MASTER
NEGATIVE
NO. 91-80264-6

MICROFILMED 1991

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES/NEW YORK

as part of the
"Foundations of Western Civilization Preservation Project"

Funded by the
NATIONAL ENDOWMENT FOR THE HUMANITIES

Reproductions may not be made without permission from
Columbia University Library

COPYRIGHT STATEMENT

The copyright law of the United States -- Title 17, United States Code -- concerns the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material...

Columbia University Library reserves the right to refuse to accept a copy order if, in its judgement, fulfillment of the order would involve violation of the copyright law.

AUTHOR: TRENTEPOHL, VINCENTIUS

TITLE: OBSERVATIONES IN AESCHINIS DICENDI.

PLACE: ARGENTORATI

DATE: 1877

Master Negative #
91-80264-6

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

88Ae5
Z8
v.2

Trentepohl, Vincentius,
Observationes in Aeschinis usum dicendi. Dissertatio...quam...scripsit Vincentius Trentepohl... Argentorati, ex typis...Heitz, 1877.
78 p. 22 cm.

Thesis, Göttingen.

Volume of pamphlets

Restrictions on Use:

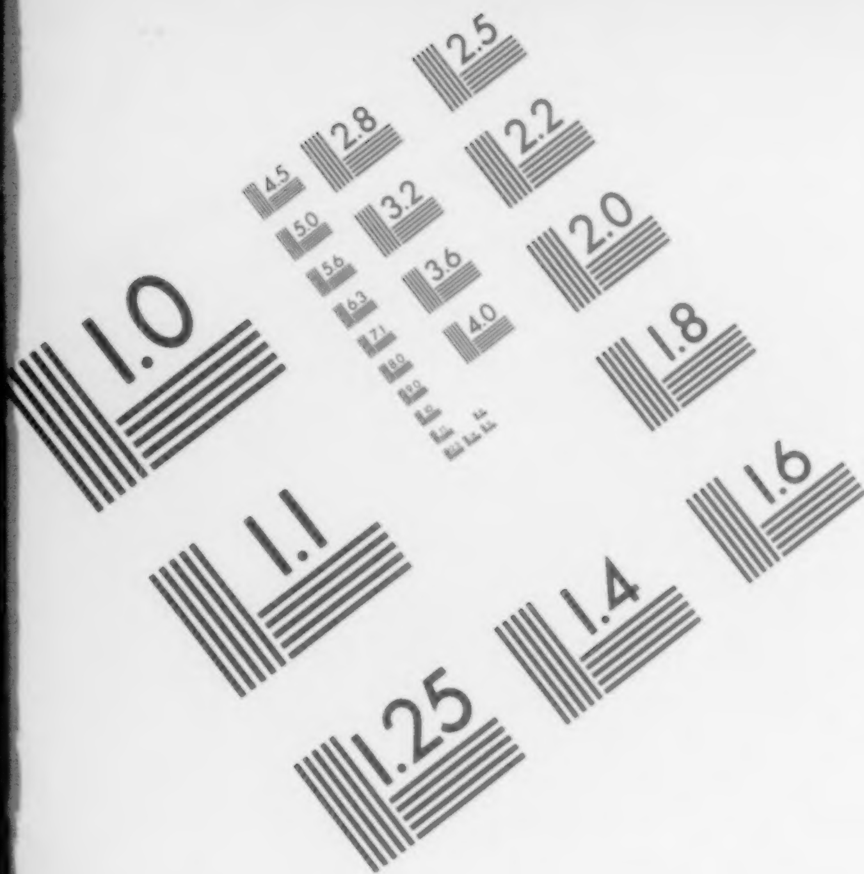
TECHNICAL MICROFORM DATA

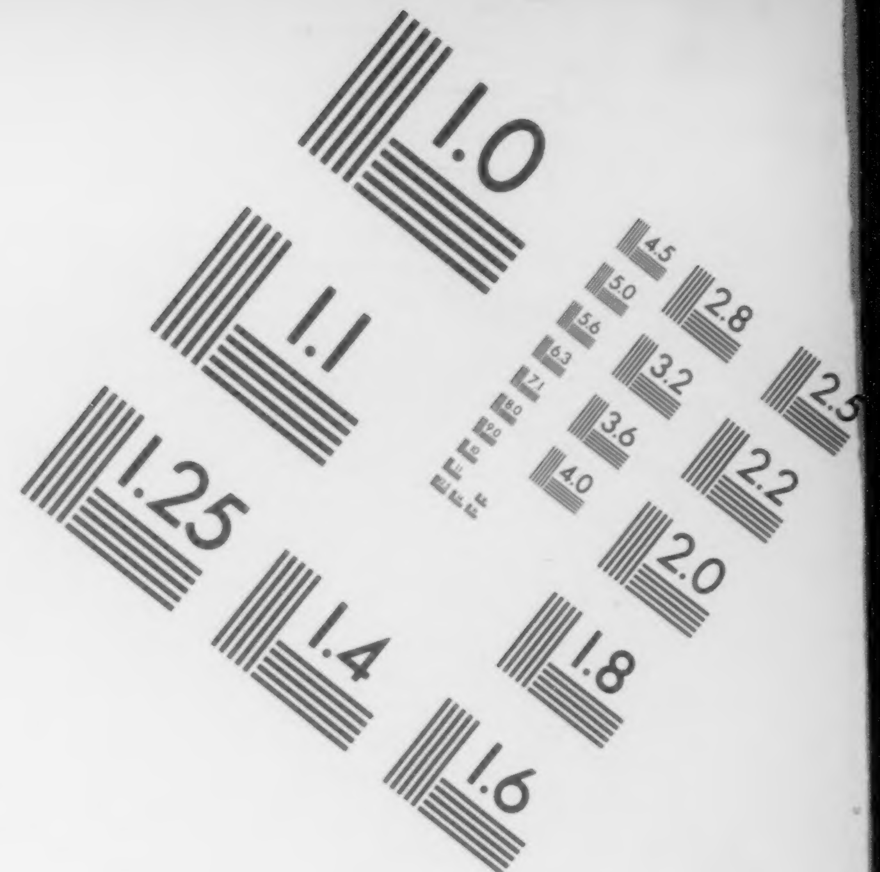
FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 11 X
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 9.17.91 INITIALS M.D.C.
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

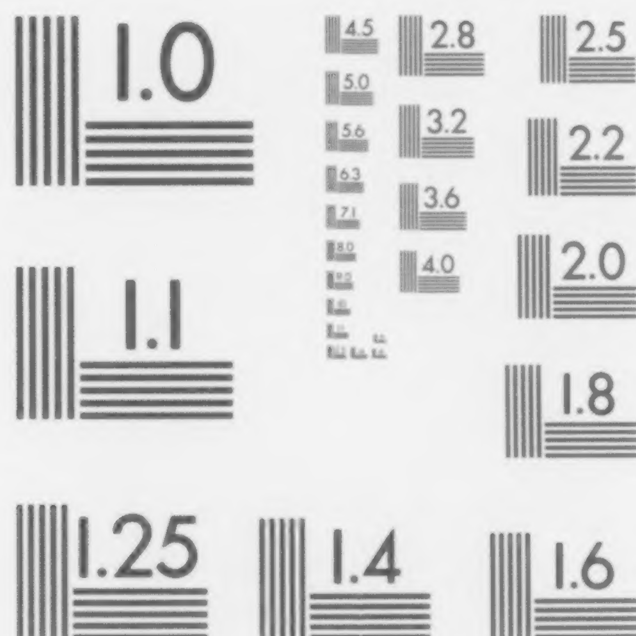
AIIM

Association for Information and Image Management
1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910
301/587-8202

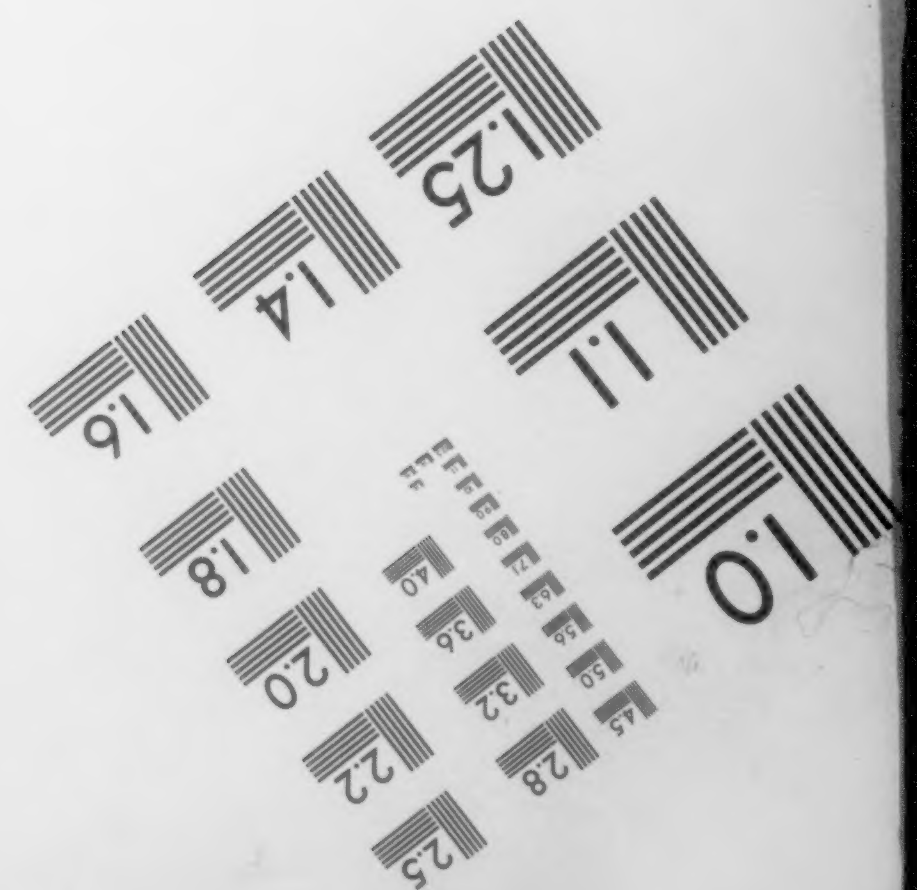

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

88AE3
D78
no. 3

OBSERVATIONES

IN

ÆSCHINIS USUM DICENDI

DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS AUCTORITATE ET CONSENSU

IN

ACADEMIA GEORGIA AUGUSTA

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES CAPESSENDOS

SCRIPSIT

VINCENTIUS TRENTEPOHL

OLDENBURGENSIS

ARGENTORATI

EX TYPIS J. H. ED. HEITZ

1877

IOANNI HENNINGIO TRENTEPOHL

SUMMI TRIBUNALIS OLDENBURGENSIS A CONSILIIS

PATRI OPTIMO

HASCE STUDIORUM PRIMITIAS

D. D. D.

AUCTOR

Cum primum ad indagandam Aeschinis elocutionem accederem, vix sperare poteram fore, ut invenirem, quæ inusitata atque a communi attice dicendi consuetudine discrepantia commemoratione digna proponere possim. Quamquam enim Aeschines ultimum fere tenet locum in eorum oratorum numero, qui auctores haberi possunt eloquentiæ Athenis maxime florentis, omnes tamen ab Antiphonte usque ad Dinarchum unam atque eandem linguam Atticam dixisse existimandi sunt. Equidem tamen, ut quod mihi proposui amplius persequar, ultro admonitus sum Ciceronis verbis, qui in libris de oratore III, 7 hæc fere disputat, quamquam unam esse rationem artemque eloquentiæ, tamen singulos oratores, cum in iisdem versarentur sententiis tamen summas inter se habere dissimilitudines. Suavitatem Isocratem, subtilitatem Lysiam, acumen Hyperidem, sonitum Aeschinem, vim Demosthenem habere. Idem vero quod de oratorum sententiis, eorumque unicuique proprio ingenio prædicare licet, de

lingua quoque vel potius de materia, quæ elocutionem ipsam orationis præbeat, statuendum erit. — Quamquam lingua est una atque eadem, quamquam una illa materies, quæ, ut ita dicam, singulis argumentis vestimenta præbeat, unius cujusque tamen ingenium oratoris ea sibi eligit linguæ elementa quæ suæ proprietati maxime respondeant. Illas vero eloquentiæ partes, elocutionem et inventionem, cum qua dispositionem collocare licebit, arctissime inter se cohærere, nemo est qui non videat. Itaque fit ut apud alterum oratorem ea inveniantur linguæ elementa, quibus alter non usus est. Nec vero licebit dicere, ea verba, quæ oratori alicui propria sunt, quæque apud eum solum inveniuntur, eam ob causam ab Atticis non usurpata esse. Permulta linguæ elementa, quæ ad vitæ cotitianæ pertinent usum, semper in usu retinentur, vitamque degunt profluentem, permulta vero, quæ, ut ita dicam, ab hac communi dicendi via longius remota sunt, facilius in oblivionem adducuntur, nihilominus vero ad unam atque eandem pertinent linguam. Cum igitur occurrent quædam, quæ Aeschinis dicendi consuetudini propria, et ab illa communi attice dicendi consuetudine paulo recedere videntur, non sunt re vera Aeschini soli tribuenda, sed ipsi linguæ Atticorum; nos solum, qui temporis perlongo spatio a cognoscenda accurate illa lingua remoti sumus, de singulari Aeschinis elocutione prædicare possumus. Accedit denique aliquid, quod nos adhortari videtur, ut quid sit Aeschinis proprium investigemus, id enim, quod Aeschines singularem quemdam obtinet locum in ejus ætatis oratoribus. De omnibus fere his nobis constat, eos oratorum vel potius rhetorum schola ac disciplina accurate diligenterque eruditos esse, de nostro vero oratore hoc vix erit statuendum. Licet enim Aeschinem a philosophis ac rhetoribus, qui sua

florebant ætate, nonnulla accepisse [1], quæ conferrent ad indolem ejus rhetoricam excolendam, hoc certe possumus tenere, Aeschinem, quid in arte oratoria perfecerit, magis ex vitæ cotidianæ schola, et vel maxime ex ipsius ingenio robore ac indole, quam ex rhetorum hausisse præceptis. Quacum re cohæret Aeschinis ex tempore dicendi egregia facultas (cf. Philostrati. vit. sophistar I, 18, § 2, 4. ἰσχύων παρὰ τὸ εὐθὺ ed. Kayser, p. 203, 7, 215, 4. orationesque illæ ipsæ, quas ab Aeschine (περὶ παραπρεσβείας et κατὰ Κτησιφῶντος) retractatas esse scimus, legenti semper in animum revocant, ex fonte illo eas fluxisse. In aperto vero jacet, te, si ex tempore dicas, alia, si orationem longius percogitatam loquaris, alia verba sumere. Qua in re vel maxime a Demosthene recedit, qui nisi quæ longius percogitaverit non locutus est.

Operæ igitur pretium esse duxi, quibusdam lineis Aeschinis dicendi usum adumbrare, atque ita, ut primum de verborum copia nonnulla exponam, deinde de ratione grammatica disseram, postremo pauca de verborum circuitu componendo addam.

[1] Cf. E. Stechow, de Aeschinis oratoris vita, p. 6-7.

PARS PRIMA.

Quod ad verborum, quæ in orationibus Aeschinis continentur, pertinet copiam primum quærendum erit num apud nostrum prioris ætatis formæ statui possint. Scimus Thucydidem, Antiphontem his formis usos esse, sed Andocidem jam et Lysiam recentioris ævi formas in orationes recepisse. Verisimile igitur non est, Aeschinem, qui ab Andocide et Lysia paulo jam recedit ætate, antiquioris ævi vestigia in dicendo præbuisse, fieri tamen potuit. Nos vero, si qua raræ ac dispersæ illæ formæ in codicibus reperientur, quominus in Aeschinis textum recipiamus, mala ac deploranda prohibet librorum condicio. Formæ hæc in Isocratis aut Demosthenis præclarissimis libris ad nostram ætatem propagatis intactæ relinquendæ essent, in Aeschinis vero libris omni mendorum genere refertis aliter statuere nec licebit, quam temeritate librariorum eas in nostrum irrepsisse.

Exordium sumamus in Aeschinis verborum copia inquirenda a Timarchea. Oratio hæc in Timarchum habita conspectum nobis præbet Athenarum ea ætate omnibus vitiis, moribus corruptissimis refertarum; res ipsa ferebat ut orator in iis quæ humilissima describenda sibi sumpsisset, in elocutione quoque ad genus dicendi humile descenderet, cf. I, 37, 38, 52. Ex altera vero parte, ubi oratio ad summum indignationis culmen ascendit, grande dicendi genus ab oratore adhibetur. Reperiuntur denique loci, in quibus Aeschines Timarchum ejusque socios facetiis contumeliisque acerbissimis irridet, ita ut res oratori præberet occasionem variorum verborum usurpandorum. — Itaque quæ nobis in legendo commemoratione digna

videbantur, ut sustulimus, enumerabimus. ἀντεξετάζειν I, 8, 37, sæpius apud Lucianum Hemot. 30. Plut. Cæs. 30. — ὀψοφαγία § 42 (ὀψοφαγέω Arist. nubb. 983), cf. Athen. VIII, 343, p. 752 (Dindorf). κωμῳδοῦσιν ἐπ' ὀψοφαγίᾳ. ὀψόφαγος. Plut. moral., p. 668. A — συναριστάω I, 43, cf. Luc. Arist. 50. Aristoph. av. 1486. — ἐκκλητεύω I, 46, II, 89; cf. I, 89 ἔκκλητος cf. Poll. 8, 37. — προφερής, I, 49, verbum poetis fere solis concessum, cf. Plat. Euthydem. 271. B. cf. ibid. schol. cod. Vindobon.: προφερής δὲ ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δ' ὄψει πρεσβύτερος c. Poll. 2, 10; cf. Harpocrat. p. 261. Dindorf. — τηλία I, 53 = mensa in qua tali mittebantur cf. scholl. ad eum locum = σανίς ἡ κυβευτική. Poll. VII, 203; 10, 150. — ζηλοτυπεῖν, I, 58, 3, 211, cf. Plut. Conv. 213. D. sæpius apud Plutarchum, Lucianum, cf. Harpocr., p. 141. — ἀργαλέος I, 61, verbum solis fere poetis concessum, raro apud Aristophanem, sæpius apud Plutarchum. — συνδεκάζειν I, 36, cf. Plut. Pericl. 9. Xen. resp. Athen. 3, 7. Poll. 6, 152. — κατακυβεύω I, 95 et scriptores posterioris ævi, cf. Dio Cass. 45, 28, κατοψοφαγέω ibidem cf. Athen. 6, 37; IV, 186 D. hæc duo verba ex vita cotidiana deprompta esse videntur. — ἔξωρος = παλαιός, ἔξω τῆς ἡλικίας. I, 95. Luc. Alex. 6 et sæpius apud scriptores inferiores, Plutarchum, Philostratum. — ἐκφυλλοφορεῖν, I, 111, foliis aliquem extrudere, Bekker anecdot. p. 248, 47, cf. Harpocr. p. 109. — ἐναπολογέομαι I, 122, ni fallor, apud solum Aeschinem. Sæpius apud nostrum talia verba inveniuntur, in quibus psæpositiones cumulatæ sunt. — Nescio an hoc loco commemorare possim formas ionicas κναφεύς et κναφεῖον pro atticis γναφεύς et γναφεῖον I, § 124. Codd. a b g l m o p. Vat. Laur. pr. illam formam præbent, Reisk. et. Bekk. atticam formam restituerunt. Res incerta est. — ὑποκόρισμα I, § 126. blanditia, sæpius apud

recentiores, Plut. moral., p. 807. D. — χλανίσκιον I, 131, cf. Ar. acharn. 519, et recentiores. — ὑπογενειάζω, cf. scholl. ἱκετεύων καί ἁπτόμενος τῶν γενείων I, 61, apud solum Aeschinem. — ἐπιστρεφῶς = ἀντί τοῦ συνεστραμμένως τῇ φωνῇ (scholl.), I, 71, cf. Herodot. I, 30. Dionys. Hal. — ἀσύμβολος = qui symbolam non confert. I, 71, cf. Plut. Symp. 8, 7, 3, cf. Μάχων apud Athenæum 240. D. p. 523. Δρόμων, 244, D. p. 532. — ὑπτιάζω I, 132, cf. Soph. Phil. 811, et sæpius apud Herodotum, cf. Herodian 2, 8, 9, et apud scriptores recentiores. — ἔνστασις (τοῦ ἀγῶνος) I, 132, cf. 2, § 20 (τῆς ἀρχῆς), denique sæpius apud posteriores, cf. Polyb. 4, 62, 3; 6, 17, 8. — καταμισθοφορέω I, 131. Ar. equit. 1352. — ἀντιδιέξειμι I, 155, quod ego quidem sciam, Aeschinis proprium cf. ἀντεξετάζειν — ἀπεθίζω I, 34, 152, cf. Plut. I, 688. D. (I = prim. vol. II = secund. volum. ed. Paris. Plut. 1624. Rualdi). — ἡμιμανής. I, 171, apud Lucian. et. alios scriptores recentiores. — ἐπίπληξις I, 177, cf. Timæ. Locr. 103, 2. Plut. cf Demosth. p. 1406, 24 (Reisk.). — ἐγκατοικοδομέω I, 182, cf. Plut. II, 783, D. I, 45, A. — ζήλωμα = diligentia I, § 191, cf. Athen. VI, 273. D. p. 592. Dind. — Hæc fere sunt quæ inusitatorum nominum ac verborum duxi digna commemoratione ex Timarchea. Transeamus ad orationem de falsa legatione. — ἐκ μεταβολῆς = ex contrario II, § 9. cf. Polyb. I, 61, 7. Diod. Sic. 13, 24. — τερατεία § 11. = prodigiosa narratio, mendacia prodigiosa. cf. Isocrat. 12, 1, οὐδὲ τῶν λόγων τοὺς μυθώδεις καὶ τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστούς. cf. scholl. οἱονεὶ ψευδολογία cf. Polyb. 2, 58, 12; 2, 17, 6 περὶ ὧν οἱ τραγῳδιόγραφοι πολλὴν διατίθενται τερατείαν. cf. Lucian. pro imag. c. 9. cf. Ar. nubb. 317. equit. 627. Ran. 834. — ἐκδοχή (τοῦ πολέμου) II, § 30, poetis tribuendum. cf. Aeschyl. Ag. 290. Eur. Hipp. 866. metaphorice apud Polyb. —

ἀνακροτέω, II, § 42. cf. Ar. equit. 649. Vesp. 1314. Plut. — προσεπιπονεῖν. II, § 44. Aeschinis ἅπαξ λεγόμενον. Frankius ἐπιπονῆσαι maluit. Sed Aeschines verborum hunc in modum cumulate compositornm amans est. — ἐπιδεξιότης, II, § 47. cf. Polyb. 4, 82, 3. Plut. mor. p. 441. B. — λαλιὰ vox usitata magis apud recentiores. 2. § 49. cf. Theophr. ch. 7. — εὐημερέω II, § 49. cf. Soph. El. 643. Athen. 13. p. 577. D. (Μάχων ὁ κωμῳδοποιός.) cf. Plut. II, p. 78. B. 521. B. — ἀπιθανότης § II, § 64. Aeschinis fere proprium, cf. Origen. vit. I, p. 648. πᾶσαν ἀπιθανότην εἶχε τὸ διάγραμμα. — συγκαταναυμαχέω II, § 78. cf. Diod. Sic. 2, 52. 13, 52. — ἐξορκίζω = ἐξορκόω II, 87. cf. Dem. 54, 26. Polyb. 3, 61, 10. Plut. — προϋφαιρέω II, 61. Aeschinis verbum proprium. — συνεπιστρατεύω II, 79. cf. Dem. 61, 10. Thuc. 5, 48. Plutarchus non exhibet. — προσδιορθοῦμαι II, 87 et recentiores, cf. inscript. Rosettan. II, 34. τὰ προσδεόμενα ἐπισκευῆς προσδιωρθώσατο. — καταδείκνυμι pro usitatiore ἀποδείκνυμι II, 87, cf. scholl. κατέδειξαν = ἀπέδειξαν. cf. Dem. 492, 23; 647, 13; 772, 26. Plut. (aliquid invenire, constituere.) II, 42, 37. Ar. ran. 1064. av. 501. — στρωματόδεσμον, ubi exspectaveris στρωματόδεσμος II, 99, quod Plutarchus exhibet. — δεκατάλαντος, II, 99. cf. Plut. I, 306 D. Luc. Tim. 12 (δίκη). — προστασιὰ II, 105 = προστὰς, cf. Polyb. 15, 30, 4. ἡ περὶ τὸ θέατρον προστασιὰ. (cf. Franke Lection. Aeschin. p. 463.) — πέρας (δὲ τοῦ πράγματος) II, 107. cum genetivo conjunctum. Homines Attici magis πέρᾳ, πέραν dicere consueverunt. Cf. Antiphontis πέρᾳ τοῦ προσήκοντος 703, 4. Reisk., Isæi. (259, 3 Reisk.) πέρα μεδίμνων κριθῶν. cf. apud nostrum I, 61, πέρας πείθουσι ἀναστῆναι, sed adverbium, ut sæpius apud Atticos positum. cf. τέλος δὲ πάντων ἔγραψεν ἡμᾶς στεφανῶσαι II, 46, et Wolfii annotationem

τοῦτο δὲ τὸ πέρας ἐγένετο τοῦ πράγματος. — ναματιαῖος II, 115. invenitur hæc vox præterea apud Theophrast. et recentiores. — ἀπόκοιτος II, 127. cf. Dem. p. 238, 10 (de coron.) ἀποκοιτεῖν, Luc. de mer. 10, 2. — καταλοάω, II, 140. Xen. Cyr. 7, 1, 31. Eubul. Athen. p. 622. E. (p. 383 Dind.) Clarch. Athen. 541. D. Plut. II, 244. D. cf. συναλοιάω II, 524. A. Harpocr., p. 203. — παρακατακλίνω II, 149. Diog. L. 4, 7. Luc. dial. deor. 6, 4. Plut. et Dem. non exhibent. — εὐαγωγία. § 151. sæpe apud Plut. cf. II, 10. C. — ὑπερεκθεραπεύω II, 154. Aeschinis proprium — προσεπαινέω II, 156. cf. Dio Cass. 47, 13. προσεπαινεῖσθαι ἤθελεν. — ἀμπελουργεῖον II, 156, cf. III, 166 = ἀμπελὼν, ni fallor, Aeschinis ἅπαξ λεγόμενον, quod interpretes delere volunt, sed cf. Plut. ἀμπελουργεῖν I, 357. E. ἀμπελουργοὶ II, 1049. C. — παραθερμαίνω II, 157. Cf. Athen. 5, 185. E. cf. παράθερμος. Plut. I, 317. E. — ὑποσιγάω II, 162. Aeschinis proprium. cf. scholl. — ἀνηλέητος II, 163. cf. Bekker anecdot. I, p. 26. — συγκαταψεύδομαι II, 158. cf. scholl. σύν τῷ Δημοσθένει κατεψεύσατό μου, apud solum Aeschinem — ἐμπληξία II, 164 cf. III, 214. cf. Plut. II, 149 B. (sept. sap. conv.) II, 70. E. — συνεπιφέρεσθαι II, § 164. quo verbo præcipue posterioris ætatis scriptores utuntur. cf. Diod. 13, 45. — Hæc fere sunt quæ verborum inusitatorum ex secunda Aeschinis oratione erui posse videbantur. Sequitur jam Ctesiphontea. — φορμοραφεῖσθαι III, 166. Hoc verbum non quidem Aeschini est tribuendum, sed Demostheni, quod noster ut μιαρὸν et ἀπιθανὸν ῥῆμα valde vituperat. Cum vero in Demosthenis orationibus et hujus et aliorum verborum, quæ recitat Aeschines, nullum sit vestigium, idoneum apparebit et hujus vocis hoc loco mentionem facere. Significatio verbi ex scholiis satis perspicua mihi esse videtur. — καταφυγγάνω III, 208. cf. Herodot. 6,

16. Plut. et Dem. non præbent. — πορνοβοσκία III, 214. cf. Dem. 1354, 22. — ἀσυκοφάντητος III, 216, et scriptores posterioris ætatis, Plut. II, 756. D. II, 529. D. et Lucian. — ὑποσιωπάω III, 239 transitive (τὶ) usurpatum, Aeschinis proprium (cf. ὑποσιγάω), intransitive apud recentiores, Aelian. Philost. — Afferre quoque licebit dictionem παρ' οὐδὲν ἔρχεσθαι (ἐλθεῖν) III, 258. cf. παρὰ μικρὸν ἐλθεῖν (Isæus. 7, 6). cf. Crueger. gr. gr. 68, 36, 5. sæpius a Plutarcho usurpatam. — ἀζήτητος III, 22. cf. Harponat. p. 15. Bekker: ἀζήτητον τὸ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχειν κεκωλυμένον παρ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. cf. Heliod. I, 33. cf. Just. Martyr. rescripta solenn. Hadrian. p. 99. D. Georg. Alex. vita Chrys. p. 213. 43. — ἀντιδιαπλέκω III, 28. cf. scholl. οἱονεὶ ἄλλος ἄλλο εἰσάγει. Aeschinis ni fallor proprium. — ἀνεμέσητος = ἄμεμπτος III, 66. cf. Plat. conv. 195. A. Theætet. 175. E. Plut. II, 1134. E. I, 274. E. 350. D. — μισαλέξανδρος III, 66. cf. etiam apud Plutarch. II, 344. A., μισοφίλιππος, apud solum Aeschinem, cf. μισότεκνος § 78, μισοτύραννος persæpe apud Plut. cf. Dem. 687. ult. μισαθήναιος — μέλλημα III, 72. a poetis potius usurpatum, a prosæ orationis scriptoribus μέλλησις, cf. Eur. Iph. A. 818. cf. Plut. Nic. § 21. (I, 537. C.) — συμμεταπίπτω III, 75. cf. Polyb. 9, 23, 8. — ζηλοτυπία = invidia. III, § 81. cf. Plut. ζηλοτ. καὶ φθόνος II, 78. E. 91. B. — ἐξαράσασθαι III, 116. = vota persolvere, Aeschinis, ni fallor, ἅπαξ λεγόμενον. cf. Harpocr. s. h. o. — προενδείκνυμι. III, 219. cf. Dio C. 59, 13; 71, 32. — ἐξάγιστος III, 107. cf. Harpor. p. 116. (Dind.) ἐξ. = ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγὴς καὶ ἔμπλεως ἄγους, cf. Dem. 798. 6. Plut. I, 99. B. Dionys. Hal. 6, 89. — διαπολιτεύομαι III, 194. Marcellin vit. Thuc. 5. p. XI. Beckk. cf. διαπολιτεία. Plut. II, 510. C. Dio Chrys. 478. B. Casaub.

Polyæn. p. 45. — Fortasse plura in Aeschinis orationibus exstant digna, quæ hoc loco commemorentur, quæ vero attuli certe sufficient adumbrare qualis sit Aeschinis verborum copia. Quæ omnia si comprehendimus, certum judicium hac de re proferre non dubitamus. Perpauca sunt, quæ ἅπαξ λεγόμενα appellata apud Aeschinem inveniuntur, atque in his plurima, quæ alioquin sæpe in usu frequentata nova ac inusitata præpositionum compositione singularia sunt. Quod vero non Aeschinis solius est proprium, cum alii scriptores attici, tum oratores in conformandis hunc in modum novis vocibus liberius sese gerere solebant. Alia deinde sunt adjectiva cum ἄλφα steretico, alia substantiva, quorum verba vel adjectiva similia alii quoque scriptores exhibent. Ex altera vero parte si alia Aeschinis verba perlustraveris, invenies et cum scriptoribus ætatis prioris, et cum iis posterioris ei esse communia, pauca cum Thucydide et Xenophonte, multa cum Plutarcho, Polybio, Athenæo et aliis. Omnia vero alia verba, quibus Aeschines utitur, etiam apud scriptores suæ ætatis, in primis Demosthenem, Platonem, et e poetarum numero Aristophanem inveniuntur, ita ut, si in universum judicare velis, Aeschinem quoque, ut ita dicam, patronum attice dicendi generis appellare licebit. Res autem ferebat ipsa, ut Aeschini cum Demosthene, cujus reipublicæ gerendæ rationem summa vi persequebatur, cujus orationes in omnibus quæ Aeschines locutus est, ante oculis habebat, ad quas omnia cogitata sententiasque referre debebat, multa quoque verba communia essent. Itaque mihi quoque, cum Aeschinis libros perlegerem, multa verba obviam veniebant, quæ apud Demosthenem sæpius frequentata apparebant.

Longum vero est, ex Aeschinis orationibus ea excerpere velle, quæ in poetarum usu posita esse videntur. Quam

vis enim Aeschines magis id spectaret, ut oratio sua audientibus clara est perspicea esset, quam ut aures verbis nimis ornatis delectarentur, vestigia tamen dictionis poeticæ exstant. Transire vero malo ad investiganda ea, quæ Aeschinis in verborum significatione mutanda vel varianda nova proposuit. Ex Timarchea fere sunt quæ annotavi: ἡσυχία = ἐρημία I, § 83, cf. scholl. — ἀντίκρουσις § 168, significatio vocis non satis perspicua. Benselerus: Reden und Gegenreden. Ex rerum connexu (ὡς ἐν τῷ πότῳ ἡμῶν κιθαρίζοι καὶ λέγοι ῥήσεις τινας καὶ ἀντικρούσεις πρὸς ἕτερον παῖδα) aliter statuere velim: offensiones, cavillationes, cf. quæ proxime sequuntur; τοῖς εἰς τὸν παῖδα σκώμμασιν ἀγανακτῆσαι, cf. Aristot. rhet. 3, 9, ἀνάγκη γὰρ, ὅταν ἔτι ὁρμῶν ἐπὶ τὸ πόῤῥω καὶ τὸ μέτρον οὗ ἔχει ἐν ἑαυτῷ ὅρον, ἀντισπασθῇ παυσαμένου, οἷον προσπταίειν γίγνεσθαι διὰ τὴν ἀντίκρουσιν de insomn. cap. 3 τάς μικράς δίνας τὰς ἐν τοῖς ποταμοῖς γινομένας, πολλάκις δέ διαλυομένας ἐς ἄλλα σχήματα διὰ τὴν ἀντίκρουσιν, cf. πρόσπταισμα eth. 5, 9, B. Theophr. char. 19 = offensio, cf. deinde ἀντίκρ. apud Plut. = impedimentum II, 721. B. 214. B. — Ceterum contraria contrariis relata apud nostrum sunt ἀντίθετα cf. II, 4 (duo codd. hanc ob rem pro ἀντίκρ. ἀντιθέσεις). Indefinite scholl.: οἷον πρὸς κῶλά τινα καὶ ἄσματα. cf. etiam Dem. p. 294, 20. Thucyd. 6, 46. Aristotel. acd. 3, 7, ὁ πρὸς ἁπάσας τὰς ἐπιθυμίας ἀντικρούων ἀπεχθητικὸς Cato. major. (Plut.) 24, διὰ τὸν ἀντικρούσαντα πρὸς τὴν δόξαν αὐτοῦ φθόνον. Ceterum Reiskio assentio, qui Aeschinis verba interpunxit: ὡς ἐν τῷ πότῳ ἡμῶν κιθαρίζοι, καὶ λέγοι ῥήσεις τίνας, καὶ ἀντικρούσεις πρὸς ἕτερον παῖδα. Vocis significationem in græcetatis Aeschineæ indice in dubio reliquit: verbum ambiguum in re musica et in re turpi usurpatum. — ἐπιδέξιος = exercitatus in aliqua re, dexter, I, 178, quæ significatio etiam apud recentiores invenitur,

cf. ἐπιδεξιότης. Plut. II, 619. C. 709. C. — ἀρχαίως (καί σεμνῶς) = graviter, cum pondere, cf. scholl. κοσμίως I, 183. In contrariam partem vis apud atticos scriptores aberravit : inepte, absurde, cf. Aeschyl. Prometh. 317, cf. Heind. ad Plat. Euthyd. p. 295. B. — ἀφανής I, 186 cujus adjectivi vis minus usitata statuenda : ignotus, ignobilis (cf. proximum atque oppositum γνώριμος) cf. Thucyd. 3, 57. Eur. Troad. 1322, 1344. — ἡλικία = gratia, venustas I, 194. — διαλέγεσθαι (cum dativo) versari in aliqua re, intentum esse alicui rei, cf. I, 18, ὅτι ἐνταῦθα ὁ νομοθέτης οὔπω διαλέγεται αὐτῷ τῷ σώματι τοῦ παιδὸς, 29, 30; cf. Dem. 1070, 4 (R.) οἱ νόμοι τούτῳ οὐ διαλέγονται, leges cum isto nihil habent, ad eum non pertinent, cf. vero I, § 80. — ἀρχή(ν) (δεινῆς ἀπαιδευσίας), I, 132, vocis notio translata esse videtur, et accedere ad illud Plut. in epist. 7, p. 326, E. ἀρχὴν βάλλεσθαι = fundamentum, cf. Dem. p. 21, 7, τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποθέσεις. Nostri enim loco respondet ἀρχὴ ei quod proxime antecedit ἔνστασις (τοῦ ἀγῶνος), cf. II, 20, ἔνστασις τῶν ὅλων πραγμάτων ἐξ ἀρχῆς, cf. Plut. II, 398, F. λόγος non habet ἀρχὴν = fundamentum, veritatem.

Περὶ παραπρεσβείας — διαπράττεσθαι II, 5, apud Aeschinem notionem habet adjunctam : via ac ratione illicita ali quid sibi comparare, cf. III, 179, 233, nec aliter Demosthenes : clandestinis et malitiosis machinationibus aliquid perficere, idem apud Isaeum cf. II, 39, 39 (Reiske) — § 32, recte ut mihi quidem videtur scholia explicant vocem συμμαχία = οἱονεὶ συλλόγου καὶ κοινοῦ συνεδρίου = concilium, cf. id quod proximum συνελθούσης, deinde καὶ πέμπων σύνεδρον. καὶ τῆς καθ' αὑτὸν ψήφου κύριος. Significatio hæc certe singularis. Aliorum scriptorum testimonia frustra quæsivi. — ἀφορμάω § 40, forma activa apud poetas usitata, cf. Eur. Rhes. 98. Tro. 939 sæpius apud Polybium, apud scriptoris ætatis superioris forma media. — II, 47, ἔντευξις falso Passowius lex. pars II, p. 951 : conventus rum Philippo — præpositionem πρὸς posuisset Aeschines ut Plut. Polyb. Diod. — minus accurate Benselerus « Benehmen » cf. Arist. rhet. I, p. 6, 15 (Rh. gr. Sp.) ὥςπερ ἐλέγομεν — περὶ τῆς πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐντεύξεως. = « Auftreten » — ἐπισημαίνεσθαι II, 49, significat = comprobare, applaudere, apud scriptores prioris ætatis rarior, cf. Isocrat. Panathen. 2, ac præsert. Polyb. 2, 11, 3, cf. scholl. ἐπισημαινόμενον φησὶν ἀντὶ τοῦ ἐπαινοῦντα. — τύχη = εὐτυχία, II, 51, εἴ τις αὐτοῦ τὴν τύχην περιελὼν ἑτέρῳ περιθείη, cf. Lys. 13, § 63, ἡ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων περιεποίησε et apud nostrum III, 115, σκέψασθε τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην, ὡς περιεγένετο τῆς τῶν Ἀμφισσέων ἀσεβείας, cf. III, 157, ἀλλὰ καὶ τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπαρακολουθεῖσαν τῷ ἀνθρώπῳ φυλάξασθαι, cf. Dem. κατά τύχην τινα καὶ δαίμονα 1173, 27 (very fortunately Dobson). — θεὰν εἰς τὰ Διοννύσια κατανέμειν II, § 55, = sedes in spectaculis tribuere, cf. scholl. τόπον ἐν τῷ θεάτρῳ φησίν. Nec aliter Demosthenes, cf. 234, 23. θέαν κατανεῖμαι τὸν ἀρχιτέκτονα, θ. καταλαμβάνειν 572, 11, et. 15, idem apud Plutarchum. Aristid. I, 102, II, 311. θ. καταλαμβάνειν Lucian de saltat. c. 5. προκαταλαμβάνειν Lucian. contr. Hermot. 39. Theophr. char. 9, 2. — ἀπέχειν (II, 30), = accepisse, abstulisse, cf. Nov. Test. ἀπέχειν τὸν μισθόν. Meinek. com. VI, 679. Plut.: habere sua I, 104, B, 680, E. Diog. Laer. 7. 100. — περιπίπτειν (τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις) secum ipse pugnare, cf. scholl. τούτεστι ὡς ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις ἐλέγχομαι καὶ ἁλίσκομαι II, 144, cf. Lucian. de mort. deor. 26, 2. ὅρα μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, cf. Thucyd. 2, 65. Plut. — ἡλικία = venustas. II, 166, idem jam in Timarchea annotavi. — Quæri oportet quomodo ἄνω vox II, 34, metaphorice vertenda sit. Conferre licebit cum hoc loco II, 10

οὕτω δ'ἄνω ἐξάρας τὸ πρᾶγμα nec tamen significatio vocis translata est. Cogitabam deinde verba hoc in enunciato transponenda esse : τῶν ἄνω πραγμάτων : i. e. earum rerum quæ minus graves in superfacie quasi jacent, cf. apud Plutarchum II, 874. D. II, 428 F κατὰ τὸν ἀνωτάτω λόγον = universali ratione II, 898, A. τὰ ἀνωτάτω, τὰ ἄνω πράγματα de Græcis, Persica II, 342. C. Ordo rerum tum hic est. μικρὸν τῶν ἄνω πραγμάτων προαγαγὼν. Nec tamen recte. Veræ interpretationes fontem illud Demosthenis esse vidi : 433, 24. ἀλλὰ δῆτα πάντες οἱ λόγοι ἄνω ποναμῶν ἐρρύησαν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ; ita ut sensus sit «res altius repetere». Aeschinis menti, ni fallor, obversatur imago fluminis, qui significat omnes res inter Philippum regem et Athenienses actas. Demosthenes igitur, non certum illum ad definitum fluminis locum, de quo disserere debebat, non illas res tractabat ex Aeschinis sententia, de quibus contenderetur, sed quæ supra hunc locum vetustiores remotæ erant : ἄνω τῶν πραγμάτων.

Postea Reiskium quoque sententiam recte intellexisse vidi : orationemque cum paululum in vetustiora earum rerum, de quibus ageretur et contenderetur, veluti navem in altum, adegisset, nec tamen imaginem satis perspexit. Ad προαγαγὼν deinde conferas Xen. Cyr. 3, 3, 23. τοὺς πεζοὺς οὐ πολλὴν ὁδὸν προαγαγὼν ac videtur supplendum esse nostro loco : τὴν ναῦν. Ceterum Aeschines verbo προάγειν semper fere sensu translato uti solet : impellere aliquem in aliquid», cf. III, 117, 94, et sæpius. Usus vero adverbii ἄνω pro præpositione cum genetivo conjunctus apud Atticos non ita frequentatus est, magis apud poetas usitatus, cf. Sophoclis Philoctet. αἰθέρος ἄνω 1092, Oed. T. 416 κἀπὶ γῆς ἄνω. Eur. Or. 1542. Hipp. 1234. Herc. fur. 616. Est Aeschines liberior in usurpandis adverbiis pro præpositionibus. Ceterum conferas scholl. quæ interpretantur :

οὐκ ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν κυρίων πραγμάτων. — πόῤῥωθεν 2 § 150. recte scholl. interpretantur de tempore : ἀντὶ τοῦ ἐξ ἀρχῆς. falso altera scholl. : ἀντὶ τοῦ πάνυ. cf. II, 154. ὡς πόῤῥωθεν ἐπὶ τὴν αἰτίαν ταύτην παρεσκευάζετο. II, 171. πόῤῥωθεν cf. scholl. ἀπὸ τῶν παλαιῶν χρόνων. cf. Plat. Charm. p. 155. A. Dem. 143, 11. 285, 25, 1376, 23. Plut. Lyc. 14. Them. 3 — προκηρυκεύεσθαι II, 172. non valet : per præconem vel internuntios cum aliquo agere, sed pro præcone cum aliquo agere, cf. scholl. ἀντὶ τοῦ πρεσβευτοῦ πεμφθέντος, cf. Poll. 4. 94. καὶ ὑποκηρύξασθαι τὸ προσειπεῖν ἡσυχίαν ἢ καί ἐπαγγείλασθαι τὶ δημοσίᾳ, προκηρυκευσάμενοι, ὡς Ἰσαῖος εἴρηκεν. — ἀνέφυν (ἀναφύειν) verbi translata significatio statuenda est, § 177. = resurgere, erigere se. Significatio genuina : crescere, accrescere, cf. scholl. οἱονεὶ ὥσπερ ἀναβλαστήσατνος καὶ ἀναζήσαντιος — Hæc sunt quæ secunda Aeschinis oratio annotanda mihi præbuit, transeamus jam ad Ctesiphonteam. — ὄντως III, 3, cum jure, rite, cf. scholl. οἱονεί ἀληθῶς καὶ οὐ κακουργημένως, et quæ paullo anteredunt : οὐκ ἐκ τοῦ δικαιοτάτου τρόπου. — ὀργὴ = pœna, multa = III, 16, 66, 197, cf. Dem. Midian. § 34, 43. Mätzner ad Lycurg. p. 310 (§ 138, cf. 38, 135) — ἀρχή = pro ἄρχων usurpatur III, 21, 31. I, 180. — Cf. etiam apud nostrum φυγή = φυγάδες — παρεγγράφω. III, 74 contra fas et fidem in tabulas inscribere « interpolare » cf. scholl. οἱονεὶ ὑποβαλὼν. Attamen Weidnerus, vir doctissiminus, negavit p. 66. opprobrii notionem ipsi verbo inesse, sed tantum rerum contextu et verborum effici, minus recte, meo quidem judicio. — Translata verbi vis præpositione παρὰ apposita efficitur, quod exempla ipsa quæ W. l. c. attulit demonstrant. II, 177, ἄνθρωποι παρέγγραπτοι γεγενημένοι πολῖται = per fraudem civium numero adscripti. cf. Plut. mor. III, p. 3. C. εὔνοια. cf. Dio. Cass. 45, 25. οὐδὲ τὸ τοὺς νόμους

παρεγγράφειν ἐψηφίσθη. Lucian adv. ind. 19. εἰ μὴ σαυτὸν ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρέγγραψας. cf. Harpocrat. sub h. v. cf. II, 76. Κλεοφῶν ὁ λυροποιὸς παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης. — ἐξαιτεῖσθαί τι = deprecari aliquid (γραφὰς παρανόμων) cf. Eur. Arist. 54. εἴ πως τὰ πρόσθε σφάλματ' ἐξαιτούμενος. Sæpius hoc sensu usurpatur verbum παραιτεῖσθαι, cf. Plat. Protag. p. 358. A. cf. Aeschin. III, 198. cf. Dem. Midian. 546, 21. παιδία γὰρ παραστήτεται καὶ πλαίησει, καὶ τοῦτον χορὸν ἐξαιτήσεται. — φέρων participum apud Aeschinem nec « dedita opera » vel « ultro cum studio » nec « protinus, statim » significare potest, sed r a p t i m, f e s t i n a n t e r, cf. III, 83. 90, 143, 146 et sæpius cf. 89. ἧκε φερόμενος εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν. Qui quidem usus Aeschinis non proprius est, attamen non prorsus apud Atticos frequentatus, cf. Lucian mer. cond. cap. 24. Homer. Od. Z 645., A, 127, 139. Ponitur hæc vox ornatus causa magis quam significationis. — παράταξις vocem § I. Weidnerus minus recte vertit : coitio (Demosthenis et amicorum), sed vocis significatio est : acies, pugna, sic semper Attici. cf. Reiskium ad hunc locum p. 381 : vehementior paulo Aeschines, qui aciem et exercitum in forum transduxit. cf. apud nostrum. III, 88. ἐκ παρατάξεως = acie (decernere) — cf. Plut. I, 801. E. παράταξις καὶ μάχη. I, 482. E. παράταξις καὶ φολονεικία. I, 663. A. παράταξιν νικᾶν. — Nostro loco vox περάταξις sensu forensi est usurpata et valet : « factionum concertatio ante judicium » vernacule « Intriguenspiel ». cf. etiam παρατάττεσθαι — III, 14. προσειπεῖν. verbum = addere, adjicere aliquid sermoni, significare videtur. Nec tamen recte. Apud Aeschinem semper προσειπεῖν verbum appellare, nominare, significare solet. cf. I, 140. cf. II, 88. εἰ κίναιδον αὐτὸν προσειπὼν. III, 77. τὴν μόνην αὐτὸν πατέρα προσειποῦσαν

ἀπολέσας. sed cf. III, 45. προσαπείπῃ δ' ἐν τῷ νόμῳ μὴδ' ὑπὸ ἄλλου μηδενὸς κηρύττεσθαι. Weidnerus hanc ob causam mutare vult : προσέτι εἰπὼν. Sed assentiri malo Nabero (Mnemosyn. III, p. 413), qui scribendum esse censet... προσειπὼν ἀρχὰς ἁπάσας, οἶμαι, ἃς ὁ δῆμος χειροτονεῖ. cf. I, 19, 24, 147. III, 33. — III, 106. Significatio figuræ μᾶλλον δὲ (correctio, ἐπιδιόρθωσις) dubia esse videtur, cum non satis perspiciatur, cur Aeschines verba καὶ ὁ τρίτος τῶν καιρῶν corrigeret iis quæ sequuntur μᾶλλον δὲ ὁ πάντων πικρότατος, quæ non opposita vel discordantia continere videntur. Weidnerus p. 106 censet ὁ τρίτος et ὁ πάντων πικρότατος magis quam καιρὸς et χρόνος inter se opposita esse, minus recte, meo quidem judicio. τὸ ἀντίθετον efficiunt verba καιρῶν et πικρότατος χρόνος. Equidem usum vocis καιρὸς hoc loco non attulissem, nisi lucem quamdam loco huic minus recte explicato afferret. Nam καιροὶ vox in universum spectata ut de opportunis ita de iniquissimis reipublicæ temporibus usurpari solet, apud Aeschinem vero semper fere idem valet quod τὸ συμφέρον. Satis erit hæc exempla attulisse III, 66. τοὺς καιροὺς τῆς πόλεως ὑφαιρεῖσθαι, III, 94. εἰ οἱ καιροὶ τῆς πόλεως πέπρανται, 92. ἀπέδοτο τοὺς καιροὺς τῆς πόλεως. § 80. περαιτέρω τοῦ καιροῦ et alias persæpe. — Hæc vocis vis etiam § 106 ὁ τρίτος τῶν καιρῶν statuenda est, veretur Aeschines ne ita vox ab audientibus accipiatur, summo igitur cum jure utitur figura correctionis : μᾶλλον δὲ ὁ πικρότατος χ ρ ό ν ο ς. — Quærendum est, quomodo III, 117 significatio verbi μεθίστημι translata sit. Recte Weidnerus p. 104. Bremii sententiam rejecit, μεθεστηκότων sic esse intellegendum, senatores concilii Aeschinis oratione permotos sententiam commutasse. Weidnerus verbi significationem = discedere esse statuit, nec tamen perspicitur, quonam discessissent (quærit W. l. c. ad sua quisque

subsellia?) minus recte. εἰςεληλυθότος pertinet ad εἰς τὸ συνέδριον, quæ verba retinenda sunt contra Frankium, cf. præfat. p. XXII. (cf. § 122. καὶ μετέστην ἐκ τοῦ συνεδρίου), μεταστῆναι quidem Aeschines semper fere sensu proprio uti solet. cf. μεταστῆναι ἔξω τῆς οἰκουμένης. 125, cf. 129. 122. cf. II, 35. μεταστῆναι ἡμᾶς ὁ κήρυξ ἐκέλευεν. II, 131. Nostro tamen loco significatio verbi est : concedere de aliqua re. cf. scholl. ἤτοι μεταστάντων τοῦ εἰπεῖν (ἢ ἤδη ἐξεληλυθότων ἐκ τῆς ἐκκλησίας) οἱονεὶ ἐκστάντων τοῦ δημηγορεῖν.

Opposita aliquo modo inter se sunt ἀρχομένου καὶ μεθεστηκότων, ex verbis ἀρχομένου δέ μου λέγειν est supplendum μεθεστηκότων τοῦ λέγειν. Causa cur ceteri oratores subito silentium tenerent, Aeschinis in Amphictyonum concilium introitus vehemens ac commotus erat. Idem quod hoc loco μεθεστηκότων, significat § 122. ἀπηλλάγην, ubi similem in modum ex proximis supplendum est τοῦ διεξελθεῖν — προσλαμβάνειν (τὴν τοῦ γράψαντος ἀπειρίαν) III, 126 valet quod, uti, in auxilium assumere, minus accurate scholia οἱονεὶ πείσας τίνα εὐήθη γραμματέα γράψαι τό ψήφισμα, idem III, 159. τριήρη προσλαβὼν ὑμῶν. cf. III, 9. προσλαμβάνοντας τοὺς τ' ἐκ τοῦ βουλευτηρίου ῥητόρας. sed. I, 64, καὶ ἠγάσησεν εἴ τι μή προσλάβοι καινὸν κακόν. Nec aliter Demosthenes, cf. 20, 7. τὴν ἑκάστων ἄνοιαν ἀεὶ τῶν αὐτὸν ἀγνοούντων ἐξαπατῶν καὶ προσλαμβάνων, οὕτως ηὐξήθη. cf. 145, 2. 194, 13. in medio jacet : ad partes suas adjungere. Dio Cass. 60, 2, αὐτοῦ καὶ τοῦτο προσλαμβάνοντες hoc ejus vitio in commodum suum utentes, de prætextu quem quis assumit. Dem. 415, 17, προσειληφότες τὸ «συγγνώμη ἀδελφῷ βοηθεῖν». — ἀναποδίζω III, 192, cf. Weidn. p. 167, non sine aliqua gravitate ac severitate scribam revocare, cf. Herod. 5, 92. 6. ἐπερωτῶν τε καὶ ἀναποδίζων τὸν κήρυκα, 2, 116, ἀνεπόδισε ἑωυτὸν, se ipsum revocavit, pro iterum

dixit. Tangit nostrum locum Pollux. II, 196. — περιίστασθαι verbum si denotat = sese commutare, converti, apud scriptores atticos de rebus tantum, non de personis usurpari solet. cf. Thucyd. I, 32. περιέστηκεν ἡ πρότερον σωφροσύνη. ὁ λόγος περιειστήκει εἰς τοὐναντίον Plat. rep. I, p. 343 A et sæpius apud Demosthenem, cf. 773, 9. φοβοῦμαι, μὴ τὸ πρᾶγμα εἰς τοὐναντίον περιστῇ, cf. 969, 10. Aeschines hoc verbo eum in modum de persona, Demosthene, utitur, § 206, adnotant hanc ob rem scholl. = ἐξίστασθαι ἢ καταφεύγειν. — κατορθόω III, 234. absolute positum, i. e. fortuna bona uti in aliqua re, idem quod postea εὐτυχοῦμεν, cf. Polyb. 10. 30, 1. Ex altera parte verbum παρακινδυνεύειν quod proxime subsequitur proprio sensu est accipiendum : in periculum sese inferre, non in periculo versari, quod, ni fallor et Bremius et Weidnerus statuerunt, verba εἰς τὴν πολιτείαν οὐ σωφρονοῦντες quæ sequuntur, illud «periculo sese offerre» accuratius explicant. — Metaphorica significatio III, 245 adjectivi πανύστατος statuenda esse videbatur: fatalis, quod tamen apud atticos prosæ orationis scriptores exemplo confirmare non licebat. Weidnerus hanc ob rem corruptelam hac in voce suspicatur, quod non necessarium, cum scholl. Laur. satis idonea adjumenta ad explanandum hunc locum suppeditare videantur: ἣ μεθ' ἣν οὐκ ἐπεξήλθομεν διὰ τὸ πάνυ δι' αὐτῆς ἀσθενῆσαι, ἢ τὴν ἐσχάτην, cf. Soph. Ant. 807 τὴν νεάταν ὁδὸν στείχειν, ultimam viam ingredi, mortem obire, id. Trach. 875, βέβηκε τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἁπασῶν. Eur. Alcest. 610. προσείπατ' ἐξιοῦσαν ὑστάτην ὁδὸν. In mente sine dubio habet Aeschines pugnam Chæronensem, quæ funditus omnes Græciæ et Atheniensium opes delevit, ut jure Aeschines dicere posset profectionem illam contra Philippum omnium postremam fuisse, cf. Lys. adv. Leocr. § 30. συνετάφη τοῖς τούτων σώμασι ἡ τῶν

ἄλλων Ἑλλήνων σωτηρία, cf. Justin. IX, 3, hic dies universæ Græciæ et gloriam dominationis et vetustissimam libertatem delevit. — Hoc loco denique afferre licebit : προδόντα verbum III, 244, p. 203, a Weidnero minus recte explicatum esse : scilicet temeritate consiliorum prodidisse. id. est. = fuga commilitones in pugna deserere. cf. Herodot. 5, 113; 6, 15. Xen. Cyr. 6, 3, 27.

Hæc sunt quæ de significatione verborum mutata apud Aeschinem proferre volui. Si in hac quoque re summam quandam statuere volumus, exempla satis demonstrant, Aeschinem in universum spectatum ab Atticorum consuetudine non prorsus abhorrere, paulatim vero sermonem ad recentiorum consuetudinem deflectere initium facere. Urgenda est hac etiam in ratione affinitas cum Demosthene.

PARS SECUNDA.

RATIO GRAMMATICA. SYNTAXIS.

I. NOMINA.

a) Pluralis numerus positus pro singulari. Aeschines dicendi consuetudo hac in re nil fere præbet, quod a communi atticorum ratione recedat. Ut exempla quædam afferam χρόνοι pro χρόνος, κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, I, 40, 44, 55, 108, et sæpius, raro κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον = illo tempore, cf. I, 6 ἀνεβάλλετο χαριζόμετος τούτοις χρόνους ἐκ χρόνων. cf. ἐν τοῖς χρόνοις III, 81, 86, 159, cf. III, 182 ἐν ταῖς αὐταῖς ἡμέραις — ἐκ παίδων et (ἐν παισίν) sæpius quam ἐκ παιδός, vide I, 40, II, 99, 167. I, 157. II, 99. — 1, 111, 180 181. — ad voces οἱ νόμοι cf. scholl. Laur. πάλιν πληθυντικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ. — ἀληθεῖαι = res ut re vera sese habent (die wahren Verhältnisse) I, 47, ἐξόμνυσθαι τὰς ἀλήθειας. — Ἐπὶ τὰ χείρω (διέρχεται) pro ἐπὶ τὸ χεῖρον, cf. Dem. 29, 24, ἐπὶ τὰ χείρω γιγνωσκόμενος. Exemplorum horum numerum facile augere possis.

b) Singularis positus pro plurali χρόνος = anni I, 49, πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες — φυγή = οἱ φυγάδες (ἀπὸ τῆς τῶν Βοιωτῶν φυγῆς), II, 143 — ἀρχή = magistratus III, 21. ἀρχὴν ὑπεύθυνον, φησὶ, μὴ ἀποδημεῖν.

c) Adjectiva pro substantivis, cf. τὸ θεῖον I, 14 numen divinum — προθεσμία (sc. ἡμέρα) I, 39 = hoc quidem loco non dies præscriptionis, sed res ipsa vetustate infirmata ac præscripta (ἤ εἴ τις ἄλλη πώποτε τοιαύτη γέγονε προθεσμία) — τό φορτικὸν = incondita insolentia (οὐ τοῦ φορτικοῦ ἕνεκα λέγω) I, 41 Aeschinis dictio propria. — ἡ ἀξία sc.

τιμή, cf. I, 96. — τοῦτ' ὑμῶν τὸ δίκαιον III, 7, cf. scholl. ἀντὶ τοῦ δικαίωμα (idem III, 16), cf. ibidem τὸ πλέον, τὸ λυσιτελοῦν.

II. PRONOMINA.

Pronominum personalium nominativi persæpe ab Aeschine ponuntur, ubi vix exspectantur, cum notio eorum cum pondere non elata sit, non solum in formulis illis, ὡς ἐγὼ ἀκούω, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, cf. Cruegr. gr. gr. § 51, 1, adn. 3. cf. I, 6, 32, 39, 42, 45 (bis), 47, 51, 72, 77, 82, 100, 101, 107, 111, 121, 144, 165. II, 33, 81, 103, 142, 146, 152. III, 12, 41, 54, 67, 182, 186. Sæpe etiam pronominis vis adjuncta particula γε (ἔγωγε) augetur. — De αὐτὸς cf. I, 25, τοῦτ' ἔστιν, ὦ. A. ὑπόμνημα — τοῦ Σόλωνος σχήματος, ὃν τρόπον ἔχων αὐτὸς διελέγετο τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων, cf. 174, ὅταν αὐτὸς δεῦρο παρέλθῃ et sæpius — de accusativo vide I, 40, ἵνα μή με τις εἴπῃ, ὡς ἄρα λίαν ἀκροβολογοῦμαι, quod quidem nonnulli libri (D. F. h. p. q. Barb. Abb.) omittunt, et facile ab Aeschine prætermitti poterat, sed cf. II, 139 ἐφ' ἣν τολμᾶς με λέγειν, ὡς οὐ χειροτονηθεὶς ᾠχόμην.

Interdum ἡμεῖς quoque ab Aeschine ponitur, ubi exspectaveris potius ἐγὼ cf. I, 141, II, 24, 25, 78, 57. III, 57 et sæpius, qui quidem usus ab Atticis non prorsus alienus est, cf. Crueger ad Xenoph. Anab. I, 7, 7.

Formæ veteres οὗ, οἷ, ἕ, σφῶν (αὐτῶν), σφίσι (αὐτοῖς) σφᾶς (αὐτούς), ab Aeschinis dicendi consuetudine prorsus sunt alienæ.

Temere ac contra dicendi communem legem Aeschines quoque pronomine reflexivo ἑαυτοῦ pro reflexivis (primæ ac) secundæ personæ utitur, cf. I, 84, ὡς δ' ἐπεμνήσθη τῶν οἰκοπέδων καὶ τῶν λάκκων, οὐδ' ἀναλαβεῖν ἑαυτοὺς ἐδύνασθε cf. Dem. 18, 163. εἰ μὴ προεξανέστημεν οὐδ' ἀναλαβεῖν αὑτοὺς

ἂν ἐδυνήθημεν (quo quidem loco illud αὑτοὺς non in omnibus codd. invenitur, et a Westermanno (ed. p. 89, omittitur), cf. Crueger. gr. gr. § 51. 2. ad. 15. Atque de plurali quidem hujus usus vestigia apud alios quoque scriptores inveniuntur, de singulari numero non inter omnes constat. In Frankii Aeschinis editione nuper ego III, § 163. βούλει σε θῶ φοβηθῆναι καὶ χρήσασθαι τῷ αὑτοῦ τρόπῳ inveni. Weidnerus τῷ σαυτοῦ τρόπῳ. Res incerta cum codd. hac in re non inter se consentiant. — Pronominibus personalibus Græci homines uti solent pro reflexivis, ubi opposita inter se exstant, cf. Crueger § 51, 2. Adn. 1 (et. 2), a quo usu Aeschines mihi recedere videtur I, 116 ἐφ' οἷς ἐμαυτὸν εἰπεῖν — ὡς προῄρημαι, ὑμᾶς τε βουλοίμην ἂν κ. τ. λ. cf. vero I, 4, ἀλλά μοι δοκεῖ καιρὸς εἶναι καὶ ἐμὲ νῦν πρὸς ὑμᾶς τῷ αὐτῷ λόγῳ τούτῳ χρήσασθαι, cf. I, 47. Ex altem vero parte Aeschines pronomen reflexivum ibi retinere videtur, ubi omni oppositione omissa pronomen personale (vel possessivum) exspectaveris, vide prædicatum illud II, 144, ὡς τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω ι. ε. meis ipsius verbis, sed cf. I, 122. τὴν εἰς ἐμαυτὸν τιμωρίαν, II, 184. ἐκ δὲ τῶν φίλων καὶ τῶν ἡλικιωτῶν τῶν ἐμαυτοῦ III, 118. παρωξύνθην ὡς οὐδεπώποτ' ἐν τῷ ἐμαυτοῦ βίῳ III, 176. τῷ σαυτοῦ ψηφίσματι εἰσκαλεῖς III, 182. ἐπιδειξάτω Δημοσθένης ἐν τῷ αὑτοῦ λόγῳ III, 191. ὡς ἐγὼ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐμαυτοῦ ἐπυνθανόμην III, 209, ἐφόδια πεπόρισαι τῇ σαυτοῦ ἀνανδρίᾳ cf. 217, 223, 224, 246. — Ponit deinde Aeschines iis in locis pronomen reflexivum, ubi personale pronomen tertiæ personæ αὐτοῦ potius locum teneret, cum nondum sententia subjecti ipsius, sed eloquentis Aeschinis referatur, cf. Crueger, § 51, 2, A. 5, vide I, 62, ἄνθρωπον οὐδὲν αὑτὸν ἠδικηκότα, ἀλλὰ τοὐναντίον ἠδικημένον, οὐδὲν τροσήκοντ' αὑτῷ, ἀλλὰ δημόσιον οἰκέτην τῶς πόλεως, cf. exempla quæ Cruegerus l. l. e Demosthenis orationibus attulit 21, 222.

Μειδίας ἄνδρα εὐτυχοῦντα, οὐδὲν αὐτὸν ἠδικηκότα συκοφαντεῖν ᾤετο δεῖν et. ibid. 201. οὐκ ἕξειν ὑμᾶς ὅ τι χρήσεσθε αὐτῷ, νομίζει. cf. Aeschin. II, 78, Ἀτρόμητος ὁ πατὴρ ὁ ἡμέτερος, οὔτ' εἰδὼς οὔτ' ἐπιδὼν τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας ὅστις ἦν III, 51. ὅτ' ἐγράψατ' εἰς Ἄρειον πάγον Δημομέλην τὸν Παιανιᾶ ἀνεψιὸν ὄντ' ἑαυτῷ et alias persæpe I, 114, 118, 120.

Ex altera parte pronomen personale pro pronomine reflexivo ponitur ab Aeschine, ubi ex sententia subjecti, ut nobis videtur, αὐτὸς melius locum teneret, cf. Crueger. l. c. cf. III, 42. προξενίας εὑρημένοι τινὲς ἐν ταῖς ἔξω πόλεσι, διεπράττοντ' ἀναγορεύεσθαι, ὅτι στεφανοῖ αὐτοὺς ὁ δῆμος, III, 215. πυνθάνομαι γὰρ λέξειν Δημοσθένην ὡς ἡ πόλις ὑπ' αὐτοῦ μὲν ὠφέληται πολλά. Recte, ut mihi videtur, hanc ob causam Weidnerus III, § 65. ἵνα — εἰς τὴν ἐσχάτην ἐμπέσοιεν ἀθυμίαν ὁρῶντες αὐτοὺς μὲν παρακαλοῦντας ἐπί τὸν πόλεμον scripsit αὑτοὺς pro αὐτοὺς, quod omnes ut videtur præbent codd. cf. Schult. ed. Aesch. p. 174. Frankius: αὑτοὺς — cf. III, 90. εἴ τις ἐπ' αὐτὸν ἴοι.

Pronominum personalium ac reflexivorum genetivi pro possessivis poni possunt, cf. Crueger. gr. gr. § 51, 4. Aeschines pronomina possessiva usurpare solet. Exemplorum nubem, quæ collegi, afferre hoc loco longum esset, conferas tantum II, 56 κοινωνίαν οὐκ ἐμὴν καὶ Φιλοκράτους, sed II, 120. τὴν ἡμῶν καὶ Φιλίππου ἐξαίφνης ὁμόνοιαν. Ponit deinde Aeschines plerumque pronomina possessiva inter articulum ac substantivum, rarius apposito articulo postponitur pronomen. Multo rarius inveniuntur pronomina personalia (et reflexiva). cf. I, 83, 128, 135, 138, 185. II, 38, 66, 69, 72, 87, 95, 137, 149, 172, 173. III, 84, 120, 127, 131, 178, 196, 215, 231, 254, 258 (cf. III, 215. τὴν ἡσυχίαν μου — καὶ τῆς σιωπῆς μου — sed proxime 218. τὴν δ' ἐμὴν σιωπήν, ὦ Δημοσθένης). Ex his exemplis deinde apparere videtur, positionem « partitivam » (cf. Crueger. gr. gr. § 47, 9. Adn. 9 et 10). Aeschinem pronominum horum positioni attributivæ prætulisse.

Ut homines Attici, Aeschines quoque pronomen αὐτὸς ubi alicujus rei notionem extollit, aliis pronominibus præmittit, cf. I, 40, 57, 67, 86, 139. II, 6, 13, et sæpius. cf. Crueger. gr. gr. 50, 11. A. 15. Pauca tantum exempla mihi obviam veniere, quæ ab hac consuetudine recedere videntur. cf. I, 119. τὴν πρᾶξιν αὐτὴν II, 12 αὐτό γε τοῦτο. III, 15. τοὺς νόμους αὐτοὺς, 47. τῶν νόμων αὐτῶν. cf. I, 138. ὁπότε γὰρ οἱ νομοθέται τὸ καλὸν — μὴ μετέχειν, τούτῳ αὐτῷ ἡγοῦντο κ. τ. ἑ., quo quidem loco codd. lectio infirmissima: τούτῳ αὐτῷ λόγῳ a b g l m., Vat. Laur., τούτῳ αὐτῷ conjectura Baiteri, τότε καὶ ἡγοῦντο scripsit Weidnerus. Contra Baiteri conjecturam Aeschinis dicendi consuetudo sese convertere videtur. Exspectaveris Aeschinem scripsisse αὐτῷ τούτῳ. cf. I, 40. μισθαρνῶν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ, ὃ ἀπαγορεύουσιν οἱ νόμοι, I, 57. αὐτῷ τούτῳ, ἐξ αὐτῶν τούτων ibid. II, 6. ἐγὼ δ' ὑπολαμβάνω ἐπ' αὐτῷ τούτῳ — σωθήσεσθαι, et alias. Ex altera vero parte τούτῳ α τῷ νόμῳ falsa esse censeo, numquam enim οὗτος et αὐτὸς cum substantivo hunc in modum consociata inveni. Sin vero retinere vis νόμῳ vel λόγῳ, scribendum est: τῷ αὐτῷ τούτῳ νόμῳ ὧπερ ἐκείνους ἐκώλυον. cf. I, 41. τὴν αὐτὴν ταύτην ἠπείλησεν ἐπαγγελίαν ἥνπερ' ἐγὼ Τιμάρχῳ. II, 102. καὶ τὸν αὐτόν μοι τρόπον διαμείνατε, ὥσπερ — III, 141. — Hæc Aeschinis dicendi usus docet. Ceterum sensus quoque lectionem αὐτῷ τούτῳ commendare videtur, nostrum: « gerade dadurch wodurch er jene abzuhalten trachtete » — non, « durch jenes selbst ».

Hoc cum dicendi usu convenire videtur si Aeschines pronomen personale αὐτοῦ quoque primo loco ponere studet, quæ quidem consuetudo non semper est servata,

cf. I, 60. αὐτῶν ἡ βδελυρία. I, 142. αὐτῶν τῆς φιλίας. II, 136. ὁρῶντα αὐτῶν τὴν θρασύτητα, et sæpius. — Pronomini relativo ὃς, si pronomen ὁ αὐτὸς sequitur, Aeschines s e m p e r, quod ego quidem sciam, particulam περ addere solet, quod quidem tritum apud Atticos, nec tamen necessarium, cf. I, 8, 86, 87, 105, 153 (οἵουσπερ) II, 42, 68, 102 (ὥσπερ 108). 122, 143 (151). III, 192. τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥσπερ, 202.

Pronominis αὐτὸς vis aucta est II, 27. propriis viribus consiliisque (aliquid consequi): Ἀμφιπολιτῶν αὐτῶν ἐχόντων τὴν πόλιν. cf. scholl. ἀντὶ τοῦ αὐτονομουμένων. III, 72. οὐδὲ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀναμένειν μελλήματα, ἀλλ' ἢ πολεμεῖν α ὐ τ ο ὺ ς, ἢ τὴν εἰρήνην ἰδίᾳ ποιεῖσθαι. cf. Crueger. gr. gr. § 51, 6, adn. 7.

οὗτος pronomen articulo cum substantivo conjunctum semper fere ita ponitur, ut substantivum sequatur, non præcedat illud (non οὗτος ὁ ἀνὴρ sed ὁ ἀνὴρ οὗτος). cf. I, 92, 93, 111 (ibidem etiam ἐκεῖνος ita positum), 128, 129, 134, 158, 165, 171. II, 4, 28, 30, 31, 34, 52, 57, 83, 86, 117, 123, 120. III, 13, 24, 41, 57, 103, 107; 133, 186. Præmittit vero Aeschines pronomen substantivum, ubi ἐπιδεικτικῶς aliquid de quo in proximis mentio repetitur et extollitur, cf. I, 32 (κατὰ τ ο ῦ τ ο ν τὸν νόμον), 36, 49 et sæpius.

Aeschinem deinde pronomen ὅδε semper ante substantivum ponere, docuit Frankius lectiones Aeschin. p. 464. cf. II, 167, III, 8, 56, 74, 101, 117, 154, 155, 182, 216, 219. Ex altera vero parte Aeschines nominibus propriis οὗτος et ἐκεῖνος pronomina s e m p e r postponere censuevit. cf. I, 1, 6, 11, 26, 34, 39, 41, 42, 43, 47, 50, 51, 53, 64, 89, 93, 103, 111. II, 149 (bis). III, 115, 118, 194, 195. Idem fecit, ubi nominis proprii locum obtinet adjectivum cum articulo aut substantivum. cf. I, 42. ὁ μιαρὸς

οὗτος, II, 106. ἄνθρωπος οὑτοσί. cf. III. 73. ὁ γὰρ μισαλέξανδρος καὶ μισοφίλιππος οὑτοσὶ ῥήτωρ. Mirari fortasse possis, quod Aeschines in Timarchea sæpius pronomine οὗτος cum nominibus propriis conjuncto usus sit, quam in aliis orationibus. Sed inest huic consuetudini ratio certa, qua Timarchum, cujus nomen plerumque cum οὗτος consociatur, in contemptionem adducat. cf. I, 64. ἐνταῦθα δὴ τὴν καλὴν ταύτην νίκην νενικηκὼς ὁ Ἡγήσανδρος ἀκονιτὶ εἶχε παρ' ἑαυτῷ Τίμαρχον τουτονὶ. — Idem statuendum esse videtur de pronomine ὅδε, quamquam hujus quidem generis unum tantum invenire poteram exemplum. II, 43. ὁ Σίσυφος ὅδε.

Genitivi pronominum ἑαυτοῦ, τούτου, ἐκείνου cum substantivis conjuncti ita poni solent, si est substantivum cum articulo conjunctum, ut pronomen locum inter substantivum et articulum obtineat, quod plerumque, aut articulo repetito substantivum sequatur. Exempla creberrima enumerare longum. Sin vero articulo substantivum caret, præcedit aut sequitur gen. pron. substantivum. cf. I, 62. φάσκων ἑαυτοῦ εἶναι δοῦλον, cf. I, 103 θεῖον ἑαυτοῦ.

Pauca tantum exempla annotavi, ubi οὗτος pronomen non ad præcedentia referendum, sed pertinet ad ea quæ sequuntur (cf. Crueg. gr. gr. § 51, 7. A. 1 et 2). cf. III, 57. καὶ χρήσομαι τῇ τοῦ λόγου τάξει ταύτῃ, ἣν τοῦτον πυνθάνομαι ποιεῖσθαι μέλλειν, λέξω δὲ πρῶτον κ. τ. ἑ. Sed vix crediderim editionum lectionem correctam esse, cum præterea Aeschines in usurpando pronomine οὗτος communem Atticorum dicendi consuetudinem sequi soleat. (cf. quæ Cruegerus l. c. exempla contulit ex nostro). Accedit quod, si editionem lectio correcta, exspectaveris in proximis: ἣν κ α ὶ τοῦτον πυνθάνομαι ποιεῖθαι μέλλειν. Quam ob rem scribendum esse censuerim: ταὐτῇ. — cf. III, 110. οὕτως pro ὧδε, quod quidem multo levius,

cum in proximis: ἀλλὰ καὶ προστροπὴν καὶ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο, ea jam quæ continent consequentia adumbrata sint. cf. ejusdem generis III, 49, 50. — Præterea haud omiserim contraria illa. I, 52. ὑπερβαίνων τούςδὲ τοὺς ἀγρίους, Κηδωνίδην καὶ Αὐτοκλείδην καὶ Θερσάνδρον κ. τ. λ. (in uno quidem codice h τούτους legitur) et ex altera parte III, 117. καταλύσατε τοὺς ἀφθόνους ταύτας δωρεάς. cf. Crueger. § 51, 7, 7. — Persæpe Aeschines pro τοιοῦτος τηλικοῦτος usurpavit, quod tamen per translationem hanc in significationem abiit. cf. III, 17, 86, 91, 94, 141, 145, 146, 147, 237. II, 117, I, 173, 174. cf. præsertim I, 107. καὶ τοσαύτην ἀσέλγειαν ἐπεδείξατ' — ἡλίκην οὐδεὶς πώποθ' ἕτερος, ubi potius ὅσην exspectaveris. id. II, 117. cf. I, 174. τοσούτους καὶ τηλικούτους. — Ceterum in Timarchea et in oratione de falsa legatione τοσοῦτος, in Ctesiphontea vero τηλικοῦτος prævalere videtur. — Cobetus var. lect. 314. cf. N. L. 452. usum pronominis ὅς pro τίς Græculum arguere disputat. sed cf. apud nostrum, I, 1. ὃν δὲ τρόπον; ἐπιδείξω προιόντος τοῦ λόγου., cf. I, 153. ἐκεῖσ' ἀποβλέπων ὅντινα τρόπον διοικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν. cf. I, 64. ἐκλογισάμενος τίς ὢν πρὸς οὕστινας ἐπολέμει, ubi Reiskius ὅστις ὢν πρὸς οὕστινας scripsit, non injuria, ut mihi videtur. Paulo aliter comparatum est, I, 25. ὑπόμνημα, ὃν τρόπον ἔχων διελέγετο = οἷον τρόπον. cf. I, 7. ἀπέδειξαν ἃ χρὴ τὸν παῖδα τὸν ἐλεύθερον ἐπιτηδεύειν. sed vide ex altera parte. I, 22. ἐσκέψατο, τίνα χρὴ τρόπον — χρηματίζειν. οὐκ ἔχω — τίνα τρόπον εὐφημότερον μνησθῶ κ. τ. λ. I, 76.

Quæ omnia si comprehendere volumus, hac quoque in parte, quæ ad pronominum usum pertinet, dicere licebit, Aeschinem a communi Atticorum dicendi ratione non multum abhorrere, inveniri quædam, quæ propria ei statuenda, quæ vero intra legum normas versentur.

III. VERBA.

Genera verbi. — Sæpe Aeschines medium usurpat, ubi activa forma potius locum teneret, quo quidem in usu Aeschines sibi ipsi non est semper constans, ut exempla demonstrabunt. cf. I, 132. κατασκοπούμενος ἑαυτὸν (cf. Crueger. gr. gr. § 52, 10. adn. 10, qui exemplum simile e Xenophonte attulit). — προτρέπεσθαι I, 135. (cf. I, 191. Crueger. 52, 8. A. 4. ibid. exemplum e Xenophonte). — ἐπιδείξεσθαι ibidem inusitatius, cf. II, 68, I, 107. = aliquid ostendere, in conspectum dare, sed ἐπιδείξω = comprobare, demonstrare, cf. I, 25, 52, II, 50 (med. in i), II, 141, 162, III, 31, 50, 61, 182, 237. — ἐπεισάξεται I, 166, cf. vero III, 231. τῶν μετὰ ταῦτ' ἐπεισαγόντων — ἐκκαλεῖσθαι, ὀργὴν, θόρυβον I, 174. cf. II, 3. nee aliter Demosthenes. — διαπειλεῖσθαι I, § 43. II, 136, idem apud Plutarchum et Polybium — παρασχέσθαι I, 71, 80, II, 31, 32, 36, 91, III, 60. itaque semper. cf. Crueger. gr. gr. § 52, 8. A. 2 — II, 3. προτρεπόμενον cf. I, 135. Minus recte Weidnerus, ut mihi quidem videtur, ex codice προτρέποντα recepit; statuendum est hoc loco, quod Crueger. l. c. disputat: omnibus viribus, enixe contendere, ut κ. τ. λ. Eundem in modum equidem. I, 138. scribendum esse censeo προτρέπεσθαι ἐπὶ τὰ γυμνάσια. — II, 10. φυλάξασθαι τὸ θηρὶον sed II, 20. ὅπως τὸ θηρίον φυλάξομεν. cf. II, 75. φυλάττεσθαι. II, 88, φυλάξαιτ'. — Ex altera vero parte annotavi activam formam, ubi mediam exspectaverim II, 22. συνετάξαμεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, præcipue cum Aeschines verbo συντάττεσθαι sæpius utatur. cf. II, 74. — προορᾶσθαι II, 43 — ἐπισημαίνεσθαι II, 49 — προΐεται τὴν φωνὴν, II, 24, cf. II, 88, μηδ' ὅθεν

τὴν φωνὴν ἀφίησιν. — ἐπήγετο II, § 110, nonnulli quidem codd. ἐπῆγε, cf. III, 117 ἴσως δὲ καὶ δαιμονίου τινὸς ἐξαμαρτάνειν αὐτὸν προαγομένου. — ἠριθμησάμην II, 116. prorsus inusitate usurpatum. Medium verborum non copulatorum cum activa significatione nusquam fere ita legitur. Thucyd. 3, 20 in quibusdam codd. invenitur ἠριθμοῦντο, cum vero paulo post sequatur activum ἀριθμοῦντες, potius scribendum est ἠρίθμουν δὲ. Sed præterea conferre licet : Plat. Phædr. p. 270. A. Lucian 4, 253. (Plutarch. semper. ἀριθμέω.) qui eandem hanc formam mediam cum activa significatione usurpant. Viri docti proposuerunt κατηρθμησάμην, cum autem hac lectione copula enunciatis desit, ego formam simplicem præferre velim. Prædicatum nusquam apud Aeschinem hunc in modum initio enuntiationem positum inveni; retinere si vis κατηριθμησάμην scribendum est καὶ κατηριθμησάμην, quæ copula perfacile librarii errore excidere poterat. Ceterum cf. apud Aeschinem συναριθμοῦμαι II, 101, 130. διαριθμοῦμαι III, 207. καταριθμεῖσθαι II, 53, 55 — παραπρεσβεύσασθαι II, 139. cf. vero II, 94 ὡς καὶ τὴν ἐπὶ τοὺς Ἀμφικτύονας πρεσβείαν ἐξομοσάμενος παρεπρέσβευσα, cf. I, 52 ὅς παρῆν ἡμῖν καί συνεπρέσβευε, deinde nostri verba παραπρεσβεύσας τοιαῦτα κατὰ τῆς πόλεως cf. πρεσβεύειν II, 142, 149, et persæpe cf. denique Crueger. gr. gr. § 52, 8. adn. 8. cf. τοῖς τὴν ἄνισον πολιτείαν πολιτευομένοις I, 5. cf. II, 177. III, 7. — ἐντεινάμενος cum objecto: τὴν φωνὴν, non absolute, II, 157. — idem II, 169 καὶ τὰς εἰς Εὐβοίαν στρατείας ἐστρατευσάμην cf. Crueger. l. c. et II, 170. καὶ τοὺς συνεστρατευμένους μοι τὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατείας — ναυπηγεῖσθαι II, 173. idem apud Xenoph. et Isocratem, quæ quidem etiam apud alios scriptores usitata.

Difficile certe est dijudicatu, quid scripserit Aeschines III, 3. περιποιοῦντες an περιποιούμενου, quod ehl. præbent.

Utramque formam Demosthenes, Xenophon, Plutarchus usurpant. Aeschines vero cum semper fere περιποιεῖσθαι dicere soleat, cf. III, 253. αὐτὸ μόνον τοὔνομα τῆς δημοκρατίας περιποιεῖται. III, 173. πλεῖστον δ' ἐκ τῆς πόλεως εἰληφὼς ἀργύριον ἐλάχιστα περιποιήσατο. III, 89 ἐξαίρετον δ' αὐτῷ τυραννίδα περιποιούμενος (conferre licebit etiam προσποιεῖσθαι III, 86, 92, 97, 141, 167) equidem eum crediderim scripsisse περιποιούμενοι. cf. I, 135. κατασκοπούμενος ἑαυτὸν. Schultzius : περιποιοῦντες. Weidn. : περιποιούμενοι. — ἀναβιβαζόμενοι III, 7. nec vero inusitatum apud alios atticos oratores. — ἐνδείξασθαι = accurate demonstrare III, 26. cf. 116. idem apud Polybium, sed ἀποδείκνυμι semper active usurpatum. cf. III, 48. — ἀφορίζεσθαι III, 54 — προάγεσθαι III, 117. — μεταστήσασθαι III, 125, 129. — ἀναπέμπεσθαι III, 133. inusitatius paulo. — Recte vero Weidnerus III, 247. θεωροῦντες ex ehl. scripsit, Aeschines enim hujus verbi activam formam usurpare solet, cf. quæ exempla Weidnerus attulit : II, 80, I, 93, III, 163, 251, 241, 168, 160. I, 45. Schultzius : θεωρούμενοι.

Infinitivum activi verborum Aeschines semper fere post γράφειν = rogationem ferre ad populum cf. II, 46, 53, 55, 60, 65, 120, III, 11, 26, 31, 182, 203 excepto uno III, 243 ἢ τοιοῦτος ἔστιν ὃν γεγραφας στεφανοῦσθαι, οἷος μὴ γιγνώσκεσθαι ὑπὸ τῶν πεπονθότων, ponere solet. cf. etiam διδόναι II, 68, 83, III, 104. de ἀπαγορεύειν (cf. III, 35, 36, 44, 45, 47, 48, 50) et κελεύειν (cf. I, 113, 184, III, 34, 48) nil certi statuendum esse vidi.

In iis quæ antecedunt, ubi de significationibus translatis apud Aeschinem sermo, nonnulla protuli exempla, quæ demonstrare videbantur, Aeschinem sæpius ponere verba composita pro simplicibus, et his quædam inesse, quæ propria ei tribuenda. Longum vero esset, si omnia ea vellem enumerare verba, ubi Aeschines simplicia

quoque usurpare potuisset. Ex altera parte vero non habeo exempla quæ demonstrarent, nostrum simplicia pro compositis usurpasse.

IV. PRÆPOSITIONES.

Præpositiones singulæ. — Σὺν apud Aeschinem semel tantum legitur : II, 162 : ἦσαν δ' οἱ κλητοὶ καὶ συνδειπνοῦντες σὺν ταῖς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων πρεσβείαις οὐκ ἐλάττους ἢ διακόσιοι, quo quidem loco ipsa præpositionis σὺν natura luculenter apparet, cum non commercium ac societatem eorum qui apud Philippum erant, sed tantum conjunctionem uno loco significet. (cf. Crueger. gr. gr. § 68, 13. adn. Madvigii synt. ling. gr. § 74.) cf. id quod proxime antecedit : συνδειπνοῦντες. Nescio an hoc loco præpositio σὺν « addentis » appellari possit. cf. etiam ἄνευ, quod est σὺν oppositum I, 101. ἀπέδοθ' ἃ ἦν αὐτῷ κτήματ' ἄνευ τῶν ἀρτίως εἰρημένων, I, 179. ἄνευ χρηστοῦ βίου. II, 16. Crueger. gr. gr. § 68, 18. — Præterea iis quoque locis, ubi Aeschines σὺν præpositionem ponere potuisset, semper μετὰ usurpare solet. cf. exempla quæ annotavi, I, 43, 95, 122, 147 (bis), 182. II, 1, 10, 11, 32, 54, 57, 72, 78, 82, 94, 104, 114, 122, 126, 136, 138, 148, 152, 162, 168. III, 4, 13, 35, 54, 58, 60, 61, 64, 70, 71, 73, 74, 81, 83, 99, 103, 105, 112, 115, 124, 208, 211, 216, 225. — Sæpius vero Aeschines σὺν in compositione cum verbis usurpat, cf. συνδιατρίβω I, 143, 191. II, 15, 20, quæ verba sæpe μετὰ sibi adjungere solent : cf. II, 126. ἤκουσι μὲν μαρτυροῦντες μεθ' ὧν συνεσσίτουν, II, 138, οἱ μετά σου συνεστηκότες II, 148, ὃν ὕστερον μετ' Ἀριστάρχου συναπέκτεινας, cf. 149, 168. — Semel deinde pro σὺν vel μετὰ apud Aeschinem legitur ἅμα

I, 56. ἅμα Τιμομάχῳ, sed non omnes præbent codd. (omittunt a. b. d. F. h. q. Barb. Abb.) cf. præterea III, 122. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ.

ἀπὸ et ἐξ apud Aeschinem unam atque eandem fere habere videntur vim, cf. III, 146 : πλείω γὰρ ὑμᾶς ἀγαθὰ ὑφ' ἑαυτοῦ ἔφη ἀπὸ τοῦ βήματος πεπονθέναι ἢ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἐκ τοῦ στρατηγίου, cf. I, 175. ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου., et I, 179 (bis). ἐκ τοῦ δικαστηρίου. cf. I, 9. ἀπὸ τοῦ σωφρονεῖν, ἡ δ' ἀπορία ἐκ τῶν ἐναντίων. Sunt vero certa quædam nomina, quæ Aeschines cum ἀπὸ et ἐκ consociare amavit, cf. βῆμα I, 32. ἀπὸ τοῦ βήματος, cf. 34, 46, ἐξείργων ἀπὸ τοῦ βήματος, 61, 7, ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου II, 169. τὴν ἀπὸ στρατοπέδου τάξιν. III, 159. id. 253. cf. ἐκ τοῦ πράγματος I, 135, et sæpius.

Ex altera vero parte ἀπὸ interdum cum aliis præpositionibus alternat, ut exemplum afferam, πρὸς cf. III, 171. τὰ δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πάππου τοῦ πρὸς μητρὸς πῶς ἔχει αὐτῷ; Attamen differentia quædam statuenda esse videtur, ἀπὸ cum articulo positum — quæ præpositio originem denotat, a qua aliquid proficiscitur — ea facta significat, quæ aut bona aut mala a majoribus orta ad posteros pertinent. cf. III, 169. δεύτερον δ' ἀπὸ τῶν προγόνων, εὐεργεσίαν τινὰ αὐτῷ πρὸς τὸν δῆμον ὑπάρχειν, ἢ τό γ' ἀναγκαιότατον μηδεμίαν ἔχθραν. cf. III, 172. οὐκοῦν ἀπὸ μὲν τοῦ πάππου τοῦ πρὸς μητρὸς πολέμιος ἂν εἴη τῷ δήμῳ — τὰ δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς Σκύθης, βάρβαρος ἑλληνίζων τῇ φωνῇ — πρὸς vero sine articulo cum nomine conjunctum res causasque gentilicias tantum designat. cf. II, 78. ἐκ τῶν νομάδων Σκυθῶν τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὤν. III, 169. πρῶτον μὲν ἐλεύθερον αὐτὸν εἶναι καὶ πρὸς μητρὸς καὶ πρὸς πατρός. Dem. 21, 144. Ἀλκιβιάδης λέγεται πρὸς πατρὸς μὲν Ἀλκμαιωνιδῶν εἶναι, πρὸς δὲ μητρὸς Ἱππονίκου. — Ex altera vero parte Aeschines in obtestandi formulis πρὸς addito articulo cum

nomine consociare amat. cf. πρὸς τοῦ Διός I, 70, 79, 80, III, 156 (quo loco Cobetus contra Aeschinis consuetudinem πρὸς Διὸς καὶ θεῶν mutare vult, variæ lect. p. 354. Aeschini reddendum est πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν) cf. etiam νὴ τὸν Ποσειδῶ. I, 73, 88. μὰ τὸν Διά τὸν Ὀλύμπιον I, 76, 81, 88, 108, III, 228, 235, hæc omnia cum pondere dicuntur. — sine vi solet Aeschines verborum continuationi inserere μὰ Δία cf. I, 61, 69, 98, III, 172, 217. — Deinde alternat ἀπὸ cum παρὰ III, 63 σπείσασθαι τῷ κήροκι τῷ ἀπὸ τοῦ Φιλίππου (ut nunc in edd. legitur, in codd. ὑπὸ. cf. Schultz. p. 173). cf. II, 58, 61. ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων (Frank. in actis societ gr. p. 37). et II, 109, σπείσασθαι τῷ κήροκι καὶ τῇ παρὰ Φιλίππου πρεσβείᾳ, quod exemplum illa verba in III, 63 τῷ ἀπὸ τοῦ Φιλίππου, quæ Weidnerus delevit, tueri videtur.

Ἐκ præpositio apud Aeschinem et certum orbem quemdam denotat, in quo aliquod versatur, cf. I, 154, ὁ δ' Ἡγήσανδρος ἐκ τίνων ἐστὶν ἐπιτηδευμάτων, ἐκ τούτων, ἐξ ὧν οἱ νόμοι ἀπαγορεύουσιν μὴ δημηγορεῖν cf. I, 54 τῶν ἐκ τῆς διατριβῆς ταύτης ἐστί τις Πιττάλακος, et ex contrario gyrum aliquem, cujus termini ab aliqua re transcenduntur, cf. I, 59 τὸν Πιττάλακον ἐμαστίγουν τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς. Reiskius : verba quanta maxima et sævissima ab hominum quoquam alicui infligi possunt, aut a vapulante tolerari. — Ceterum omnes fere significationes, quæ de præpositione ἐκ sunt statuendæ, apud Aeschinem quoque inveniuntur, et sufficit ea exempla laudare, quæ Cruegerus gr. gr. § 68, 17. adn. 1-11 ex nostro attulit. — cf. denique ἡ βουλὴ ἡ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ I, 81, 84, III, 20. ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου. I, 82, 92, III, 20, 252. — De ἕνεκα præpositione apud Aeschinem non possum referre, quod a communi hujus vocis usu abhorreat,

liceat tantum ea exempla afferre, ubi præpositio inusitatius paulo nomen antecedit, cf. II, 150, 152 ἕνεκα ἑνὸς ἐρωτήματος, II, 167. ἕνεκα τῆς βλασφημίας III, 240, 246, III, 189 vide verborum ordinem ἧς καὶ ἕνεκα στεφανοῦνται (Weidnerus omisit).

Quod εἰς præpositionem attinet apud Aeschinem frequens ejus est usus statuendus ubi πρὸς potius locum tenere potuisset. — Juvabit ad id exemplum, quod Cruegerus gr. gr. § 68, 21, 6. attulit, hæc in medium proferre I, 22 εἰς τὰ ἑαυτῶν σώματα ἐξαμαρτόντων, I, 28 εἰ — εἰς τούτους ἐστὶ φαῖλος, εἰς τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἡμάρτηκε. id 47, cf. 55, 108 (bis), 116, 195. II, 5. cf. I, 122. τὴν εἰς ἐμαυτὸν τιμωρίαν I, 193. μὴ οὖν εἰς ἀθρόους, ἀλλ' εἰς ἕνα ἀποσκήψατε cf. Euripid. Hippolyt. 438. — εἰς αὐτὸν μὲν ἔσκωπτε. II, § 41. βουλομένους εἰς τὴν αὐτοῦ φιλοτιμίαν ὑβρίσαι cf. III, 52, ἐξήμαρτον εἰς τοὺς Ἀμφικτυόνας 107, cf. 171. cf. 215. τῶν εἰς ἐμαυτὸν λοιδοριῶν. Sunt vero certa quædam verba quæ Aeschines præcipue ita cum εἰς conjungit, præcipue ἐξαμαρτάνειν cf. Euripid. Ἱππόλ. 323. Aeschyl. Prom. 945. cf. Isocr. de pace c. p. 3. § 96. cf. nostr. I, 17 (bis), 22 ἐὰν παράνομόν τι ποιῇ εἰς τούτων τινά., deinde ὑβείζειν, in Timarchea præsertim : εἰς τὸ σῶμα. Alii scriptores hic potius accusativum rei objectæ usurpare solent. Sed caveri oportet, ne nimis angustis terminis vim præpositionis εἰς in locis ejus modi circumdemus, cf. III, 107. II, 139. εἰς τὸ σῶμα τιμημάτων, cf. III, 158. — Nec silentio præterire velim εἰς præpositionem iis in conjunctionibus, quæ in usum formularum abierunt, cum κατὰ alternare, cf. II, 4. εἰς ὑπερβολὴν id. § 24, I, 180. sed καθ' ὑπερβολήν. III, 153.

Διά præpositionis usus a communi dicendi ratione nihil prorsus apud Aeschinem abhorret. Inusitatius paulo fortasse : δι' κεφαλαίων et δι' ἀποῤῥήτων II, § 25, III, 96 pro ἐν κεφαλαίοις vel ἐπὶ κεφαλαίων et ἐν ἀποῤῥήτοις.

Κατὰ cum genetivo conjunctum Aeschines semper fere = contra, de incommodo alicujus usurpasse videtur cf. III, 72, 121, 170, 213, 216, 219, 223, longum est omnia exempla quæ annotavi enumerare. Qua cum consuetudine minus consentire videntur loci, qui magis ad significationem genuinam recedunt hujus vocis. cf. I, 157 ἵνα μὴ δοκῶ τὸν ἔπαινον θεραπείᾳ τινὶ κατ' αὐτῶν ποιεῖσθαι I, 161 ἀσφαλῆ καὶ ῥάδιον τὸν καθ' αὑτοῦ ἔπαινον ποιήσεται (ποιήσει Cobetus). cf. I, 179. ψῆφος γὰρ καθ' αὑτοῦ οὐ δίδοται. III, 50. οἱ κατὰ Δημοσθένους ψευδεῖς ἔπαινοι, 124 πολὺς ἔπαινος κατὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως, 241. τοὺς καθ' ἑαυτῶν ἐπαίνους ἐὰν λέγωσιν, quibus in locis una atque eadem vox ἔπαινος semper redit. Cujus usus apud Demosthenem quoque vestigia inveniuntur cf. Phil. 2, 9 μέγιστον ἐγκώμιον κατὰ τῶν Ἀθηναίων, 18, 215 ἔδειξαν ἐγκώμια Θηβαῖοι καθ' ὑμῶν τὰ κάλλιστα cf. 19, 243. Plato Phædr. p. 260. B. cf. Crueger. gr. gr. § 68, 24. A. 2. — — Κατὰ cum accusativo conjunctum apud Aeschinem etsi a genuina hujus vocis vi non prorsus abhorret, præbet tamen quædam aliquomodo mutata, quæ commemoratione digna proferre velim : II, 33. κατὰ πόλεμον = quod paulo post sequitur : τῷ τοῦ πολέμου νόμῳ κτησάμενος, et κατὰ πόλεμον III, 88 τὸ δυστυχῆσαι κατὰ πόλεμον μέγιστον ἐστὶ κακῶν, et cf. III, 189. τοὺς καθ' ἑαυτὸν ἀγωνίστας, cf. ὅσα κατ' ἡμῶν ἐστὶν = quantum in nobis situm est, III, 116, καθ' ἀνθρώπους = ἐν ἀνθρώποις II, 159.

Ὑπὲρ præpositionis vis apud Aeschinem significationi vocis περὶ prope accedit. cf. I, 138, 152, 154, 158, τοὺς ὑπὲρ τῆς σωφροσύνης κειμένους νόμους ὑπερβεβηκὼς, 166, 168 (bis). II, 13 (bis). 21, 25, 29 (bis), § 43 (bis), 46, 48, 52, 53, ἐκκλησίας ἐπὶ δύο ἡμέρας ποιεῖν μὴ μόνον ὑπὲρ εἰρήνης, ἀλλὰ καὶ περὶ συμμαχίας, 55, 60, 61, 70, 72, 87, 96, 101, 103, 109 (bis), 114 (bis), 120, — III,

10. ἠναγκάζοντο τὴν ψῆφον φέρειν οἱ δικασταὶ οὐ περὶ τοῦ παρόντος πράγματος ἀλλ' ὑπὲρ τῆς αἰσχύνης τοῦ δήμου, cf. 28, 63, 68, 69, 81 (bis), 110, 164, 221. ὑπὲρ δὲ τοῦ μηδέπω κεκρίσθαι = quod vero attinet ad, etc. etc. Si vero discrimen statuere volumus inter eos locos ubi Aeschine περὶ et eos ubi ὑπὲρ posuit, ita statuendum, eum ubicunque sententia aliquid commodi aut utilitatis exprimeret, semper posuisse ὑπὲρ. Qui usus Aeschinis non solius est proprius, etiam Demostheni tribuendus, cf. H. H. Sauppii ep. cr. ad God. Herm. p. 35. cf. Dem. I, 5; 4, 1; 6, 35; 14, 32; 5, 17, 18, 9; 10, 24; cf. Crueger. gr. gr. 68, 31. adn. 28. adn. 2. Itaque evenit ut apud Aeschinem sæpius ὑπὲρ = περὶ legatur, quam = præsidio, utilitati alicujus. Ex altera vero parte conferas περὶ pro ὑπὲρ I, 89. καί μοι δοκεῖ Τίμαρχος οὑτοσὶ οὐχ ὑπὲρ αὑτοῦ μόνον ἐσπουδακέναι, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ταὐτὰ διαπεπραγμένων αὐτῷ. = cf. denique ὑπὲρ = ἕνεκα (quod proxime antecedit) I, § 170 πρῶτον μὲν τῶν ὅρκων ἕνεκα, οὓς ὠμόσατε, δεύτερον δ' ὑπὲρ τοῦ μὴ παρακρουσθῆναι ὑπ' ἀνθρώπου τεχνίτου λόγων. — Vestigia denique apud Aeschinem inveniuntur, quomodo ὑπὲρ vocis vis ad significationem = ἀντὶ se convertere potuerit, cf. αἰσχύνεσθαι, ἄχθεσθαι ὑπὲρ τινὸς I, 26, 65, 120, 125, cf. Dem. 4, 41, III. 114. λαμβάνει δισχιλίας δραχμὰς — ὑπὲρ τοῦ μηδεμίαν μνείαν ποιεῖσθαι. cf. I, 158 τέτταρας δραχμὰς ὑπὲρ τῆς πράξεως ταύτης, cf. = ἐφ' ᾧτε (quod paulo post sequitur), cf. III, 91, 124 : δίκας δώσουσιν, — ὑπὲρ ὧν εἰς τὸν θεὸν ἐξήμαρτον = ἀνθ' ὧν. (cf. vero III, 109. ἀντὶ ἀδικημάτων χρήμασιν ἐζημίωσαν) I, 173. τιμωρίας λαμβάνων — ὑπὲρ τῆς ἰσογορίας. cf. Plato Gerg. 315 C. ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ἀποκρινοῦμαι. cf. Rom. I, 5. 3 Joa. 7. (N. T.) — Ἀμφὶ præpositionis apud Aeschinem nullum exemplum legitur. Locum ejus obtinet περὶ cf. I, 18 οἱ περὶ τὸν παῖδα, 40. περὶ αὐτόν. cf. III, 91.

Περὶ apud Aeschinem nil præbet, quod a communi Atticorum ratione recedat. — Idem de παρὰ et πρὸς statuendum. Commemorare fortasse possis, παρὰ cum genetivo apud Atticos nisi de personis non usurpatum cum voce φήμη ita ab Aeschine consociatum esse. cf. I, 129. πάντες γὰρ οἱ δημοσίᾳ φιλότιμοι παρὰ τῆς (ἀγαθῆς) φήμης ἡγοῦνται τὴς δόξαν κομιεῖσθαι, qua cum re consentit quod voci φήμη Aeschines articulum non addere solet cf. I, 127, 128, 129, cf. vero I, 131. ὑπὸ τῆς φήμης. cf. II, 145. — deinde quod πρὸς attinet Aeschinem dicere consuevisse ἀναλίσκειν πρὸς cf. I, 52, 54, 70, 115. III, 144, ubi homines Attici potius εἰς protulerunt. — Ἐπὶ cum genitivo Aeschini inservire videtur, ut tempora indicet, cf. I, 39, 109, 110, II, 27, 31, 78, III, 24, 27, 115, 178, 191, 211, 226, 234. Quo ab usu recedere videtur II, 57. ἐπὶ τῷ καιρῷ τούτῳ, nec tamen est mutandum, cum Aeschines non tempus denotare velit, sed temporis spatium, orationis partem, quo in describendo Demosthenes inique sese gessisset. cf. Crueger. gr. gr. § 68, 41. adn. 2. — cf. vero ἐπὶ cum accusativo III, 7. ἐπὶ πολὺν ἤδη χρόνον. § 122. ἐπὶ δίετες.

ἐπὶ cum genitivo et dativo conjunctum propinquitatem alicujus rei vel loci indicat (cf. Cruger. § 68, 40 et 41). Aeschines inter hos casus hoc discrimen fere fecisse videtur, ut ἐπὶ cum gen. magis significet, quod nostrum «auf» ἐπὶ cum dativo «bei». II, 44. ἐπὶ τοῦ βήματος, idem III, 167. ἐφ' ἵππου II, 111. ἐπὶ τῆς νεὼς III, 52. I, 114. ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου (cf. I, 117. πρὸς τῷ δικαστηρίῳ). — cf. II, 87. ἐπὶ Παλλαδίῳ, ἐπὶ Θρασύλλῳ I, 101. ἐπὶ τῇ πυρᾷ 146, ἐπὶ τῷ Στρυμόνι III, 183. Sed constanter hæc consuetudo ab Aeschine non servata est, cf. I, 40, 41. ἐπὶ τοῦ Εὐθυδίκου ἰατρείου cf. III, 238 ἐπὶ τελευτῆς, sed III, 205 ἐπὶ τῇ τελευτῇ, III, 184. ἐπιγέγραπται ἐπὶ τῷ πρώτῳ

τῶν Ἑρμῶν — ἐπὶ τῷ δευτέρῳ. Ita semper fere ἐπὶ Θρᾴκης, cf. II, 98 τῆς ἐπὶ Θρᾴκης ὁδοῦ, τὸν ἐπὶ Θρᾴκης τόπον II, 9. III, 73. — ἐπὶ cum accusativo et significatione «contra» homines Attici nisi de personis usurpare non solebant, sed cf. II, 27. Παυσανίου ἐπὶ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν κατιόντος 123. συνεστηκότ' ἐπὶ τὴν πόλιν. II, 138. idem. cf. Θουκ. 6, 11. οὐκ εἰκὸς ἀρχὴν ἐπ' ἀρχὴν στρατεῦσαι. — cf. Aeschin. III, 131, οὐκ ἦλθεν ἡμῶν ἐπὶ τὴν χώραν, ὅτι οὐκ ἦν αὐτῷ καλὰ τὰ ἱερά, et paulo post: οὐκ ἦλθεν εἰς τὴν τῶν κρατουμένων χώραν, ὅτι οὐκ ἦν αὐτῷ καλὰ τὰ ἱερά, cf. III, 140. πόλεμον — ἐπ' αὐτὰς τὰς Θήβας, 161 ἐπιστρατεύειν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν, cf. III, 202 ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς, ἐπὶ τοὺς νόμους καλεῖς, ἐπὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς. Ceterum Aeschines ἐπὶ cum accus. = contra sæpius usurpat quam πρὸς = contra, singula vero exempla enumerare longum est.

Nec silentio præterire velim Aeschinem quod vocem βῆμα attinet, numquam dicere πρὸς τὸ βῆμα, sed semper dicere ἐπὶ τὸ βῆμα cf. III, 2, 82, 145, 151, 159, 173, II, 59, I, 30, 33 et sæpius.

Sæpe Aeschines conjunctione ὡς utitur pro πρὸς (cf. Crueger. § 69, 63, 41). cf. I, 52 ὡς ἄλλον, I, 52 ὡς ἕτερον, 57. ὡς τὸν Πιττάλακον (bis). II, 124 ὡς Φίλιππον, idem III, 63, ὡς Ἀλέξανδρον 133, idem § 162 ὡς Κλεοπάτραν 242. — Præter nostrum hanc consuetudinem præcipue præbent Xenophon et Thucydides, apud Demosthenem ni fallor hujus generis exempla non inveniuntur.

Pro præpositione deinde sæpius apud Aeschinem ἐναντίον = coram invenitur, cf. I, 84, II, 33, 127, III (8, 13), 34, 43, 55, 125, 147, 146, 156, 186, 236. Sed apud Xenophontem et Platonem quoque hæc inveniuntur. Sequitur semper genetivus. Ἐναντίος præterea Aeschines ita usurpavit, ut ἐν. pro substantivo (vel adverbio) positum cum dativo conjungatur, pro substantivo ac cum

articulo τοὐναντίον cum genetivo. cf. I, 8. ἐναντίως ἅπασι τοῖς νόμοις III, 8. τοὺς ἐναντίως ἅπασι τοῖς νόμοις πολιτευομένους I, 94. ἐναντία με λέγειν ἐμαυτῷ, III, 13 λόγον ὑπεναντίον τῷ ἀρτίως εἰρημένῳ, III, 36 ἕτερον εἶναι νόμον ἐναντίον τούτῳ, 37, νόμους — δύο περὶ μιᾶς πράξεως ὑπεναντίους ἀλλήλοις, 38, εἴ τι ἀναγέγραπται νόμος ἐναντίος ἑτέρῳ νόμῳ, 44. οὔτ' ἐναντίον τοῖς πρότερον κειμένοις νόμον τιθεὶς — — sed cf. τοὐναντίον (vernacule «das Gegentheil»). cf. III, 50. τῷ δ' ἀπολογουμένῳ τοὐναντίον τούτου δεικτέον ἐστίν. cf. 170. τὸν δ' ὀλιγαρχικὸν πάντα δεῖ τἀναντία τούτων ἔχειν, 254 ἐὰν δὲ τοὐναντίον τούτου πράξητε — sed cf. Crueger. gr. gr. § 48, 13, 4. Sed apud alios scriptores alia consuetudo. cf. apud Isocratem : τοὐναντίον πέπονθα τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων — nec aliter Plato. — Aeschines fere proprius deinde est usus vocis τέλος pro adverbio (vel præpositionis) cum genetivo conjunctæ cf. II, 46. τέλος δὲ πάντων ἔγραψε., cf. apud nostrum τέλος παντὸς τοῦ λόγου. cf. etiam Plat. Cratyl. 395 D : πολλὰ καὶ δεινά, ὧν καὶ τέλος ἡ πατρίς ἀνετράπετο. Apud alios quoque scriptores Atticos τέλος (δὲ) (nostrum «zuletzt») sæpius invenitur, sed conjunctio cum genetivo, atque usus pro præpositione perraro, quod ego quidem sciam, cf. τέλος δὲ ταῦτ' ἐνίκα III, 72. cf. II, 107. π έ ρ α ς, πέρας δὲ τοῦ πράγματος, cf. περαιτέρω III, 24, 80. II, 149. cf. Demosth. 48, 55.

Ceterum alia quoque adverbia apud Aeschinem præpositionum tenent locum, cf. ἔμπροσθεν = προ III, 23 μήθ' ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος πολιτεύου, cf. III, 9. ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις, id. III, 160, εἴσω, cf. II, 130. εἴσω Πυλῶν. id. III, 80, ἔξω III, 204., ἄποθεν cf. I, 99 : ἄποθεν τοῦ τείχους, cf. 147. III, 123. ἄποθεν Δελφῶν οἰκοῦντες, ἐγγύτατω I, 109, et ἐγγὺς, χωρίς III, 247. alia denique quæ ab Atticis non aliena. Frequentata tamen adverbia pro præpositionibus posterioris sunt ætatis.

C o n j u n c t i o n e s (p a r t i c u l æ).

Frequentissimus apud Aeschinem est usus particulæ δή, ita tamen ut non a communi Atticorum consuetudine recedat, supervacaneum igitur est, singula exempla proferri. Præcipue Aeschines hunc in modum singula enuntiata inter se conjungere amavit, cf. I, 5. φυλακτέον δή, βούλομαι δὴ I, 7 et alia.

De conjunctione εἰ hæc fere annotaverim. Ponitur ab Aeschine a) pro ὅπως; vide I, 54, ἀλλ' εἰ λ ή ψ ε τ α ι χορηγὸν τῇ βδελυρίᾳ τῇ ἑαυτοῦ, τοῦτο μόνον ἐσκέψατο, — σκέπτομαι enim hoc loco non est quod «meditari», sed «moliri, id agere, in animo habere, quærere,» et εἰ = quomodo. Sed ut opinor illud εἰ ex consuetudine conjungendi εἰ cum verbo σκέπτομαι irrepsit. cf. Soph. O. A. 584. σκέψαι τοῦτο πρῶτον, εἰ δοκεῖς κ. τ. λ. et ex altera parte Xen. œc. 9, 2 : οἰκήματα πρὸς αὐτὸ τοῦτο ἐσκεμμένα ὅπως κ. τ. λ. cf. Xenoph. Anab. I, 3, 11. σκεπτέον μοι δοκεῖ εἶναι, ὅ π ω ς ἀσφαλέστερον μ ε ν ο ῦ μ ε ν — ὅπως ἀσφαλέστερον ἄπιμεν, καὶ ὅπως τὰ ἐπιτήδεια ἕ ξ ο μ ε ν et ibid. VII, 3, 37. Σκέψαι τοίνυν, εἴπερ νύκτωρ πορευσόμεθα, ε ἰ ὁ Ἑλληνικὸς νόμος κάλλιον ἔ χ ε ι. — b) pro ὅτι I, 80. εἰ δή τις μ' ἔροιθ ὑμῶν, σὺ δὲ τί οἶσθα, εἰ ἡμεῖς τούτου ἄν κατεψηφισάμεθα; cf. ea quæ proxime antecedunt : ἀκριβῶς οἶδ' ὅτι κατέγνωτ' ἄν αὐτοῦ. Sed subest, ut opinor, illis verbis cogitatio Atheniensium : ο ὐ κ οἶσθα, εἰ ἡμεῖς ἄν τούτου κατεψηφισάμεθα. Formula οὐκ οἶδα εἰ trita est ; hunc in modum illud εἰ hoc loco poni poterat. — cf. ad regulam Cruegeri, § 65, 5. adn. 7. exempla nostri : I, 26 αἰσχυνθέντες ὑπὲρ τῆς πόλεως, εἰ τοιούτοις συμβούλοις χρώμεθα, cf. I, 95, idem deinde post ὀνειδίζειν II, 164. ὠνείδισας δέ μοι καὶ πολιτείας ἐμπληξίαν, εἰ παρεκάλουν κ. τ. λ. — post, ἐπιτιμᾶν III, 220. ἐπιτιμᾷς δέ μοι, εἰ μὴ συνεχῶς ἀλλὰ διαλιπὼν πρὸς τὸν δῆμον προσέρχομαι, sed II, 30. ἐπιτιμῶν ὅτι τὴν ἐκδοχὴν ἐποιήσατο,

cf. I, 38. post δεινὸν ἐστὶ, cf. III, 250, ἢ οὐ δοκεῖ ὑμῖν δεινὸν εἶναι, εἰ (Weidner. ὅτι) τὸ μὲν βουλευτήριον καὶ ὁ δῆμος περιορᾶται. — cf. = ἐπεὶ = cum I, 89. εἰ δ' ὁ μὲν ἀγὼν ἐστὶν Ἀθήνησιν = cum vero judicium Athenis habeatur. Receptum est hoc εἰ ex enuntiatione hypothetica, quæ proxime antecedit, εἰ μὲν τοίνυν ἦν ὁ ἀγὼν ἐν πόλει ἐκκλήτῳ κ. τ. λ. — sed cf. I, 45 ἐπειδὴ ἐν δικαστηρίῳ ἐσμὲν.

ὅτε apud Aeschinem semper cum indicativo consociatur, numquam cum optativo. Semper denotat temporis spatium, numquam continet causæ notionem. Nec aliter ni fallor de Demosthenis consuetudine statuendum. — ὁπότε conjunctionem, quæ causæ notionem indicet, bis apud Aeschinem inveni., I, 119, et III, 40.

μὴ ὅτι = ἀλλὰ apud Aeschinem formam præbet κλίμακος descendentis I, 122 μὴ γὰρ ὅτι εἰ πέπρακταί τί μοι τούτων, ἀλλ' εἰ δ ο κ ῶ ὑμῖν cf. III, 67 σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς κ ώ μ η ν; (vernacule: nicht nur, sondern auch — nur.) — ἀλλὰ οὐκ ut apud alios atticos scriptores idem valet quod « ac non » (und nicht vielmehr), unum vero exemplum annotavi, ubi « μᾶλλον » quoque additum est, cf. III, 242 ἀλλ' οὐ μᾶλλον ἐφ' οἷς κακῶς ἐπεπόνθεσαν ἀγανακτήσοντας. Eundem in modum καὶ οὐκ quoque vim augentem habere videtur, cf. II, 86 εἰ δ' ἄρα ἐγὼ ἐτόλμων τοῦτο ποιεῖν, ἔτρεψες ἄν, ὦ Δημοσθένες, καὶ οὐκ (und nicht vielmehr) ἐνέπλησας κραυγῆς καὶ βοῆς τὴν ἀγορὰν; — idem est statuendum de ἀλλὰ καὶ = nostrum « sondern vielmehr » III, 157. ἐπισκήπτοντες μηδενὶ τρόπῳ τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριον στεφανοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸν δαίμονα — φυλάξασθαι. — ὡς et ὅτι Aeschines ita discernit, ut ὅτι facta certa inducat, ὡς sententias infirmiores, quam ob rem semper fere ὡς locum tenet, ubi de iis quæ adversarius dixerit, mentio. Hac ratione igitur genuina vocis ὡς vis servatur. Itaque constans fere

dicendi usus, ubi Aeschines Demosthenis ininici sui sententias ac crimina refellere ac refutare vult; cf. hæc exempla II, 43, 63, 94, 105, 109, 111, 112, 119, 121, 130, 142, 144, 161, 154, 156, 157, III, 189, 215, 216, 237, 242, etc. — Interdum illud ὡς etiam cum ἄρα particula conjungitur, quo magis indicetur, oratorem adversarius quæ dixerit non comprobasse, cf. I, 40, III, 13, cf. I, 86. ᾐτιάσατό τινας εἶναι, οἵπερ ἄρ' ἐνεχείρουν συνδεκάζειν τὴν ἐκκλησίαν, sic sæpe ἐὰν ἄρα « wenn etwa, wenn überhaupt.» cf. I, 24, 47, 48, 49, III, 162, 193., idem apud Demosthenem.

ὥστε Aeschines aut cum infinitivo aut indicativo consociare solet. Exempla ubi ὥστε ἂν cum optativo, vel participium sequatur, equidem proferre non possum. ὥστε cum infinitivo et cum indicativo Aeschines ita discernit, ut hoc factum aliquid significet, illud rem aliquam quæ magis in sententia oratoris existat. Hic prævalet præsens tempus, illic aoristum vel perfectum. cf. Crueger. § 65, 2, 3 et adnotationes. Duo deinde annotavi exempla, ubi ὥστε cum infinitivo voluntatem alicujus denotat. cf. I, § 46 εἰ γὰρ ὁ πράξας μᾶλλον δισχιλίας δραχμὰς ἀποτίσεται, ὥστε μὴ δεῖξαι τὸ πρόσωπον τὸ ἑαυτοῦ ὑμῖν, cf. II, 141. Ὀρχομενίων σπονδὰς τοῖς σώμασιν αἰτησάντων, ὥστε ἀπελθεῖν ἐκ τῆς Βοιωτίας. Sæpius ita quoque Demosthenes. — Amat deinde Aeschines conjunctionem ὥστε primo loco enuntiationum ponere, h. e. sententia secundaria, quam inducit ὥστε, utitur noster pro primaria. cf. I, 124. absolute positum: ὥστε σὺ πολλὰ πορνεῖα πεποίηκας. cf. II, 24. ubi solutius paulo sequuntur: ὥστε ἐάν τι μὴ λύσω τῶν κατηγορημένων, οὐχ ὑμᾶς, ἀλλ' ἐμαυτὸν αἰτιάσομαι. cf. II, 159 ὥστε ἅμα μὲν ὑμᾶς, ἅμα δ'. ἐμαυτὸν εἰς ἀνάμνησιν ἀγαγεῖν βούλομαι cf. III, 10, I, 175. ὥσθ' ὁ μὲν φεύγων κατηγόρει κ. τ. λ. cf. etiam II, 78,

II, 99, ὥστε τοὺς συμπρέσβεις ἀναμιμνήσκεσθαι τῆς ἀρχαίας ἐπωνυμίας αὐτοῦ. Interdum hoc ὥστε vertendum est = quam ob rem, igitur. cf. Crueger. 65, 2. adn. 1. cf. III, 99. διὸ καὶ μάλιστα ἄξιός ἐστιν μισεῖσθαι κ. τ. ἑ.

Sæpius apud Atticos ὥστε cum infinitivo ponitur, ubi supervacaneum est, cum solus infinitivus sufficeret, præcipue post verba efficiendi, hortandi, etc., apud Aeschinem eundem in modum usurpatur ἐᾶν, cf. II, 158, ἐάσατ' οὖν αὐτὸν τὸν τοιοῦτον αὐτοῦ προστρόπαιον, μὴ γὰρ δὴ τῆς πόλεως, ὥστ' ἐν ὑμῖν ἀναστρέφεσθαι;

ὅπως cum indicativo futuri apud Aeschinem sæpius, cf. Crueger. gr. gr. § 54. 8. adn. 6, cf. II, 20. ἐν δὲ τῇ πορείᾳ παρακελεύσασθαί με φησὶν αὐτῷ, ὅπως τὸ θηρίον φυλάξομεν κοινῇ, cf. II, 120 post λογίζεσθαι. Ceterum usus conjunctionis ὅπως ab Atticorum consuetudine non recedit.

Modi. — Indicaticus.

Indicativum Aeschines in enuntiatis secundariis, quæ ex aliis pendent, etiam ubi tempora historica præcedunt, ac optativus melius locum teneret, usurpare solet. cf. Crueger. gr. gr. 54, 5, 6. adn. 2. Indicativus quidem non prævalet, sed exempla quæ optativum præbent, perlustrare magis idoneum est. Numquam Aeschines optativo futuri temporis utitur, sed indicativum præfert, itaque interdum uterque modus una in enunciatione legitur. cf. I, 145 ὥστε παρὰ Θέτιδος προακούσας, ὅτι ἀτιμώρετον ἐάσας — ἀποθανεῖται — τιμωρησάμενος δὲ διὰ ταχέων μέλλοι τὸν βίον τελευτᾶν II, 137. ἔλεγον ὅτι Φίλιππος κατοικιεῖ. cf. III, 71. ὁ δὲ δῆμος ἀπῆλθε τοιοῦτόν τι ὑπειληφὼς, ὡς ἔσται μὲν ἡ εἰρήνη, περὶ δὲ συμμαχίας ὅτι ἄμεινον εἴη — βουλεύεσθαι, ἔσται δὲ κοινῇ μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἁπάντων — cf. III, 149. ἀβίωτον ἡγούμενος εἴ τινος ἀπολειφθήσεται δωροδοκίας. — de optativo hæc conferas. II, 12

ὅθ' οἱ πρέσβεις — εἶπον, ὅτι καὶ Φίλιππος αὐτοὺς κελεύσειεν ὑμῖν ἀπαγγεῖλαι, ὅτι βούλεται διαλύσασθαι πρὸς ὑμᾶς cf. II, 13. ἀπήγγειλε, ὅτι φαίη Φίλιππος. § 46. ὑπὲρ δ' ἐμοῦ εἶπε, ὡς οὐ ψευσαίμην (minus recte Weidnerus φεύσαιμι), 83. Κριτόβουλος, εἶπε, ὅτι πέμψειε μὲν αὐτὸν Κερσοβλέπτης, ἀξιοίη δ' ἀποδοῦναι. II, 102. εἶπον ὅτι μοι δοκεῖεν οἱ συμπρέσβεις ἀγνοεῖν, cf. vero quod infra sequitur, 116 ἀπεφηνάμην ὅτι ἐμοί δοκεῖ δίκαιον εἶναι, ubi nescio an optativus oratori reddendus sit, 113, προεῖπον, λέγων — ὅτι πέμψειαν ἡμᾶς. § 119. ἀπήγγελλον, ὅτι ἡγοίμην — δίκαιον εἶναι, § 120. ἔλεγον, ὅτι Κλέαρχος φαίη, 155, ἀποκρίνατο, ὅτι στοχάζοιτο — εἴη διημαρτηκὼς, III, 95 εἶπε γὰρ, ὡς ἥκοι ἐκ Πελοποννήσου σύνταγμα συντάξας, § 104. ὁ δ' ἀπεκρίνατο, ὅτι χρυσοῦ, χαλκοῦ δ' οὐδὲν δέοιτο. cf. ceterum II, 17, 21, 42, 48, 51, 57, 88, 113, 121, 157, III, 81, 82, 145, 160, 225. — Quæ omnia exempla ita comparata sunt, ut semper ex animo eorum de quibus agatur, sermo fiat, sed sæpius locis hujuscemodi generis etiam indicativus usurpetur. Cohæret cum Aeschinis usu conjunctionum ὡς et ὅτι, de quibus supra jam diximus, ut semper fere ubi optativus ponatur etiam ὅτι legatur. Itaque ego quidem II, 109 διαβολήν τινα ὑπειπὼν κατὰ τῶν συμπρέσβεων, ὡς οὐκ ἅπαντες ὑπὲρ τῶν αὐτῶν οὐδ' ὅμοιοι ταῖς δόξαις ἥκοιμεν, malim scribi ἥκομεν. quod etiam codd. agm. i. præbent, Weidnerus vero ἥκοιμεν scripsit. Nec tamen hanc ob causam mutari oportet III, 95 ὡς ἥκοι in ἥκει. Sed quæstio his de rebus incerta. — Ex altera vero parte semper indicativum cum ὡς conjunctione invenies (sc. ubi antecedit aoristus vel imperfectum) ubi de adversarii sententiis vel criminibus sermo. Exemplorum nubem collegi, sufficiet vero hæc fere breviter annotasse: I, 105, II, 63, 86, 94, 119, 130, 137, 139, III, 93, 161, 194. κ. τ. λ.

Inusitatius paulo Aeschines in interrogationibus, qui contrarium ejus quod est in enuntiatione cum vi ac pondere confirmant indicativum cum ἄν particula usurpare solet, quæ melius abesset, cum interrogationis vim debilitet, cf. Crueger. gr. gr. 54, 1, adn. 3, πῶς ἐνόμιζον; cf. Aesch. II, 23. πῶς γὰρ ἂν ἐγὼ Δημοσθένην ἐπὶ Φιλοκράτην παρεκάλουν; II, § 86. ἢ πῶς ἂν τὸ πρᾶγμα ἐσίγηθη; III, § 219 πῶς ἂν οὖν ἐγὼ ἐδεικνύμην πρὸς Ἀλέξανδρον; sed cf. II, 66 τί δὲ καὶ βουλόμενος — κατηγόρουν — συνηγόρουν; ubi recte ἂν omittitur.

Dubitari potest utrum III. 217 indicativus an optativus statuendus sit: οὔτε τοὺς εἰρημένους ἐν ὑμῖν λόγους ἐμαυτῷ ἀῤῥήτους εἶναι ἂν ἐβουλόμην (βουλοίμην). βουλοίμην præbent codd., et receperunt Frankius, Schultzius, recte vero ut mihi quidem videtur Weidnerus, p. 185 edit. disseruit, tolerari non posse βουλοίμην. Cum verbo optandi consociari non posse optandi (per modum) notitiam. Quam ob rem scripsit ἐβουλόμην omissa particula ἄν. Quod optime in hunc locum quadrat. Aeschines quam maxime confirmare vult, omnes quas habuerit orationes servare sese et tueri. cf. III, 2 ἐβουλόμην, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους καὶ τὰς ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν ἐφεστηκότων ὀρθῶς διοικεῖσθαι, cf. III, 115. ὃν ἐβουλόμην ἂν πολλῶν ἕνεκα ζῆν, quod quidem paulo aliter comparatum est. Sed etiamsi optativus βουλοίμην repudiandus, βουλοίμην ἂν tamen defendi posse videtur. Non enim est optatio in modo (optativo), sed incerta quædam atque indefinita confirmatio. vid. Crueger. gr. gr. § 59, 3, adn. 6, 7. Similiter comparatum est II, 151. πότερα γὰρ ἂν προσδοκᾷς αὐτοὺς εὔξασθαι μυρίους ὁπλίτας ὁμοίους Φιλίππῳ γενέσθαι κ. τ. λ. ubi in infinitivo ἂν εὔξασθαι latet ἂν εὐξαίμην., cf. II, 5, αὐτὸς δ' οὐκ ἂν ἀποσταίην τῆς πρὸς ταῦτ' ἀπολογίας, I, 159 ἀλλὰ

μᾶλλον τῶν τοιούτων ἔργων ἀπορεῖν ἂν εὐξαίμην ἐν τῷ λόγῳ κ. τ. λ. cf. I, 116. ὑμᾶς τε βουλοίμην ἂν — προσέχειν τὸν νοῦν. Itaque negari non poterit ex loci natura Aeschinem optativum cum ἂν quoque ponere potuisse, quod magis jam confirmatur si ad codd. lectionem respicias. Particula ἂν post γὰρ perfacile a librario omitti poterat.

Nec vero commoveri possum, ut credam, Aeschinem scripsisse I, 181. ταχύ γ' ἂν Τίμαρχον ἢ τὸν κίναιδον Δημοσθένην εἴασε πολιτεύεσθαι, quod Weidnerus ducibus Porsono et Dobreo in textum recepit. In libris exstat τάχυ γάρ. Sed Aeschinis contra Timarchum ludificatio hoc loco tam acerba est ut caveri oporteat, ne inserta particula ἂν verborum vim ac pondus infringamus. cf. Crueger. gr. gr. § 53, 10, 5, 54, 10, 1. Maxime placet quod Schultzius scripsit: ταχύ γε Τίμαρχον κ. τ. λ.

Ceterum enuntiationes hypotheticæ, quarum in protasi et apodosi est indicationes, ab consuetudine Atticorum non sunt alienæ, nec præbent, quod commemoratione dignum. Plerumque his in enuntiatis indicationes imperfecti invenitur, vide I, 130, II, 142, 138, III, 175, 208, 210 et alias, sæpe etiam aoristus, qui in protasi significat quod nos dicimus «plusquamperfect» (cf. Crueger. gr. gr. 54, 10, 2.) in apodasi sæpius vim præsentis temporis habet. (cf. Crueger. l. c. adn. 5). vide I, 79, 85, II, 104, 123, III, 58, 225, etc. — Duo tantum exempla annotavi, ubi plusquamperfectum positum III, 252. εἰ μία μόνον ψῆφος μετέπεσεν, ὑπερερώριστ' ἂν ἢ ἐξέπεσεν. I, 51. εἰ μὲν τοίνυν Τίμαρχος διέμεινε παρὰ τῷ Μισγόλᾳ μετριώτερ' ἂν διεπέπρακτο.

C o n j u n c t i v u s. Quod ad conjunctivum exhortationis spectat in enuntiatis primariis Cruegerus nostri I, § 193 gr. gr. 54, 2, adn. 2 sub fine mentionem fecit, addidit signum interrogationis cum ut videtur non sciret an

exemplis quæ illo loco pertractata attribuendum : μὴ οὖν εἰς ἀθρόους, ἀλλ' εἰς ἕν' ἀποσκήψατε. Nec tamen necessarium imperativum pendentem e negatione μὴ facere, sed post ἀθρόους, ἀποσκήψητε conjunctivus aoristi est supplendus, post ἀλλὰ vero incipit enuntiatio positiva, ubi imperativo optime locus. cf. I, 111. μὴ δῶτε, ἀλλ' εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀπομνημονεύσατε. cf. vero I, 112. μὴ οὖν φανῆτε, ὦ 'Αθηναῖοι — χαλεπήναντες — αὐτοὶ δ' ἀφῆτε, καὶ τὸν τῇ βουλῇ μὴ συνενεγκόντα ῥήτορα περιποιήσητε (addidit Frankius ante περιποιήσητε μὴ, minus recte, meo quidem judicio) — — Cruegerus deinde si regulam de modis in enunciatis relativis hypotheticis (hypothetische Relativsätze) § 54, 15 ita conformavit : das hypothetische Relativ steht mit ἄν und dem Conjunctiv, wenn ein Präsens oder ein Futur, mit dem Optativ ohne ἄν, wenn ein historisches Tempus im Hauptsatze steht,» equidem ex exemplis quæ Aeschines præbet hanc normam paulo esse immutandam censuerim, conjunctivum cum ἄν particula poni post tempora quæ res præsentes vel futuras significant secundum verborum contextum (præsens, perfectum, aoristus, futurum), optativum sine ἄν post verba quæ tempus præteritum denotant.,» cf. I, 29. καὶ τίσι δεύτερον ἀπεῖπε μὴ λέγειν; ἢ τὰς στρατείας μὴ ἐστρατευμένος, ὅσαι ἂν αὐτῷ προσταχθῶσιν cf. I, 30. ἢ τὰ πατρῷα, φησὶ, κατεδηδοκὼς, ἢ ὧν ἂν κληροσρόνομος γένηται, deinde post præsens historicum 1, 61. λέγοντες — πράξειν ἃ ἂν ἐκείνῳ συνδοκῇ, cf. III, 7. ἀλλ' ὥσπερ ἂν ὑμῶν ἕκαστος αἰσχυνθείη τὴν τάξιν λιπεῖν, ἣν ἂν ταχθῇ ἐν τῷ πολέμῳ, cf. III, 114 ὅθεν ἔτι μᾶλλον συμβέβηκεν αὐτῷ, ὅτου ἂν προσάψηται ἀνδρὸς ἰδιώτου κ. τ. λ. — cf. vero optativum (qui alioquin hac in ratione perrarus), II, 31 καὶ πάντων ὧν εἴποιμι μάρτυρας — παρειχόμην.

Tria deinde sunt genera enuntiationum hypotheticarum

apud Aeschinem, in quibus ἐὰν particula cum conjunctivo versatur :

a) ἐὰν c. conjunctivo aoristi vel præsentis, apod: præsens.
b) » » aoristi » » futurum.
c) » » præsentis » » futurum.

Tria hæc genera gradationem quandam denotant exspectationis, cujus est conjunctivus interpres, postrema deinde interdum quasi exhortatio cf. I, 17. τοῦτο δ' ἐὰν σκοπῆτε, ὦ 'Αθηναῖοι εὑρήσετε ὅτι πάντων ἄριστα ἔχει. cf. I, 36. ἐὰν μὲν γὰρ κολάζητε τοὺς ἀδικοῦντας, ἔσονται ὑμῖν οἱ νόμοι καλοὶ καὶ κύριοι, ἐὰν δ' ἀφιῆτε, κύριοι δ' οὐκέτι. Cf. I, 177. plane idem, cf. I, 193. ἔσται δ' αὐτὸς ἑαυτῷ ἕκαστος αἴτιος, ἐὰν δεῦρ' ἀναβῇ, καὶ ἀναισχυντῇ, cf. Aken, die Grundzüge d. Lehre v. Tempus u. Modus im Griechischen «also nur d. Urtheil im Ganzen trägt die Farbe des Conjunctiv (der Erwartung), die einzelne Handlung braucht nicht erwartet zu sein». — ad b) conferas I, 46, I, 169. ἐὰν δ' ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς πρὸς ἡμᾶς ἔργοις γένηται, οἷος νῦν ἔσται ἐν τοῖς ἐπαγγέλμασιν, ἀσφαλῆ καὶ ῥάδιον τὸν καθ' αὐτοῦ ποιήσει ἔπαινον. — cf. II, 159. εἰ γάρ τις ἔστι κακία καθ' ἀνθρώπους, ἂν μὴ πρωτεύοντα περὶ ταύτην ἐπιδείξω Δημοσθένην θανάτου τιμῶμαι. Interdum pro hac temporum consociandi ratione ponitur εἰ cum indicativo in protasi, et futurum in apodosi (cf. Crueger, Gr. gr. § 34. adn. 2). cf. I, 90 εἰ γὰρ ἡ πρᾶξις αὕτη ἔσται, ὥσπερ εἴωθε γενέσθαι, λάθρα κ. τ. λ. — ἀνῄρηται ὁ νόμος καὶ ἡ ἀλήθεια, cf. I, 46 εἰ γὰρ ὁ μὲν πράξας αἰσχυνεῖται καὶ προαιρήσεται μᾶλλον δραχμὰς χιλίας ἀποτῖσαι τῷ δημοσίῳ — σοφὸς ὁ νομοθέτης. I, § 73 νὴ τὸν Ποσειδῶ καλῶς τὴν πόλιν εἰκήσομεν, εἰ ἃ αὐτοὶ ἔργῳ ἴσμεν γιγνόμενα, ταῦτ' ἐὰν μή τις δεῦρο παρελθὼν σαφῶς ἅμα καὶ ἀναισχύντως μαρτυρήσῃ, διὰ τοῦτ' ἐπιλησόμεθα. I, § 192. εἰ δ' ἀποφεύξεται, ἀγὼν κρείττων ἦν μὴ γεγενημένος. cf. etiam I, 85. Nescio an hoc fere discrimen statuendum sit inter hæc duo

dicendi genera: ἐὰν cum conjunctivo et sequenti futuro denotat eum qui ita loquatur exspectare fore ut quod subest enunciato hypothetico sit verum, εἰ cum indicativo futuri vero fore ut n o n eveniat. ad a) denique conferas I, 13. διαρρήδην οὖν λέγει ὁ νόμος, ἐάν τιν' ἐκμισθώσῃ ἑταιρεῖν πατὴρ, κατ' αὐτοῦ μὲν τοῦ παιδὸς οὐκ ἐᾷ γραφὰς ἑταιρήσεως εἶναι, cf. I, 14. ἐάν τις προαγωγεύῃ — ὑβρίζῃ. cf. I, 18. et persæpe in Timarchea, ubicunque Aeschines quid sit legum vel legislatorum sententia exponit. — Tria hæc genera discernenda esse credidi, sed non ita semper servantur ab oratore, ut dicendi ratio semper sit una atque eadem. Sæpe vero ex rerum contextu temporum quoque ratio mutatur. Ante omnia vero hæc specimina non fontes possumus reddere, ex quibus remedia hauriamus permultis Aeschinis tocis corruptis vel dubiis sanandis, cf. III, 207. ἀλλ' ἃ δὴ συμβήσεται ὑμῖν, ἐὰν τοῦτον τὸν τρόπον ποιῆσθε τὴν ἀκρέασιν, ταῦθ' ὑμῖν κ. τ. ἑ., ubi equidem exspectaverim ποιήσησθε quod in e k h l, cf. etiam III, 8. — ἐὰν et ἄν formas Aeschines ita usurpat, ut ἐὰν in protasi hypothetica primaria ponatur, ἄν in iis membris ubi ἐὰν repetitur ex antecedenti protasi, aut ubi conditio inseritur, præcipue vero post οὐδὲ μηδὲ καὶ. cf. I, 20, 31, 189, III, 50 cf. I, 161, ἄν ἀδικῶνται, II, 126 ἄν κελεύητε et sæpius. Sed et hæc norma ab oratore non semper est servata. cf. I, 48 ἄν δ' ἄρα καὶ τούτους πείσωσι et ex altera parte ἐὰν σωφρονῇ I, 123. — ἐὰν pro εἰ positum cf. a) = particula interrogantis (ob). I, 120. σκέψασθ', ὦ Ἀθηναῖοι, ἄν πρὸς ταῦτ' ἁπλοῦν καὶ ἐλευθέριον δόξω λόγον ὑμῖν λέγειν — b) ὅταν pro εἰ scriptum III, 45 ὅταν οὖν ἀποδείξῃ — ἀπείπῃ — προςαπείπῃ — c) post ἀγαπᾶν ἐὰν pro εἰ. cf. I, 174. ἀλλ' ἀγαπήσειν, ἐὰν μετρίῳ τιμήματι περιπέσω καὶ μὴ θανάτῳ τιμῶμαι — Sæpe deinde, ac præsertim in ultima parte Ctesiphonteæ Aeschines ὅταν ponit pro ἐὰν (Crueger, § 54,

17). cf. II, 107. οὐδείς με κρινεῖ, ἀλλ' ὅταν εἴπω τι μὴ δέον ἢ πράξω τι τῶν μὴ προςτεταγμένων cf. III, 45 ὅταν δέ τις ταῦτ' ἀφέλῃ. cf. III, 208 ὅταν δὴ ταῦτα λέγῃ (bis) 237. ὅταν δὲ τῆς πρὸς Θηβαίους συμμαχίας τὰς αἰτίας ἀνατιθῇς Δημοσθένει. cf. § 241. —

O p t a t i v u s. εἰ cum optativo invenitur III, 111, ubi potius exspectaveris ἐὰν cum conjunctivo: εἴ τις τάδε, φησὶ, παραβαίνοι, ἐναγὴς ἔστω, quo quidem loco non Aeschinis verba sed sacræ exsecrationis leguntur. Ceterum optativus nil, præbet, quod a communi Atticorum ratione recedat.

T e m p o r a. P e r f e c t u m.

Tempore perfecto Aeschines sæpius utitur, quam ex ratione grammatica exspectaveris. Perfectum tempus homines grammatici affirmarunt usurpatum esse, ubi re aliqua perfecta diutina repræsentatio locum obtinet. cf. Aken, d. Grundzüge u. s. w. p. 16. Aeschines hunc usum tam augustis terminis non circumdedit. Quæ quidem libertas regula certa ac norma prorsus non caret. Ubicunque Aeschines adversariorum actiones, de quibus in judiciis sermo, reprehendit, perfecta aoristis præfert. Exempla permulta collegi. cf. I, 20. τετόλμηκε Τίμαρχος δημηγορεῖν, I, 34. γεγραμμένοι εἰσὶ μὴ ἐπιτήδειον εἶναι, I, 39. ἐγὼ γὰρ, ὅσα μὲν παῖς ὢν εἰς τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἡμάρτηκεν ἀφίημι, ibidum διαπέπρακται, I, 42. κατεδήδοκεν cf. 43, 51, 52, 70, 88, 101, 107, 116, 129, 172, II, 3, 9, 86, III, 9, 31, 48, 60, 203. Idem est de Demosthene statuendum. Accedit quod apud nostrum hæc perfecta positione præterea in enuntiatis extollantur. Nec tamen dicere possumus his locis perfectum tempus locum tenere pro aoristo, sed ratio perfecti genuina semper servatur. Etiamsi actio adversarii de qua mentio ipsa est perfecta ac persæpe condicionem constantem ac statum non perfecit, id quod

perfectum semper apud Græcos significat non in actione ipsa hæret sed in persona adversarii qui id fecerit. Est ut ita dicam proprietas quædam quam ex facinore illo adversarius suscipit. Itaque evenit ut persæpe in illis locis ubi perfectum pro aoristo usurpatum esse videtur, participium inveniatur perfecti. cf. I, 5. φυλακτέον δὴ ὑμῖν — τοὺς παρὰ τοὺς νόμους ἢ λέγοντας ἢ βεβιωκότας, cf. I, 28 τοὺς αἰσχρῶς βεβιωκότας, 29. καί τισι δεύτερον ἀπεῖπε μὴ λέγειν; ἢ τὰς στρατείας μὴ ἐστρατευμένος, — ἢ τὴν ἀσπίδ' ἀποβεβληκὼς ibidem ἢ πεπορνευμένος ἢ ἡταιρηκὼς idem sæpe. I, § 30. (οἰκήσαντα ibidem Aeschinem scripsisse arbitror, quia ᾠκηκότα malum præbebat sonum auribus cf. etiam ἐπιμεληθέντα). cf. 40. προῃρημένον. I, 64. νενικηκὼς et sæpe. Interdum etiam Aeschines ut hanc perfecti rationem magis urgeret, participio cum εἶναι verbo usus est. cf. I, 34. γεγραμμένοι εἰσὶν, II, 109 δεύτερον δ' ἐπανέγνω τὸ ψήφισμα ὃ γεγραφὼς αὐτὸς ἦν, σπείσασθαι κ. τ. ἑ. II, 155. ὁ δ' αὐτῷ ἀπεκρίνατο, ὅτι τοῦ τρόπου πλεῖστον εἴη διημαρτηκὼς (quo quidem loco nescio an Aeschines prætuerit hanc scribendi rationem, ut optativum perfecti evitaret, cf. II, 42 ἑωρακὼς εἴη). III, 58, τὰς πρεσβείας, ἃς ἦτ ἐκπεπομφότες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον id. § 64. cf. Crueger. gr. gr. § 53, 3. adn. I. Sed hic perfecti temporis usus non solum adversariorum actionibus ut ita dicam certis finibus circumclusus est, sed ubi Aeschines rem factam aliquam, in qua quasi jacta fundamento aliæ res atque sententiæ sunt exstruendæ in sermone tractat, perfecto utitur. cf. I, § 25. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι πάντες ἐκπεπλεύκατε εἰς Σαλαμῖνα καὶ τεθέασθε τὴν Σόλωνος εἰκόνα καὶ αὐτοὶ μαρτυρήσαιτ' ἄν, ubi præcipue illud ἐκπεπλεύκατε hæsitationem evocare posset, sed Athenienses ex itinere ac spectaculo id autulerant ut testes esse possent. Similiter comparatum est quod persæpe invenitur: ἀκήκοα vel ἀκηκοότες cf. I, cf. 36, 53. ἑωρακέναι,

ἀκηκοέναι, 55, 65, τίς γαρ ὑμῶν οὐ πώποτε εἰς τοὖψον ἀφῖκται, καὶ τὰς δαπάνας τὰς τούτων τεθεώρηκεν, 92. τεθεώρηκα II, 62. (102. ἠκροᾶσθε) III, 31. ὀμομώκατε, 99. ἑώρακα, 130, — Ex altera vero parte conferas II, 62 τῶν μὲν ψηφισμάτων ἠκούσατε, ὦ Ἀθηναῖοι ubi quidem in codd. ip. ἀκήκοατε quod nescio an prætulerim, II, 102 ὥσπερ καὶ τῆς κατηγορίας ἠκούσατε, οὕτω καὶ τῆς ἀπολογίας εὐτάκτως ἀκούσατε, ubi aoristus bene locum obtinet, nil enim adest, quo orator ad confirmandas suas sententias uti possit, cf. I, 141. ἵν' εἰδῆτε ὅτι καὶ ἡμεῖς τι ἠκούσαμεν καὶ ἐμάθομεν, ubi potius perfectum exspectaveris. Constantem esse hunc perfecti usum contendere certe non licebit. — Inest igitur Aeschinis indoli oratoriæ studium, facta de quibus sermo amplificandi atque augendi. Itaque evenit ut etiam perfectum hunc in modum usurpatum in temporibus præteritis collocet. cf. II, 134. κἀνταῦθ' οὔπω διελέλυσθε Φιλίππῳ, ἀλλὰ — τῆς ἐπιστολῆς ἠκούετε τῆς Προξένου, ὅτι Φωκεῖς οὐ παραδεδώκασιν αὐτῷ τὰ χωρία καὶ οἱ τὰ μυστήρι ἀπαγγέλλοντες μόνους τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀπέφηναν (perfectum hujus verbi non invenitur?) Φωκέας οὐ δεδεγμένους τὰς σπονδάς, ἀλλὰ καὶ τοὺς δεῦρ' ἐληλυθότας πρέσβεις δεδεκότας. cf. II, 139. οὐ πολλῷ καλλίων οὗτος ἦν ὁ καιρὸς ἐκείνου ἐν ᾧ — ἐχθρὸς δ' ὢν οὔπω καὶ τήμερον ἠθέληκας μ' εἰσαγγεῖλαι παραπρεσβεύσασθαι (ubi nescio an Hamakeri conjectura τέτληκας melius in hunc locum quadret.) cf. II, 147. συμβέβηκεν αὐτῷ νέῳ μὲν ὄντι — ἀθλεῖν τῷ σώματι, II, 70. συνέβαινε δ' ἡμῶν τὸν στρατηγὸν — ἀποβεβληκέναι — καταχεχομικέναι § 71. ἀνηλωκέναι — III, 24. ὅτι δ' ὄντως ἦν Δημοσθένης ὑπεύθυνος — οὐδετέρας δέ πω τῶν ἀρχῶν τούτων λόγον ὑμῖν οὐδ' εὐθύνας δεδωκώς. — Sed infinitivi et participia perfectorum hujuscemodi comparatorum sæpe et in secunda oratione et in Ctesiphontea inveniuntur, (in Timarchea equidem talia non inveni), ubi

difficile est dijudicatu, utrum perfecto an potius plusquamperfecto sint attribuenda. Ceterum aliud est disputare Aeschinem sæpe perfecto tempore uti, ubi aoristum quoque ponere potuisset, aliud eum aoristum pro perfecto ponere. Prius illud apud nostrum est statuendum, non alterum. Semper Aeschinis perfecta denotant constantem ac perseverantem conditionem. Quam ob rem Cruegero assentiri nolim, qui. § 53, 3. dissererat ex perfecti actione perfecta non semper relinqui quod maneat; nostri certe exempla hand regulam non confirmant. Ceterum ad id quod ex Platonis Theæt. 144. contulit ἀκήκοα μὲντοὔνομα, μνημονεύω δ'οὔ, adnotaverim, ex auditione illa effici certam quandam condicionem; scit is de quo sermo se audivisse, nec tamen retinuit quid hoc sit quod audiverit. Plane aliud esset, si Plato scripsisset, ἤκουσα τοὔνομα, μνημονεύω δ' οὔ — Similis ei de qua disputavi alius est perfecti usus, ad quem tractandum nunc transeamus. Quemadmodum Aeschines rerum præteritarum vim perfecti usu augere studet, eadem consuetudine id quod est futurum tractat quasi jam sit perfectum. cf. Crueger. gr. gr. § 53, 3. adn. 4. (sed exempla ibi collata paulo aliter sunt comparata). Omnibus his locis potius præsens tempus ponere potueris. cf. I, 122 αὕτη μέν ἐστιν, ὦ Τίμαρχε, ἀνδρός ἀγαθοῦ ἀπολογία καὶ πεπιστευκότος τῷ βίῳ, καταφρονοῦντος εἰκότως ἁπάσης βλασφημίας. cf. I, 130. ἀναμνήσθητ' οὖν, ὦ ἄνδρες, τίνι κέχρησθε φήμῃ περὶ Τιμάρχου § 191. οὐ γὰρ τὴν αἰσχύνην — λογίζονται, ἀλλ' ἐφ' οἷς κατορθώσαντες εὐφρανθήσονται, τούτοις κεκήληνται. II, § 35. παρεκελεύετο (καὶ) μὴ νομίζειν, διὰ τοῦτ' οἴεσθαί τι πεπονθέναι. § 49 ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον καὶ δεδεγμένον τοὺς παρ' ἐμοῦ λόγους, ubi Reiskius quidem ἀποδεχόμενον scribi maluit, II, 62. προστάξας ἤδη βεβουλεῦσθαι. III, 36. ἕτερον δ' εἶναι φήσουσι νόμον ἐνναντίον τούτῳ τὸν δεδωκότ' ἐξουσίαν ποιεῖσθαι κ. τ. ἑ.

Imperfectum. — Imperfectum interdum ab Aeschine usurpatur ubi ex Atticorum consuetudine potius aoristum exspectaveris. Plerumque vero hæc imperfecta, et illa quæ in narrationibus inveniuntur, ita explicari possunt, ut mos ac certa censuetudo hic usus appellari possit, non vitium cf. I, 59 συνέτριβον τὰ σκευάρια καὶ διερρίπτουν εἰς τὴν ὁδὸν — τοὺς ὄρτυγας ἀπέκτειναν — τὸ δὲ τελευταῖον δήσαντες τὸν Πιττάλακον — ἐμαστίγουν. Nemo est quin videat descriptionem hanc singulorum factorum, quibus Aeschines contra Timarchum et Pittalacum et invidiam et irrisiones in audientibus evocare studet, vim et alacritatem accipere. Indicant imperfecta διερρίπτουν, ἐμαστίγουν etc. singulas has actiones sæpe esse repetitas. Aoristum vero quoque locum tenere potuisse denotat ἀπέκτειναν. Similis est consuetudo, si Aeschines, ubi de suis orationibus sermo, singula quæ explicaverat, imperfectis denotare solet, quod præcipue in oratione pro falsa legatione legitur. Etiam ea deinde, quæ in contionibus facta sunt, nec ad orationes ipsas pertinebant, noster imperfectis designat. cf. II, 12. ᾐτιᾶτο, ἐδεῖθ', II, 15. ἐδέονθ', συνηγόρουν, 38 ἐνεχείρει, 101 συνηριθμούμεθα, 110 ἐπῆγετο, 112 διωρθοῦτο, 119 ἐψευδολόγουν, ἐφόβουν, 140 ᾐτιᾶτο, 154 ὑπισχνεῖτο. III, 62. Κατηγόρει, ἀπελογεῖτο, συναπελογεῖτο, 63, 82, 86, 95, 97, 116, 119, 194. — cf. II, 113. ἐπειδὴ δέ ποτ' ἐπαύσατο καὶ σιωπὴ ἐγένετο, ἠναγκαζόμην ἐγὼ λέγειν μετὰ τοιαύτην ἀπαιδευσίαν. II, 30 καὶ πάλιν οὐκ ὤκνουν κατ' αὐτοῦ λέγειν. — III, 118. ἃ ἐγὼ οὔτε τότ' ἐκαρτέρουν ἀκούων — ibidem καὶ αὐτόθεν ἑστηκὼς ἐδείκνυον τὸ πεδίον. cf. III, 166. — Interdum quidem his in locis juxta imperfecta aorista ponuntur cf. III, 63. καὶ ταὐτὰ τοῖς ἄλλοις πρέσβεσιν ἀπήγγελλε καὶ μόνος τῶν ἄλλων βουλευτῶν ἔγραψε σπείσασθαι τῷ κήρυκι κ. τ. λ. — I, 59. ἡγοῦντο — ἀπεῖπον (quod non ita frequens apud Atticos quam ἀπαγορεύω, quod præfertur).

Nec tamen negari potest, esse aliquot locos ubi in imperfecti usu, ac præsertim in narrationibus, aliquid offendas, cf. I, 62. ἦγεν εἰς δουλείαν, 83. πάλιν — ἀπήντα παρ' ὑμῶν θόρυβος, 113. πεμφθεὶς γὰρ ὑφ' ὑμῶν ἐξεταστὴς — μόνος ὡμολόγει λαβεῖν ἀργύριον, I, 145 οὕτω δὲ μεγαλόψυχος ἠπείγετο τὸν φονέα τὸν ἐκείνου τιμωρήσασθαι. I, 157. ἐν δὲ τοῖς κατ' ἀγροὺς Διονυσίοισ — οὐδεὶς ὑπελάμβανεν εἰς τὸ μειράκιον, ἀλλ' εἰς σὲ πάντες, II, § 37 ἀρχομένου δέ μου πρὸς ταῦτ' ἀντιλέγειν ἐκάλουν ἡμᾶς οἱ ὑπηρέται οἱ τοῦ Φιλίππου, cf. 108, III, 82, παρεκάλουν, cf. III, 43, 96. παρεκάλει, ἠξίου ibidem, cf. 116, cf. III, 151 ἀπεκάλεσε sed e. h. n. l. ἀπεκάλει, quod ni fallor Weidnerus recte prætulit cf. etiam τολμᾷν III, 194. II, 70. συνέβαινε, cf. II, 81, quod persæpe, interdum etiam συμβέβηκε, multo rarius invenitur συνέβη (III, 81), 76, ἤθελεν, προῃροῦντο, ἠπείλει. I, § 41. εἰςπλεῖν με φησίν 124, 125, III, 72. ἐρώτημά τι ἠρώτα, ἐνίκα ibidem III, 70. καὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἡγεῖτο τοῖς πρέσβεσιν εἰς τὸ θέατρον, III, 90. κἀκεῖθεν ἀποδρὰς ὑπέβαλλεν αὐτὸν φέρων Θηβαίοις, (ubi quidem codd. lectiones præbent diversas (a h m n Vat. Laur. ὑπέβαλλεν, ὑπέβαλεν cett. ut Weidnerus, sed. III, 86 ἐπειδὴ τάχιστα διέβητε εἰς Εὔβοιαν — ἐπειδὴ εἰς Τάμυνας παρήλθομεν, καὶ τὸ Κοτύλαιον ὄρος ὀνομαζόμενον ὑπερεβάλλομεν, ubi in codd. ehl ὑπερεβάλομεν) 91. τρία δ' ἦν ἃ ἅμα ἐξεωνεῖτο, 123. τὸν λιμένα κατασκάψαντες — ἀνεχωροῦμεν. 124. τῇ δ' ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ Κόττυφος — ἐποίει ἐκκλησίας τῶν Ἀμφικτυόνων 151 ἀπετρέποντο. (sed e k l. h. p. ἀπετράποντο) 181 ὅτ' ἐν τῇ Σαλαμῖνι ναυμαχίᾳ τὸν Πέρσην ἐνικᾶτε· cf. 183 οἱ ἐπὶ τῷ Στρυμόνι ἐνίκων Μήδους, § 224 καὶ παρὰ ταὐτῷ ἐν Ὠρεῷ κατήγου, ubi proxime eadem temporis ratione sequuntur aorista ἔφαγες, ἔσπεισας, sed ἄγειν ejusque composita Aeschines in imperfecto usurpare amat, cf. I, § 80 ἀπήγετο, cf. etiam βάλλειν, quod quidem non per omnes orationes stricte servatum est, (III, 165. συμμετεβάλλοντο scribendum, Weidner: συμμετεβάλλοντο). (προήχθη III, 94, III, 224. ἐνέβαλεν).

A o r i s t u s. Hoc tempore Aeschines præcipue ita uti solet, ut ejus inceptionis vel initii significatio, nostrum: «die inchoative Bedeutung.» (cf. Crueger, gr. gr. § 53, 5. cf. Aken d. Grundzüge etc. p. 7.) appareat. Si exempla ea perlustraveris, in quibus aoristus invenitur, permulta sunt, quæ aoristi infinitivos aut imperativos præbeant. Dicit Aeschines βούλομαι προειπεῖν II, 17. ἐὰν προαιρῆται ἐκκλητευθῆναι I, 46. Exemplorum quæ collegi parvam partem enumerare longum est. Deinde quod ad imperativum attinet, sunt certa quædam verba, quorum Aeschines utitur p r æ s e n t i s imperativo, ἀναγιγνώσκειν (II, 150. γιγνώσκετε), παρατηρεῖν (II, 193). ἐπιτηρεῖν (III, 206.) σκοπεῖν (II, 69, 160), ὑποβάλλειν (III, 208), ἀπαιτεῖν (II, 73), καλεῖν, ἐρωτᾷν. Interdum κελεύειν, ubi vero aoristus prævalet, (cf. II, 95 bis κελεύετε. III, 129, ἀκούειν II, 92. III, 34.) μάχεσθε III, 206. Eadem ratio aoristi esse videtur, si post ἵνα semper fere conjunctivus aoristi invenitur, cf. I, 117, 147, 155, III, 65, 67, 70 158. ἵνα μηδεὶς αὐτοσχεδιάζῃ, quod in legis sententia aliter est comparatum. III, 216 τόπος παραλείπηται, nec tamen cum Benselero παραλίπηται scribendum, quod est aoristus medii.

Ceterum aoristus apud Aeschinem nil præbet, quod ab Atticis sit alienum. Non semper deinde Aeschines consuetudinem suam in usurpandis verborum temporibus servavit. Interdum aoristum invenies ubi perfectum (cf. I, § 11, τραφέντα et ibidem τεθραμμένον) aoristum ubi imperfectum, speraveris cf. II, 148 ἡ μὲν ἐμὴ μήτηρ ἔφυγε μετὰ τοῦ — ἀνδρὸς καὶ μετέσχε τῶν πολιτικῶν κακῶν, nonne μετεῖχε? sæpe etiam utrumque tempus consociatum. Nescio an Aeschines hac variatione orationi quid suavitatis præbere voluerit.

Plusquamperfectum si cum aliis temporibus comparaveris raro apud nostrum oratorem legitur. Ea in disputationis hujus parte ubi de perfecti usu mentio hæc fere disserui, Aeschinem interdum perfectum aoristo præferre, similiter Aeschines perfecto tempore rerum præteritarum, plusquamperfecto utitur, ubi aoristus quoque quadrasset. cf. I, 51 (in enuntiato hypothetico raro imperfectum invenitur). εἰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρ. A., Τίμαρχος οὑτοσὶ διέμεινε παρὰ τῷ Μισγόλᾳ — μετριώτερ' ἂν διεπέπρακτο, III, 252. εἰ δὲ μία μόνον ψῆφος μετέπεσεν, ὑπερώριστ' ἂν, § 57. οὐ πολὺν χρόνον ἀνήλωσεν, ἀλλ' εὐθὺς ἐπεπείκει, II, 25. ἐπειδή οἱ πρεσβύτεροι ταῖς ἡλικίαις εἰρήκεσαν, II, 39. καὶ τὸ συκοφάντημα, ὅ προειρήκει κατ' ἐμοῦ οὗτος, 69, ἐφ' οἷςπερ καὶ Φιλοκράτης ἐγεγράφει. § 101. Ὡς — Φίλιππον ἐκ Θρᾴκης παρόντα κατειλήφεμεν, cf. 120, 137, 142, ὡς τοὺς μὲν ἐξεβεβλήκειν, τοὺς δὲ ἐκώλυσα κατελθεῖν III, 69. ἐπειδὴ παρεληλύθει τὰ Διονύσια, cf. 115, 191.

De præsenti tempore apud Aeschinem nil habeo quod commemoratione sit dignum. Sæpe Aeschines præsenti historico utitur. Fortasse vero juvabit ea exempla proferre, in quibus perfecti significatio cum præsentis temporis ita cohæret, ut alterius finis cum alterius initio misceatur (cf. Crueger. gr. gr. § 53, adn. I, 3). cf. II, 44, ἂν δ' ἐμοὶ τῷ κινδυνεύοντι εἰπεῖν δῶτ' ὡς βούλομαι καὶ σῶσαί με, εἰ μηδὲν ἀδικῶ (ἠδίκηκα). cf. I, 33. καὶ τί προςέταξεν ὁ τιθεὶς τὸν νόμον; I, 111 ἐὰν μὲν ἡ βουλὴ καταγνοῦσα τουτουὶ ἀδικεῖν, 113 ὁμολογῶν ἀδικεῖν, I, 45. αὐτὸ γὰρ τοὔτομα τοὔργου, ὃ ἔπραττε πρὸς τοῦτον, οὐκ ἐγγράφω, (ubi Reiskius quidem conjecit ἐγέγραφα,) οὐ δ' ἄλλο γέγραφα οὐδὲν, κ. τ. λ. cf. I, 135, cf. III, 80 διὰ τὸ μὴ μόνον πρεσβεύειν, ubi Reiskius πρεσβεῦσαι.

Casus. — Vocativus et Nominativus. Incerta est quæstio, utrum Aeschines ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, an ὦ

Ἀθηναῖοι dicere consueverit. Libri manuscripti varias præbent lectiones. Itaque editores quoque hac in ratione inter sese non consentiunt. Monuit Benselerus p. 144 cum apud alios oratores atticos tum apud Demosthenem, cum quo nostrum multis in rebus consentire comprobavimus, semper fere plenam illam formam ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι pro breviore ὦ Ἀθηναῖοι reperiri, quam ob rem apud Aeschinem quoque, ubi codicum lectio dubia, pleniorem illam appellandi rationem prætulit. Idem ni fallor etiam Weidnerus fecit.

Si vero apud Demosthenem plus quam millies legitur ὦ ἀνδ. A., et semel tantum ὦ Ἀθηναῖοι, apud Aeschinem hæc lectionum condicio alia est. Quamquam donec meliores codices reperti erunt hæc quæstio semper incerta manebit, juvabit tamen exempla hujuscemodi ita enarrare, ut intelligamus quoties brevior hæc, quoties plenior illa in codicibus nostris inveniatur. Qua in re mihi propositum est numeros eorum locorum, ubi codices inter se dissentiunt, lineis subditis conspicuos reddere, cf. I, 1, 2, 5, 6, 8, 13, 14, 17, 18, 24, 26, 34, 39, 41, 51, 69, 70, 82, 83, 89, 93, 110, 111, 112, 120 (§ 121. res paulo est alia, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέθραμμαι ἐκ παίδων κ. τ. λ., ubi oratio graviter ac sollemniter procedit et a dicendi fusius et tranquillius genere recedit, quam ob rem quoque ὦ omittitur (cf. Crueger. § 45, 3 adn. 1) 152, 156, 163, (164 ἄνδρες δικασταὶ, ἐμισθωσάμην ejusdem generis est ac § 121, et primo loco totius enunciationis positum) 170, 173, 177, 188, 190, II, 1, 4 (7 ὦ ἄνδρες præbent abg m, addiderunt Ἀθηναῖοι e h l s.) § 24. ὦ ἄνδρες, sed addiderunt e h i h l p s δικασταὶ, 54, 55, 62, (69 ὦ ἄνδρες addidit II Ἀθηναῖοι) 80, 81, 87, 87, 88, 102 (bis), 108, 119, 127, 135, 152, 160, 183, III, 1, 6, 8, 12, 13,

16, 24, 29, 33, 34, 40, 58, 69, 75, 76, 77, 82, 84, 85, 105, 107, (cf. 117. ὦ ἄνδρες Ἕλληνες et 119. ὦ ἄνδρες Ἀμφικτυόνες) 128, 156, 153, (177, ἄνδρες Ἀθηναῖοι in media enuntiatione, quod mutare haud dubitaverim in ὦ Ἀθηναῖοι, vel ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι quod e h k l præbent), 179, 186, 199 (209 ἄνδρες Ἀθηναῖοι, quod retinendum, quia in interrogationibus breviorum membrorum, cf. omissum ὦ in consequentibus ὁ δὲ δῆμος ὁ Ἀθηναίων, ποῖ καταφύγῃ, Δημοσθένες;) 211, 230, 234, 236, 244, 245, 247. Cujus molestissimæ ac tædii plenæ collationis summam ducere non dubito. Bis et vicies legimus aut ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, aut ὦ Ἀθηναῖοι, sexagies quater ὦ Ἀθηναῖοι, ne semel quidem ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ubi nulla esset inter se codicum dissensio. Quid? Non est probabile cum hæc sit rei conditio Schultzio viro doctissimo assentiri, qui semper fere dubiis locis ὦ Ἀθηναῖοι restituerit? Nec vero negaverim tot in locis Aeschinem interdum ὦ ἄνδ. Α. dixisse, dum vero his in locis codicum pravitate quæstio incerta erit, juvabit rem ut feci in universum spectasse. Ex altera vero parte verisimile est Aeschinem interdum ubi oratio brevior aut sollemnior aut aliorum verba laudantur ἄνδρες Ἀθηναῖοι dixisse. Aliud esse videtur in aliis nominibus, in memoriam revocaveris ὦ ἄνδρες Ἕλληνες III, 117, et ὦ ἄνδρες Ἀμφικτυόνες III, 119.

Ceterum in usu vocativi Aeschines ab aliorum consuetudine non recedit, additur ὦ alloquentis, ubi oratio tranquilla, omittitur ubi densior et gravior (Cruegr. § 45, 3).

Incerta deinde est quæstio iis in locis ubi codices certas non præbent lectiones Aeschines utrum dixerit ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων an ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων. Codd. ab g m sæpius illam, e h l hanc præbent. cf. Franke acta societ. gr. I. p. 42. Equidem quæ hac de re statuere posse mihi visus sum proferam. Iis in locis ubi populi Atheniensis Aeschines

sine pondere ac vi mentionem facit, eum ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων scripsisse arbitror, cf. I, 25, 85, II, 73, III, 46, 101, 116, 117, 120, 155, 156, 237, 258, cf. et. III, 126 et 127. τὸν δὲ ἱερομνήμονά φησι τῶν Ἀθηναίων. Persæpe quidem Aeschines his locis hæc verba ultima esse voluit enunciationum, sed hæc vis magis rationi rhetoricæ quam sententiæ est attribuenda. Ex altera vero parte ubicunque Aeschines verba sua depromit ex populi consiliis publicis, aut ubi populi Atheniensium in membris oppositis (ἀντίθετα) mentio fit, semper legimus ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων, cf. II, 60. ἀνάγνωθι τὸ τῶν συμμάχων δόγμα, ἐν ᾧ διαρρήδην γέγραπται, ἐπειδὴ βουλεύεται ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων, III, 209 ὁ δὲ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ποῖ καταφύγῃ, III, 48 ναὶ εἴ γέ σέ τις ἄλλη πόλις στεφανοῖ, εἰ δὲ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων, cf. III, 49 τὸν κήρυκ' ἀναγορεύειν — ὅτι στεφανοῖ αὐτὸν ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων, 42. διεπράττοντ' ἀναγορεύεσθαι, ὅτι στεφανοῖ αὐτοὺς ὁ δῆμος ὁ τῶν Ῥοδίων ἢ Χίων. Semel deinde legitur (III, 90) τὸν Ἀθηναίων δῆμον. Ita ut hac quoque in ratione codices a b g m meliores Aeschinis lectiones servasse videantur.

Ἐπιδεικτικῶς interdum Aeschines nominativo utitur absolute posito, qua ratione præcipuum in modum verbis ac sententiis gravitatis aliquid attribuitur. (cf. Crueger, § 45, 2, 1) cf. I, 22 καὶ πόθεν ἄρχεται; νόμοι, φησίν, περὶ εὐκοσμίας. 28, καὶ ποῦ ταῦτα δηλοῖ; δοκιμασία, φησί, ῥητόρων, 29. καὶ τίσι δεύτερον ἀπεῖπε μὴ λέγειν; ἢ τὰς στρατείας μὴ ἐστρατευμένος ἢ τὴν ἀσπίδα ἀποβεβληκὼς, ibidem τίσι τρίτον διαλέγεται; ἢ πεπορνευμένος, ἢ ἑταιρηκὼς, id. § 30, cf. I, 79 τῶν ψήφων ἡ τετρυπημένη cf. II, 99 ἀνὴρ δὲ γενόμενος προσείληφε τὴν τῶν πονηρῶν κοινὴν ἐπωνυμίαν, συκοφάντης.

A c c u s a t i v u s.

Persæpe apud Aeschinem accusativos legimus, quos Crueger gr. gr. § 46, 5. Accusative des Inhalts appellat. cf. Lobeck paralipp. p. 401, ss. Longum vero est omnia

quæ collegi exempla hic enumerare. Eos tantum liceat locos in medium proferre, ubi accusativus non adjectivo apposito forma tantum plurali et articulo a mera tautologia differt. cf. Crueger l. c. adn. I. et 2. (cf. I, 2. οἱ εἰωθότες λόγοι λέγεσθαι) 9 μηδ' ἱερωσύνην ἱερασάσθαι, 73. τὴν πρᾶξιν πράττοντες, 81 ἣν μὲν ὁ τὸν λόγον λέγων — Αὐτόλυκος I, 93 οἱ περὶ Τιμάρχου λόγοι λεγόμενοι I, 97 δύ' ὀβολοὺς ἀποφορὰν ἔφερε, I, 115 καὶ τὸν ὅρκον ἐπιώρκησεν, 127. οὐδέποτε ἀκούω τούς αὐτοὺς λόγους λεγομένους 130 καὶ τὸ ἐρώτημα εὐθὺς ἐρωτᾶτε, III, 18, καὶ τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐχομένους, 27, καὶ ἐπιβολὰς ἐπέβαλλε, ἐρώτημά τι (om. i eh.) ἠρώτα, 72, 95. σύνταγμα συντάξας, 107 μαντείαν ἐμαντεύοντο cf. ibidem scholl. ἀττικισμός ἐστιν ὡς τὸ ἀποδρὰς ἀπώχετο). cf. I, 190 ἐπίγραμμα ἐπιγέγραπται. Fluxisse hi accusativi ex Aeschinis fusius dicendi consuetudine videntur.

Non semper sibi constans est Aeschines in usurpando accusativo, qui relationem ad aliquam rem significat. (Accusativ d. Bezugs Crueger. 46, 4.) Interdum accusativi hujuscemodi alternant cum dativis et vice versa. Nostri oratoris editores hac in ratione inter se non consentiunt, cf. I, 179 ἐπειδὰν δ' ἀποσπασθῆτε καὶ τὰς ψυχὰς ἐφ' ἑτέρων γένησθε. III, 153 γένεσθε δέ μοι μικρόν χρόνον τὴν διάνοιαν μὴ ἐν τῷ δικαστηρίῳ κ. τ. λ. Accusativum præbent libri, quem retinent Weidnerus et Benselerus, mutavit in dativum utroque loco Schultzius, injuria, ut mihi quidem videtur. Licet enim conferre III, 172 τὰ δ' ἀπὸ μητρὸς Σκύθης βάρβαρος ἑλληνίζων τῇ φωνῇ, ὅθεν καὶ τὴν πονηρίαν οὐκ ἐπιχώριός ἐστιν. Quid? Nonne hoc loco casus hic inter sese permutati esse videntur? Nonne exspectaveris Aeschinem dixisse, ἑλληνίζων τὴν φωνὴν, et ἐπιχώριος τῇ πονηρίᾳ? cf. Crueger. § 46, 4. adn. 1. Recte vertit hæc verba Benselerus « an dem nichts griechisch als die Sprache ist, so dass er auch mit seiner Bos-

heit kein einheimisches Product ist.» Permotus est Schultzius vir doctissimus hos locos mutare exemplis eundem in modum fere comparatis, ubi dativum Aeschines scripsit. cf. III, 186. προσέλθετε δὴ τῇ διανοίᾳ καὶ εἰς στοὰν τὴν ποικίλην. III, 157. ἀλλ' ἐπειδὴ τοῖς σώμασι οὐ παρεγένεσθε, ἀλλὰ ταῖς γε διανοίαις ἀποβλέψατ' αὐτῶν εἰς τὰς συμφορὰς. Prope accedunt hi dativi ad dativum dynamicum, cf. deinde II, 24. πρεσβύτεροι ταῖς διανοίαις, II, 109 οὐδ' ὅμοιοι ταῖς δόξαις II, 173. παρεμπεσόντων δ' εἰς τὴν πολιτείαν ἡμῶν οὐκ ἐλευθέρων ἀνθρώπων καὶ τοῖς τρόποις οὐ μετρίων (ubi Scaligerus accusativum τοὺς τρόπους emendavit.) cf. III, 246 ἄνθρωπος ἀσχημονῶν τῷ βίῳ (ἐν τῷ βίῳ scribi malim), § 248 ἀπίστους ὄντας τοῖς ἤθεσι. Omnibus fere his locis accusativum quoque, vel potius melius potuisse poni ab Aeschine, nemo est qui negaverit. cf. etiam II, § 179. μηδ' ἀνάνδρῳ καὶ γυναικείῳ ἀνθρώπῳ τὴν ὀργὴν παραδοῦναι, si sunt genuina. Weidnerus ea pro glossemate habuit et delevit. Nec tamen satis intelligitur quanam re permoveri potuerit interpolator, ut hæc verba insereret. Negare quidem non licebit, verba μηδ' ἀνάνδρῳ καὶ γυναικείῳ ἀνθρώπῳ repugnantiam quamdam continere. Est μὴ τοῖς ἐχθροῖς αὐτοὺς et μὴ ἀνάνδρω καὶ γυναικείῳ ἀνθρώπω παραδοῦναι tautologia; αὐτοὺς vero et τὴν ὀργὴν sibi opposita quodammodo esse videntur. Cogitabam fortasse τὴν ὀργὴν idem esse quod τὴν ζημίαν. — Sed ad accusativos redeamus. Mutarunt deinde I, 19 Frankius et Schultzius accusativum ὡς οὐ καθαρῷ τὸ σῶμα, ut libri, in ὡς οὐ καθαρῷ τῷ σώματι et compararunt II, 88 καὶ μὴ καθαρεύοντα τῷ σώματι, sed cf. I, 188 ὡς οὐκ ὢν ἐκ τῶν νόμων καθαρὸς τὸ σῶμα, qui locus cum I, 19 plane ejusdem est generis. Ex altera vero parte cum II, 88 licebit conferre II, 147. συμβέβηκε αὐτῷ — ἀθλεῖν τῷ σώματι — dativus dynamicus hoc loco mihi statuendus esse videtur

cf. Ferd. Castets. Eschine étude littéraire, etc. p. I, ἀθλεῖν τῷ σώματι équivaut peut-être à ἐργάζεσθαι τῷ σώματι, et Atrométos dans sa jeunesse paraît avoir été athlète; recte ut mihi videtur, deinde II, 88 εἰ κίναιδον αὐτὸν προσειπὼν καὶ μὴ καθαρεύοντα τῷ σώματι, μηδ' ὅθεν τὴν φωνὴν ἀφίησι, cf. II, 23. ὁ δ' οὐδὲν ἄπρατον ἔχων τοῦ σώματος οὐδ' ὅθεν τὴν φωνὴν προΐεται. — ubi hæc præcipue subest cogitatio Aeschinis verbis, Demosthenem non honestum in modum vitæ quæstum sibi comparare. Restituendum igitur I, 19. esse censuerim καθαρῷ τὸ σῶμα. — Interdum vero Aeschines pro accusativo absoluto ponit περὶ præpositionem cum accusativo, cf. III, 173. περὶ δὲ τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν τίς ἐστιν; — ἄπιστος δὲ περὶ ταῦτα δόξας εἶναι III, 174. περὶ δ' εὐγνωμοσύνην καὶ λόγου δύναμιν πῶς πέφυκε, cf. I, 113, 116, 121. ἃ προσήκει ἀνδρὶ σώφρονι τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν. cf. III, 84.

Accusativi temporis apud Aeschinem nihil præbent quod commemorem.

Silentio deinde præterire nolim Aeschinem nusquam in comparativis πολλῷ dicere sed semper πολὺ usurpare. cf. Crueger. 48, 13, 11. — Transire jam licebit ad ea verba tractanda, quæ cum accusativo conjuncta aliquid inusitati apud Atticos præbeant. — ἐπιχειρεῖν τὶ. I, 17. — αἰσθάνομαί τι (τὸ πρᾶγμα), I, 110. sed cum genitivo conjunctum I, 14 (41), 59, 176, III, 149. Id quod Cruegerus 47, 10, 12 statuendum esse censuit discrimen inter utramque construendi rationem — contulit Platonis συμπ. 189. ἐμοὶ δοκοῦσιν ἄνθρωποι τὴν τοῦ Ἔρωτος δύναμιν παντάπασιν οὐκ ᾐσθῆσθαι — αἰσθ. c. gen. esse = aliqua re attingi vel affici, cum accus. = intelligere aliquid, vel mente amplecti, in Aeschinis dicendi usu non statuendum esse videtur, nam I, 110 et III, 149 plane eundem in modum sunt comparata. cf. I, 41, 176. Nec

aliter Demosthenes ut videtur, cf. I, 45 ἐκόλαζον δ' οὔπω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς αἰσθάνοιντο.

Κωλύειν Aeschines semper cum accusativo conjungit, numquam cum genetivo (Crueger. 47, 13, 5), cum accusativo personæ I, 138 ᾧ ἐκείνους ἐκώλυον (cf. Crueger, 55, 4, 11), rei III, 217, II, 13. — numquam accusativi rei et personæ conjunguntur — et apposito infinitivo, omisso articulo (Crueger. 55, 3, 18, 19.) I, 137. II, 139, 138, 142, 160, III, 126, 224.

Idem fere quod de αἰσθάνομαι de ἐπιλανθάνομαι quoque erit statuendum cf. accus. I, 73, II, 48, cum genetivo I, 158, 175. III, 85. Crueger. 47. 11. et adn. 2.

ἀποστερεῖν verbi activam formam τινά τι usurpare amavit Aeschines cf. II, 166 προὔλαβες τρία τάλαντ' παρ' Ἀριστάρχου φεύγοντος· τοῦτον τῆς φυγῆς ἐφόδι' ἀπεστέρηκας, cf. I, 158 aut — quod multo rarius — τί τινος (cf. Plut. Dem. 4. Aem. Paul. 26) cf. I, 172 οὗτος δ' αὐτοῦ τὰ τῆς φυγῆς ἐφόδια προλαβὼν τρία τάλαντ' ἀπεστέρηκε cf. III, 239 ἃ προλαβὼν τοῦ βασιλικοῦ χρυσίου ἀπεστέρηκας, passivam formam τινά τινος cf. I, 195, III, 158 καὶ τούτων ἀπεστερήθητε διὰ Δημοσθένην καὶ Φιλοκράτην. cf. Crueger. gr. gr. 47, 14, ann. 10, 11.

Quod Cruegerus statuit de κρατεῖν cum accus. et genet. § 47, 19. 3. Aeschines dicendi usus comprobavit, cf. II, 30, et III, 4. cf. II, 152. ποίᾳ κρατηθεὶς ἡδονῇ;

Ex altera vero parte Aeschines ἀναμιμνήσκειν et ὑπομιμνήσκειν verba semper cum accusativo consociare amat. Persæpe quidem utrumque verbum sine objecto rei, quæ in memoriam revocetur, ponitur, cf. Crueger. § 47, 11, 3, cf. I, 44, 51, 81, 143, 195, II, 64, 99, III, 31, 60, 154· Nescio an hæc consuetudo tribuenda videatur cotidiano Atticorum dicendi usui, quam Aeschines in orationes suas recepit cf. scholl. ad. h. l. ἐκεῖνο γε = ἀττικῶς

εἶπε, δέον εἰπεῖν ἀναμνησθεὶς ἐκείνου, ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται ἐκεῖνο. (Il. I, 527.) Semel tantum mihi obviam venit ὑπομιμνήσκειν cum genet. consociatum III, 156 μηδ' ὑπομιμνήσκετε τῶν ἀνιάτων καὶ ἀνηκέστων κακῶν τοὺς ταλαιπώρους Θηβαίους, sed. cf. accusat. I, 80, 116, II, 25, 26, 70, 159, III, 175, 201, 202. Compluries ἀναμιμνήσκειν media aut passiva invenies forma usurpatum, ὑπομιμνήσκειν numquam.

προσέχειν τὸν νοῦν Aeschines III, 64. cum accusativo conjungere videtur, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἤδη μοι σφόδρα προσέχετε τὸν νοῦν. Cui quidem sententiæ Weidnerus adversatur p. 57. «accusativus est adverbialis quem haud quaquam cum verbo προσέχειν τὸν νοῦν consociare licet.» Sed ejusmodi accusativi sunt τὸ μετὰ τοῦτο, cf. I, 37. βούλομαι πάλιν τὸ μετὰ τοῦτ' ἀντεξετάσαι — cf. I, 63. τὸ δὲ μετὰ τοῦτο δικῶν λήξεις ἐποιήσαντο, «nostrum von jetzt an» sed. cf. I, 53. ἀλλὰ τὰ μετὰ ταῦτ' ἐρῶ. III, 81. ἤδη τὰ μετὰ ταῦτ' ἐβουλεύετο. cf. etiam semper τὸ τελευταῖον, numquam τὰ τελευταῖα, cf. I, 135, II, 14, 17, III, 83, 131, 140, 223. I, 10, 59. Ex altera parte vim adverbii habet μετὰ ταῦτα sine articulo I, 111, 112, II, 14, 29 (bis). 55, 110, III, 62. Ceterum cum προσέχειν numquam alias apud Atticos cum accusativo consocietur, non ausim dicere Aeschinem προσέχειν cum accus. conjunxisse, præcipue cum paulo infra III, 65 legatur εἴ τινες προσέχοιεν τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ et II, 22 καὶ τούτοις ἤδη μοι σφόδρα προσέχετε τὸν νοῦν, sed loco illo constructio nata esse videtur quod Aeschines verbo προσέχειν σκέψασθε vel σκοπεῖτε vel tale quid subaudiret. Eadem fere postea et Wolfium et Reiskium (p. 453) annotasse vidi.

Inusitatius paulo Aeschines III, 113 καὶ τέλη τοὺς καταπλέοντας ἐξέλεγον, ut ἀπαιτεῖν τινά τι II, 73, 171, et εἰσπράττω τινά τι II, 71, πράττεσθαι II, 100 ubi præpositionem παρὰ vel ἐκ expectaveris, conjungit.

Ceterum si rem universam spectaveris Aeschines in verbis compositis præpositionem quæ est in compositione repetere solet. Itaque semper quod attinet ad εἰς: εἰσελαύνειν, εἰσάγειν, εἰσιέναι. Εἰς deinde consociare solet cum verbis compositis in quibus ἐν, cf. ἐμβάλλω, ἐμπίπτω, ἐμβιβάζω, ἐγκατοικοδομέω. cf. ἀναρρηθῆναι εἰς τὸ βουλευτήριον III, 45. sed § 46: ἐν. cf. III, 87 κατακεκλημένον εἴς τινας δυσχωρίας, deinde constanter καθίστημι εἰς. — Idem fere statuendum de ἐπὶ. cf. ἐφίστημι, ἐπέρχεσθαι, ἐπιφοιτᾷν I, 58, ἐπιστρατεύειν. sed cf. III, 258 ἐπιδημήσαντα εἰς τὴν πόλιν. Sequitur πρὸς, cf. προσέρχεσθαι πρὸς II, 16. III, 134, 220. cf. an προσέρχεσθαι εἰς III, 186. cf. I, 171. προσκαλεσάμενος εἰς.

Incertum esse videtur quid Aeschines scripserit in verbis cum πρὸ compositis. cf. I, 191 προτρέψασθε ἐπ' ἀρετὴν., cf. I, 138 ἡγοῦντο — τοὺς ἐλευθέρους προτρέπειν ἐπὶ τὰ γυμνάσια. cf. III, 139 οὐδεὶς ἐδυνήθη αὐτοὺς προτρέψασθαι εἰς τὴν ὑμετέραν φιλίαν id I, 135. sed III, 154. προτρεπτικώτατον πρὸς ἀρετὴν, et cf. Frankium acta societ. gr. p. 27: libri perboni εἰς ἀρετὴν præbent quod non dubito præferre. Sensus vero ipse discrimen quoddam ostendere videtur, ita ut verisimile sit Aeschinem I, 135, III, 139 εἰς, 1, 191 ἐπὶ et III, 154. πρὸς scripsisse. — Idem est statuendum de ἀποβλέπειν. Persæpe dicit Aeschines ἀποβλέπειν εἰς, nec tamen ubi præpositionem πρὸς legimus statim hac ex consuetudine mutari oportet, quod Cobetus (N. LL. p. 274) 3, 168. — ἐὰν μὲν τοίνυν πρὸς τὴν εὐφημίαν τῶν λόγων αὐτοῦ ἀποβλέψητε fecit, sed cf. III, 230 ζητῶ, ὦ Ἀθηναῖοι πρός τι ἂν ἀποβλέψαντες ἀποψηφίσαισθε τὴν γραφὴν. ubi codd. inter se non dissentiunt. cf. I, 178. ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ μόνον τὸ δίκαιον καὶ τὸ συμφέρον ἀποβλέποντες. Ceterum ἀποβλέπειν εἰς certis in verbis ab Aeschine usurpari solet, ni fallor, ἀποβλέπων εἰς τὰ πρόσωπα τῶν δικαστῶν, τόλμησον

λέγειν κ. τ. λ. — Deinde conferre liceat περιέρχεσθαι περὶ I, 170. et περιέρχεσθαι κατὰ III, 213. Sed hæc de accusativo dicta sunto.

Genitivus.

Tempora si denotare vult Aeschines, in adjectivis qui ad numeros pertinent, genitivum usurpare solet, cf. ὀλίγων ἡμερῶν II, 119. idem III, 254 in numeris vero cardinalibus noster ἐν cum dativo ponere consuevit cf. III, 85. ἐν πένθ' ἡμέραις ἐβοηθήσατ' αὐτοῖς. — Exempla plura mihi non sunt in promptu, sed hanc dicendi consuetudinem certam habeo, cf. Xen. Anab. I, 7, 18. cf. Crueger. § 47. adn. 2 et 3. Ceterum genitivi temporis nil præbent quod commemorem. — Genitivum absolutum (cf. Crueger. § 47. 4 adn. 1.) Aeschines verbo non apposito (participio) ponere non solet, cf. I, 59 νύκτωρ εἰσπηδήσαντες εἰς τὴν οἰκίαν, νύκτωρ II, 125, τῆς νυκτὸς. II, 124, cf. 151, III, 77. cf. I, 157. ἐν τοῖς κατ' ἀγροὺς Διονυσίοις κωμῳδῶν ὄντων III, 34. οὐδ' ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων (καινῶν cf. Weidnerum ad hunc locum), III, 41. γιγνομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγῳδῶν, cf. 214. οὐδ' ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ μελλόντων τραγῳδῶν εἰσιέναι. Respondere videntur hi genetivi absoluti dativis cum ἐν præpositione, qui temporis spatium denotant, per quod aliquid factum est. Cf. Crueger. § 48, 2. Sin vero Aeschines non temporis spatium, sed factum tantum designare vult, cum quo in idem tempus aliud factum incidit, dativum absolutum ponere consuevit. cf. III, 36 τὴν ἀνάρρησιν τοῦ στεφάνου τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ, § 45 ἀπείπῃ μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγῳδοῖς. § 176 τὸν οὐ προσήκοντ' εἰσκαλεῖς τοῖς τραγῳδοῖς εἰς τὴν ὀρχήστραν. cf. deinde III, 130. οὐχ ἱκανὸν ἦν τὸ τοῖς μυστηρίοις φανὲν σημεῖον; vernacule «das bei der Mysterienfeier sich ereignende Zeichen», cf. τραγῳδῶν τῷ ἀγῶνι,

cf. C. I, 1, 139, 145, 150. τραγῳδῶν τῇ καινῇ (sc. ἐπιδείξει) Dem. p. 243, 17. — cf. Isæi V, 36 οὗτος γὰρ τῇ μὲν φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο τραγῳδοῖς, καὶ πυρριχισταῖς. — Lysiæ 21, 4, ἐπὶ δὲ Εὐκλείδου ἄρχοντος κωμῳδοῖς χορηγῶν Κηρισοδώρῳ ἐνίκων — καὶ Παναθηναίοις τοῖς μικροῖς ἐχορήγουν πυρριχισταῖς ἀγενείοις.

Sed ad genitivum redeo. Ut apud Platonem, Thucydidem, Xenophontem, Demosthenem etiam apud Aeschinem inveniuntur genetivi objectivi (Crueger. § 47, 7) vel subjectivi, ubi potius præpositiones exspectaveris, cf. I, 17, ἀλλὰ βουλόμενος ὑμᾶς ἐθίσαι πολὺ ἀπέχειν τῆς τῶν ἐλευθέρων ὕβρεως προσέγραψε μηδ' εἰς τοὺς δούλους ὑβρίζειν — τὸν εἰς ὁτιοῦν ὑβριστὴν. II, 139 τίμημα εἰς τὸ σῶμα, quod eo magis commemoratione dignum, quia Aeschines semper ὑβρίζειν εἴς τινα, raro τινά (I, 15 τῷ δὲ παρὰ φύσιν ἑαυτὸν ὑβρίσαντι) dicere consueverit cf. I, 15, II, 4, 8. cf. ὕβριν καὶ παροινίαν εἰς γυναῖκ' ἐλευθέραν κατηγόρει μου et sæpius. Itaque genitivus objectivus respondet dativo, qui verba sequi solet (cf. Crueger. l. c. adn. 5). cf. I, 145 εἵλετο τὴν τοῦ τεθνεῶτος πίστιν ἢ τὴν σωτηρίαν, cf. II, 56 τὴν μὲν κοινωνίαν τῶν περὶ τῆς εἰρήνης πράξεων οὐκ ἐμὴν καὶ Φιλοκράτους, ἀλλὰ Δημοσθένους καὶ Φιλοκράτους εὑρίσκετε, cf. vero § 54. καὶ τὴν τῶν πραγμάτων μετὰ Φιλοκράτους κοινωνίαν. Deinde quod ad Cruegeri regulam § 47, 8 adn. 6 attinet, hic afferre licebit III, 160 εἰς αἰτίαν δ' εὐαγγελίων θυσίας τὴν βουλὴν κατέστησεν, et semper νόμος τῆς ὕβρεως. I, 17. γραφὰς ἑταιρήσεως 20, νόμον τῆς προαγωγείας I, 14, III, 232.

Genitivorum ex numero, qui pendent a pronominibus huc afferre liceat., II, 78. οὔτ' εἰδὼς οὔτ' ἐπιδὼν τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας ὅστις ἦν II, 124. ταῦτα γὰρ τοῦ γοήτος ἀνθρώπου ἐξ ὧν εἴρηκε λογίσασθε.

Persæpe Aeschines genitivo partitivo utitur (cf. Crue-

ger. 47, § 9), perraro ejus locum præpositio ἐκ cum genitivo tenet cf. I, 190 πλείστους δ' ἂν εὕροιτ' ἐκ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων πόλεις ἀνατετροφότας. II, 78. καὶ ταῦτα, ὦ Δημόσθενες, ἐκ τῶν νομάδων Σκυθῶν τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὤν. I, 81. ἐκ τῶν Ἀρειοπαγιτῶν Αὐτόλυκος. Sæpe numero vero Aeschines genitivis partitivis addit nomen numerale (cf. Crueger. § 47, 9, 4), nec tamen eo quidquam gravitatis ac ponderis verborum conjunctioni additur, cf. ἀνὴρ εἷς τῶν πολιτῶν I, 165. (quo loco Cobetus n. l. l. p. 484 τις scribi mavult, injuria.) cf. I, 182, II, 32, εἷς τῶν πολιτευομένων, II, 64, 73, 87, 90, III, 63, 89, 113, 187. et sæpe. Interdum etiam Aeschines scribit εἷς τις. — Duo deinde locos annotavi, ubi genetivus partitivus ad verbum referendus, cf. I, 19. τῶν ἀρχόντων γενέσθαι. III, 235 ἔνιοι δὲ καὶ αὐτοὶ τῶν τριάκοντ' ἐγένοντο. — Transeo jam ad genitivos, qui verba sequuntur. — ἀκούειν Aeschines cum genitivo consociare amat, perraro cum accusativo; difficile est id discrimen apud eum cognitu quod Cruegerus ut de πυνθάνεσθαι, αἰσθάνεσθαι statuendum esse putavit, cf. genit. I, 4, 36, 72, 195. II, 1, 4, 7, 24, 44, 56, 64, 69, 73, 90, 100, 102, 135, 156, 182, III, 8, 17, 22, 47, 56, 57, 60, 68, 112, 201. — ex altera parte vide accusativum I, 147, II, 86, III, 102, 144. — Conferas deinde accusativum rei et genitivum personæ. II, 16 τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀκούοντες τοῦ Ἰατροκλέους παρὰ τοῦ Φιλίππου cf. II, 44 τῶν δ' ἐπὶ τοῦ βήματος παρ' ὑμῖν λόγων ὑμεῖς ἀκηκόατε, — δέομαι δ' ὑμᾶς προσεπιπονῆσαι ἀκούοντας τὴν λοιπὴν διήγησιν.

Trifariam Aeschines κατηγορεῖν construere solet. (cf. Crueger. 47, 24. et adn.) α) κατηγορεῖν τινὸς cf. I, 178 ἀντικατηγορεῖν τῶν κατηγορούντων II, 8, τῆς κατηγορίας τὴν πλείστην πεποίηται Φιλοκράτους καὶ Φρύνωνος cf. § 18, cf. genitivum rei quæ crimini datur omisso objecto personæ,

II, 93. καὶ νῦν μὲν δωροδοκίας κατηγορεῖς cf. II, 23 Δημοσθένης δυσχεραίνει καὶ καταπτύει δωροδοκίας II, 3 κατηγόρηκε δωροδοκίας. cf. II, 123, III, 215. β) κατηγορεῖν ponit τινὸς τινὸς cf. II, 96 καὶ ταύτης τῆς πρεσβείας οὐ κατηγόρεις μου διδόντος τὰς εὐθύνας, cf. III, 56 ὅτι ἁπάντων τῶν τεττάρων καιρῶν κατηγορῶ σου, οὓς σὺ διαιρεῖς. — γ) quod est usitatum apud Atticos τινός τι. II, 54. κατηγορεῖς μου — παροινίαν καὶ ὕβριν. II, 64, ψευδῆ κατηγόρηκεν καὶ ἀδύνατα γενέσθαι, III, 144, καὶ ταῦτ' οὐκ ἐγὼ μὲν κατηγορῶ κ. τ. λ. Hac in re igitur Aeschinem ab Atticis aliquid recedere affirmare licebit. In universum Aeschines id in consuetudinem recepisse videtur, ut genetivum personæ, qui verba ut ἀκούειν, κατηγορεῖν, καταπτύειν et alia sequitur, omisso objecto personæ, in rem ipsam quæ est crimini transferat, ut allata exempla satis jam demonstrare videntur.

θαυμάζειν τινός τι (ὅτι, ὁπόταν) Crueger. 47, 10, 9, numquam τινά τινος, ibidem 47, 21. dicere consuevit Aeschines. cf. I, 188, II, 49, 120, III, 230, 236.

μέμνημαι τινὸς et τι Aeschines ita fere distinxisse videtur, ut illud significet «alicujus rei mentionem facere,» ut semper in Timarchea, sæpius in Ctesiphontea et pro falsa legatione, hoc» aliquam rem sibi in memoriam revocare,» cf. I, 160, II, 7, 30, 156, III, 56, 67, 72, 100, 252, 254. Quod quidem discrimen non semper est servatum, licet enim conferre μεμνῆσθαι cum genetivo = nostrum «einer Sache eingedenk sein» non «etwas sich in's Gedächtniss zurückrufen.» cf. II, 74, 75, 117, III, 8, 91, 127. — μνημονεύειν, ἀμνημονεῖν, συνδιαμνημονεύειν vero Aeschines semper cum accusativo conjungere solet. Est vero documento Aeschinem μεμνῆσθαι τινὸς ea in significatione uti ut sit «proferre aliquid», quod persæpe genitivo præpositionem περὶ adjungit. cf. Crueger. 68, 31, adn. 2. Idem apud Xenophontem, Thucydidem,

Platonem, interdum etiam (ὑπὲρ τινὸς) apud Demosthenem. Cf. nostri I, 55, 100, 142, 158, II, 101, 114, 167, III, 84, 114. cf. deinde ἐξετάζειν περί τινος (Τιμάρχου) I, 75. μαρτυρεῖν περί τινος I, 87. διέξειμι περί τινος, I, 111, 155, 168 (ὑπέρ). II, 114. ἀπολογεῖσθαι περί τινος I, 113, II, 113. ὑπὲρ I, 152, II, 96. ἀκούειν περί τινος I, 175. μνεία περὶ Κερσοβλέπτου II, 83, 98, III, 114. ἀποφαίνεσθαι περί τινος III, 134, ἐλέγχεσθαι περὶ τούτων III, 224. διαγιγνώσκειν περί τινος II, 32.

De compositis jam est dicendum. ἀφαιρεῖσθαι homines attici τινά τι usurpare solebant. (cf. Crueger. 47, 14, 11.) rarius est ἀφαιρεῖσθαι τι τινός. Aeschines vero hoc illi præferre consuevit. cf. I, 14, II, 88, 179, III, 85, 140. ἀφαιρεῖσθαί τί τινα I, 117, III, 46. Non recedunt a communi dicendi consuetudine περιαιρεῖσθαι, ubi quidem activa forma prævalet, cf. II, 51, 104, III, 136. sed I, 131 ὑφαιρεῖσθαι. sed ἐξαιρέομαι ἐκ τινος τι. cf. III, 23, 256.

καταψεύδομαί τί τινος usitatum est apud Atticos, cf. nostri II, 87, 158, sed cf. solum genitivum II, 92, III, 77.

Monuit Frankius acta soc. gr. p. 34 Aeschinem verba cum præpositione ἐκ composita cum genitivo, nisi ubi improprie loquatur, non conjungere, recte quidem, ad quod id addere exemplum velim III, 176 τὸν λιπόντα τὴν τάξιν ἔξω τῶν περιρραντηρίων τῆς ἀγορᾶς ἐξείργει. Idem fere dicendum est de præpositione ἀπὸ, cf. ἀπολαύνειν ἀπὸ I, 27, 33, 86, ἀπάγω ἀπὸ, I, 175. cf. ut apud ἐξείργειν III, 100 ἀπαγαγὼν δ' ὑμᾶς ἄποθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος, ἀφίστημι ἀπό τινος III, 142, 242, ἀποσπάω ἀπό τινος, ἀπαλλοτριάω ἀπό τινος II, 9, ἀποπλανάομαι ἀπό τινος III, 176. ἀποτρέπομαι α. τ. III, 151. Quæ tamen consuetudo non tam severe servata est ut in ἐκ, interdum enim invenies ἐκ præpos. sequentem verbum cum ἀπὸ compositum,

cf. ἀπέρχεσθαι ἐκ I, 161, III, 251. ἀπιέναι ἐκ I, 163. ἀφορμάω ἐκ II, 40, διαφυγγάνειν ἐκ III, 10. (ubi ehl. ἀπὸ) ἀποδιδράσκω III, 226. — Ceterum quod hæc exempla demonstrare videntur, etiam verba cum ἀπὸ composita Aeschines, nisi ubi significatio impropria, cum solo genetivo non conjungere videtur. cf. ἀπαλλάττομαί τινος improprie. I, 22, II, 13. proprie I, 40. ἀπαλλαγεὶς ἐκ παίδων, I, 53, 58 παρά τινος ab aliquo dimitti, ἀπέχεσθαί τινος forma media = alicui rei parcere, I, 99, 133, ἀπέχειν τινὸς, forma activa = se abstinere ab aliqua re (ut apud Xenophontem), I, 17, 157. significationis propriæ «ab aliqua remotum esse» mihi exemplum non est in promptu. — I, 99. χωρίον ἄποθεν τοῦ τείχους III, 123. ἑξήκοντα στάδι' ἄποθεν οἰκοῦντες Δελφῶν aliter comparata sunt — sed persuasum habeo, fore ut Aeschines dicat ἀπέχειν ἀπό τινος, cf. ἀφιέσθαι I, 177, ἀφίστημι II, 77, 153. Sed de genitivo satis jam dictum est.

D a t i v u s.

Primum si temporis notandi rationem apud Aeschinem spectaverimus, dicemus, eam regulam quam Cruegerus § 48, 3. «bei Zeitregeln steht der Dativ, wenn sie bloss das Datum einer Begebenheit, ἐν mit dem Dativ, wenn sie als Zeitraum zu betrachten sind, in dessen Währung, Verlauf etwas gehört.» semper nostrum servasse quam ob rem exempla solius dativi in diebus mensium significandis omittere possum. Sed illam regulam Aeschines, etiam in verbis quæ non temporis spatia significant, secutus est. (cf. quæ de τραγῳδῶν et κωμῳδοῖς disputavi.) cf. II, 65, 67, III, 69, 70, 74, 114, II, 69, 82 sed vide ex altera parte III, 123, 124. cf. Thucyd. I, 44. τῇ μὲν προτέρᾳ οὐχ ἧττον τῶν Κορινθίων ἀπεδέξαντο τοὺς λόγους, ἐν δὲ τῇ ὑστεραίᾳ μετέγνωσαν Κερκυραίοις ξυμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι. cf. Crueger. § 48, 2 adn. 8. Sed Frankius II, 65

ἀνάγνωθι τὸ Δημοσθένους ψήφισμα, ἐν ᾧ φαίνεται γεγραφὼς τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλεύειν τὸν βουλόμενον, τῇ δ' ὑστεραίᾳ τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προτιθέναι, ἐν ᾗ μέ φησιν αὐτὸς Φιλοκράτει συνειπεῖν., utroque loco addidit ἐν «ex Aeschinis usu dicendi ἐν τῇ μὲν — ἐν τῇ δὲ scribendum erat.» Sed ubi enunciatum relativum primario additur, Aeschines utroque loco præpos. ἐν non posuisse videtur cf. II, 65. II, 82 ἐν ἐκείνῃ μὲν οὖν τῇ ἡμέρᾳ, ᾗ ὑμεῖς ἐψηφίσασθε τὴν εἰρήνην. Demosth. 19, 13 ἀνέστη τῇ προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν, ἐν αἷς περὶ τῆς εἰρήνης ἐβουλεύεσθε.

Alia deinde deverticula hic liceat proferre II, 76. ὅθ' ἡττημένοι τῷ πολέμῳ pro ἐν τῷ πολέμῳ cf. III, 129 καὶ παρελθόντες τῇ πρώτῃ στρατείᾳ sed III, 103 ἐξανηλωμένοι γὰρ ἐν τῷ πολέμῳ, ubi nescio an potius dativum exspectaveris. cf. II, 76. ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημονεύον sed cf. III, 154, 244. — τοὺς ὁδῷ πορευομένους I, 74. sed cf. Crueger. § 46, 5. adn. 3 «auf einem Wege, im Gegensatz zu ungebahntem Terrain = ὁδῷ, nostro loco vertas «auf der Strasse, der Stadt.» sed cf. II, 40 κατὰ τὴν ὁδὸν, II, 97. ἐν ταῖς ὁδοῖς. — Ceterum quod ad dativos loci attinet, Aeschines numquam ἐν Ἀθήναις, semper Ἀθήνησι (cf. II, 93, 23) dicere consuevit, cf. Crueger. § 46. adn. 3; — deinde quod ad nomina δήμων atticorum attinet, Aeschines interdum etiam dativis eorum, qui non pugna sunt notabiles, præpositionem — maxima ex parte ἐν — addit. cf. ἐν Κολλυτῷ I, 157. ἐν Ὠρεῷ, II, 93, I, 101. Κηφισιᾶσιν, Ἀμφιτροπῆσιν, sed ἐν Αὐλῶνι (Franke. lect. Aeschin. p. 464) ἐπὶ Θρασύλλῳ, 105, ἀντὶ τοῦ χωρίου τοῦ Ἀλωπεκῆσι I, 125. πρῶτον μὲν τὴν ἐν Κολωνῷ συνοικίαν, semper vero ἐν Μαντινείᾳ, ἐν Λεύκτροις II, 164. ἐν Ταμύναις II, 169. ἐν Σαλαμῖνι. II, 74, II, 172, III, 181. περὶ Σαλαμῖνα II, 75. ἐν Μαραθῶνι II, 75, III, 186. ἐν

Χειρωνείᾳ III, 55. ἐν Πλαταιαῖς II, 75. ἐν Νάξῳ III, 22, περὶ Νάξον III, 243, 259. ἐν Ἀρτεμισίῳ II, 75. sed III, 189. φησι τὸν πύκτην Ὀλυμπίασι στεφανωθῆναι νικήσαντα Γλαῦκον. sed vide Cobetum var. lect. p. 201. et nov. lect. p. 93. — Venio ad dativum dynamicum, (cf. Crueger. § 48, 15) qui ubi de rebus usurpatus est nil præbet quod commemoratione dignum. Sed in constructione passiva de personis positus hic dativus ad dynamicum prope accedere mihi videtur. cf. I, 37. περὶ ἐπιτηδευμάτων φύσει μὲν μὴ καλῶν, τούτῳ δὲ πεπραγμένων id. § 38. πέπρακται Τιμάρχῳ 43. εἰ πέπρακται τούτῳ ἡ πρᾶξις I, 75, καταγελάστως σοὶ πεπραγμένων ἔργων, 76, 122, 140, σεσωφρονημένων μοι ἐν τῷ βίῳ III, 25, 38. οὐδ' ἠμέληται περὶ ταῦτα τῷ νομοθέτῃ III, 174, 195 γεγενημένων αὐτῷ τῶν εὐεργεσιῶν III, 197. τίς οὖν ἀποδέδεικται λόγος ἀνδρὶ συνηγόρῳ δικαίῳ καὶ σώφρονι: quænam oratio ab homine probo etc. ad imitandum propositum est exemplar. 217, 221. τὰ ἠσεβημένα σοι περὶ τοὺς Ἀμφισσέας. 243. Omnibus his exemplis subest ratio dativi dynamici, ut præcipue illud III, 195 εὐεργεσιῶν γεγενημένων αὐτῷ — vide quomodo vertas «die Verdienste, die sich Thrasybul erst kürzlich erworben hatte» — demonstrare videtur, et ratio sententiæ; cum vero omnibus fere in locis participium perfecti inveniatur, cf. γίγνεσθαι, ὑπάρχειν τινί τι, ratio grammatica magis ad dativum possessivum sese inclinare videtur. Ex altera vero parte Aeschines ὑπὸ cum genetivo uti solet, ubi magis ad sensum respici debet, cf. III, 98 εἰρῆσθαι γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι ὑφ' ἑαυτοῦ, cf. vero I, 3. περὶ μὲν οὖν τούτων μετρίως ἐλπίζω μοι προειρῆσθαι. cf. III, 97. — Ceterum Aeschines τῷ λόγῳ, τοῖς ἔργοις dicere consuevit. cf. II, 166, 177, III, 182, 218 etc. — In verbis quæ Attici cum dativo consociare solent, raro Aeschines ab Atticis recessit, cf. πολεμεῖν cum dativo III, 107. cum præpos.

πρὸς III, 54. εὔχεσθαι πρός τινα non apposito infinitivo (cf. Crueger. § 48, 7, 14). καὶ τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐχομένους, III, 18. παρωξυμμένος πρὸς τὸ πρᾶγμα I, 43, II, 13.

Composita. — Ex verborum numero, quæ cum præpositione σὺν composita sunt, quæ conjunctionem ac societatem ad indagandam aliquam rem denotant, cum solo dativo consociari solent; quæ vero magis significant personas vel res eodem loco una et simul esse præpositionem μετὰ adsumere solent. (cf. Crueger. gr. gr. 48, 11, 14.) cf. συμπέπληγμαι ἀνθρώπῳ γόητι. II, 153. συνειπεῖν I, 104, II, 61, 97, III, 71, 243. συναγορεύω II, 123, συνοίδα I, 80, 85, 121. et sæpius συνδιατρίβω I, 129. συμπρεσβεύω II, 19. συμπράττω II, 27. συνάδω II, 162. συγχαίρω II, 45. συμμεταπίπτω III, 71. συναποθνήσκω III, 152. συνοικοῦν τινά τινι, III, 172. συμφωνέω III, 200. συγκατέρχομαι III, 195. — ex altera vero parte cf. συνόμνυμι μετά τινος III, 142. συναριστῶντα μετά τινος I, 43, II, 32. συνήθεια μετά II, 23. συστὰς μετὰ Φιλοκράτους III, 63. συνεξαιρεῖν μετά τινος I, 78. συσσιτεῖν μετά τινος II, 126, 148, 149, 163, 168. Interdum vero in verbis altera ratio prævalet, cf. συσσιτέω τινί II, 20 (bis), 61. cf. etiam II, 88 καὶ συναναγραφῆναι Κερσοβλέπτην ἐν τοῖς ὑμετέροις συμμάχοις. — De verbis cum πρὸς compositis hoc fere apud Aeschinem statuendum esse censuerim: πρὸς cum dativo in compositis sensu proprio repetitur, cf. I, 117. προσεστηκότας πρὸς τῷ δικαστηρίῳ, προσῆν πρὸς τῷ ὅρκῳ II, 116, sensu metaphorico dativus sequi consuevit, cf. προσκρούω I, 110, II, 13, 116. προσιέναι τινί II, 22, nostrum «eine Audienz bei Jemand haben» προσπίπτω III, 59. προσμίγνυμι III, 146. προσβάλλω III, 187. cf. πρὸς cum accusat. repetitum προσγράφω πρός τι III, 11. προσέρχομαι πρὸς (τὸν δῆμον, τὴν πολιτείαν) III, 17, 22, 134,

220., quo quidem loco significatio est translata, attamen ex imagine animo jam recenti significatio propria repetita est. I, 81. cf. τῆς βουλῆς ἐξ Ἀρείου πάγου πρόσοδον πρὸς τὸν δῆμον ποιουμένης. Sed hoc in verbo alii ut Demosthenes, Plutarchus scriptores aliam consuetudinem sequuntur. cf. Crueger. 48, 11, 7. — Composita cum ἐπὶ semper dativum assumunt. (excepto ἐπιστρατεύειν ἐπί τινα vide sub accusativo, constanter.), sed cf. II, 122. ἐπανίστημι ἐπί τινι, II, 49. ἀνίσταται ἐπὶ πᾶσι. — Idem statuendum fere de παρὰ (sed III, 56 παραγίγνεσθαι πρὸς ἀγῶνα δημόσιον), de ὑπὸ, sed ἐνεῖναι ἐν τινί. II, 99, ἐνέχεσθαι ἐν τινί. III, 175. — Sed his in compositis significatio verborum ipsorum plurimum confert ad constructionem, et difficile est hac in re regulas communes constituere. — Ac mihi persuasum est discrimina quæ statuenda putavi ne apud Aeschinem quidem stricte ac severe esse retinenda, juvabit magis singula hujus generis protulisse.

Sed hæc de ratione grammatica Aeschinis disserere volui. Denique si totius summa est ducenda non dubito idem judicium pronuntiare, quod jam de copia verborum oratoris nostri statui, Aeschinem a communi Atticorum dicendi ratione non recedere, in his vero finibus multa inveniri quæ propria Aeschinis ingenio sint tribuenda. Ex altera vero parte cum aliis quoque scriptoribus communia multa sunt statuenda, permulta cum Demosthene, multa cum Platone, qui nobis cotidianæ vitæ consuetudinem cognoscendam præbuit, nonnulla etiam cum Thucydide et Xenophonte.

Restat jam ut pauca addamus quæ mihi de ratione rhetorica apud Aeschinem commemoratione digna esse videbantur. Consentaneum est Aeschinem omnes fori atque judicii Atheniensis artes ac dolos penitus didicisse, quamquam hac in re sæpe in orationibus de Demosthene

(κακοήθεσιν ἀντιθέτοις II, § 4) profert querelas. Longum vero esset si omnes figuras rhetoricas apud Aeschinem obvias, quæ in foro Atheniensium ex studio rhetorum persuasionem audientium sibi comparandi, natæ sunt, hic referre vellem. — Pauca tantum de verborum collocatione licebit proferre. Qua in re Aeschines sæpius poetarum licentia ac libertate usus esse mihi videtur. Plane interdum non intelligitur, quanam ratione permotus rhetorica vel sententiarum sit orator ut a verborum positione usitata recedat. Hæc fere conferas : I, 133. τὴν λεγομένην γενέσθαι φιλίαν δι' ἔρωτα Πατρόκλου καὶ Ἀχιλλέως, cf. initium § 137. cf. II, 110 καὶ μετὰ ταῦτ' ἤδη τὸ περὶ τῆς προεδρίας τῆς εἰς τὰ Διονύσια τοῖς πρέσβεσι τοῖς Φιλίππου ψηφίσμα. cf. I, 20, I, 118. καὶ εἰ θέλετε κολάζειν τοὺς ὀνείδη τὸν ἑαυτὸν βίον τῇ πόλει παρασκευάζοντας, II, 19 ἵν' εἰδῶσιν οἱ δικασταὶ τίς ἦν Φιλοκράτους ἑταῖρος καὶ τίς ὁ τὰς δωρεὰς Ἀριστοδήμῳ φάσκων πείσειν δοῦναι τὸν δῆμον. cf. III, 56. ἀποκρινοῦμαι ἐναντίον σοι τῶν δικαστῶν. cf. III, 71. et scholl. ad hunc locum, III, 206. καὶ ὑμεῖς ὅλην τὴν ἡμέραν — περὶ τῆς τάξεως αὐτῷ τοῦ λόγου μάχεσθε, III, 246. κηρύττεταί τις — τῷ βίῳ καὶ βδελυρίᾳ cf. II, 140. Φαλαίκου δὲ πρίν ἐμὲ ἐλθεῖν καὶ Στέφανον καὶ Δέρκυλον ἐπὶ τοὺς Ἀμφικτυόνας πρέσβεις ἀπεληλυθότος ὑποσπόνδου. Interdum sane collocationes verborum hujuscemodi efficiuntur Aeschinis studio, verba ea in quibus pondus ac vis, ultimo ponendi loco enuntiationum. cf. II, 36. καὶ τὸν δῆμον καταπεπονημένον καὶ σφόδρα ἐπιθυμοῦντα τῆς εἰρήνης εἰ μὴ μέμνημαι. cf. II, 88 ἐπ' αὐτοφώρῳ δείξαιμι ψεῦδος ὄν ; Hoc si velis per singulas paragraphos invenire poteris. — Ex altera vero parte apud Aeschinem periodos inveniri quibus audientium animi valde delectarentur, ita est cum Demosthene pugnare posset, non opus est amplius hoc loco enarrare.

Argentorati, ex typis J. H. Ed. Heitz.